

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Biernikowicz

Ławnicy: Anna Bem, Halina Awtuszevska

Protokolant: stażysta Marta Borowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu del. do Prokuratury Krajowej Wielkopolski Wydział Zamiejscowy Departament do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji w Poznaniu – Michała Franke

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26 czerwca 2017r., 17 sierpnia 2017r., 8 września 2017r., 3 października 2017r., 2, 13 i 24 listopada 2017r., 8 grudnia 2017r.

sprawy karnej przeciwko:

1. **B. B. (1)**, ur. (...) w P., syna J. i J. z domu M., karaniem

oskarżonemu o to, że:

I. w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy, przeznaczonej do dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.)

II. w nieustalonych bliżej dniach, w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P. i U., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, czynem ciągłym brał udział w obrocie substancji psychotropowych w znacznych ilościach w ten sposób, że od T. Z. odebrał w dwóch partiach łącznie 600 tabletek ekstazy przeznaczonej do dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, w P. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie gotowości zakupu w Polsce pochodzącej z Holandii substancji psychotropowej w znacznych ilościach, udzielił działającym wspólnie i w porozumieniu T. Z. i T. T. (1) pomocy do wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski przeznaczonej dla niego partii 931,95 gramów amfetaminy, przewiezionej do Polski w dniu 7 czerwca 2016 roku przez przejście graniczne w K. w województwie (...), przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób amfetaminy nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.)

2. **P. B. (1)**, ur. (...) w P., syna D. i J. z domu M., karaniemu

oskarżonemu o to, że:

IV. w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r., w P. i C., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie substancji psychotropowych i środków odurzających w znacznych ilościach w ten sposób, że od działających wspólnie i w porozumieniu B. B. (1) i A. K. (1) odebrał partię 1.000 gramów amfetaminy, a od D. B. (1) w czterech transakcjach odebrał łącznie 4.000 gramów amfetaminy i 3.000 gramów marihuany, przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17.06.2014r. do 16.06.2015r. kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w Pile z dnia 5.10.2010r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. **D. B. (1)**, s. R. i A. z domu S., ur. (...) w H., karaniemu

oskarżonemu o to, że:

V. w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 lutego 2016r. do 30 czerwca 2016r., w P. i C., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu substancje psychotropowe i środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) w pięciu transakcjach przekazał łącznie 5.000 gramów amfetaminy i 3.000 gramów marihuany, przeznaczonych do dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

4. **A. K. (1)**, ur. (...) w P., syna S. i J. z domu K., karaniemu

oskarżonemu o to, że:

VI. w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1) wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy, przeznaczonej do dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2013r. do 22.12.2014r. kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12.04.2012r. sygn. akt III K 43/12 m.in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 204 § 2 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 22 lutego 2017 roku, w P., prowadził na drodze publicznej samochód marki (...) nie stosując się do decyzji Starosty P. z dnia 19 sierpnia 2016r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B

tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

=====

1) **oskarżonego B. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, opisanego wyżej w **pkt I**, z tym ustaleniem, że amfetamina miała wartość co najmniej 8000 zł, to jest **przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.), a także uznaje go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, opisanego wyżej w **pkt II**, z tym ustaleniem, że tabletki ekstazy miały wartość co najmniej 3600 zł oraz że dopuścił się tego przestępstwa działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, to jest **przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) **w zw. z art. 12 k.k.** i ustalając, że oskarżony popełnił te dwa przestępstwa w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uznając, że **stanowią one ciąg dwóch przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) **i z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) **w zw. z art. 12 k.k.**, za to **na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) **w zw. z art. 91 § 1 k.k.** wymierza oskarżonemu B. B. (1) jedną **karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

2) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego B. B. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia ciągu dwóch przestępstw przypisanych oskarżonemu w punkcie 1 wyroku w łącznej wysokości 7.600,00 zł (siedem tysięcy sześćset złotych);

3) **oskarżonego B. B. (1)** – w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia - uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, w P. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie gotowości zakupu w Polsce pochodzącej z Holandii substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, chcąc, aby T. Z., działający wspólnie i w porozumieniu z T. T. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski przeznaczonej dla oskarżonego partii 931,95 gramów amfetaminy, przewiezionej do Polski w dniu 7 czerwca 2016 roku przez przejście graniczne w K. w województwie (...), podzegał, nakłaniał T. Z. do tego, zlecając mu wykonanie tego czynu zabronionego poprzez przyjęcie oferty T. Z. wyrażającego gotowość wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznej ilości amfetaminy, przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób przez B. B. (1) amfetaminy w postaci tzw. pasty o wadze 931,95 gramów, stanowiącej znaczną ilość substancji psychotropowych, nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję, to jest uznaje go za winnego popełnienia **przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz.U. 2016.24) i za to **na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (tekst jednolity Dz.U. 2016.24) **w zw. z art. 19 § 1 k.k.** wymierza oskarżonemu **karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

4) na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego B. B. (1) w punktach 1 i 3 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywy łączy i wymierza oskarżonemu w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **łączną karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

5) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu B. B. (1) na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 25.10.2016r. godz. 15:50 do – nadal;

6) **oskarżonego P. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, wyżej opisanego w pkt IV, z tym ustaleniem, że amfetamina miała wartość łącznie co najmniej 40.000 zł, a marihuana miała wartość łącznie co najmniej 84.000 zł, a także ustalając, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe

źródło dochodu i ustalając, że dopuścił się tego czynu przed upływem 5 lat po odbyciu w okresie od 17.06.2014r. do 17.06.2015r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5.10.2010r. sygn. akt II K 437/10 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 04.05.2015r. sygn. akt II K 227/15 wymierzającym m.in. karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, to jest uznaje go za winnego popełnienia **przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224) **w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i za to **na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224) **w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.** wymierza oskarżonemu **karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;**

7) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. B. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie 6 wyroku w łącznej kwocie 124.000,00 zł (sto dwadzieścia cztery tysiące złotych);

8) **oskarżonego D. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, wyżej opisanego w pkt V, z tym ustaleniem, że amfetamina miała wartość łącznie co najmniej 40.000 zł, a marihuana miała wartość łącznie co najmniej 84.000 zł, a także ustalając, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, to jest uznaje go za winnego popełnienia **przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224) **w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.** i za to **na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224) **w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.** wymierza oskarżonemu **karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 100 (sto) złotych;**

9) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. B. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie 8 wyroku w łącznej kwocie 124.000,00 zł (sto dwadzieścia cztery tysiące złotych);

10) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu D. B. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 21.02.2017r. godz. 8:15 do dnia 05.10.2017r. godz. 8:15;

11) **oskarżonego A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, wyżej opisanego w pkt VI, z tym ustaleniem, że amfetamina miała wartość co najmniej 8000 zł, to jest uznaje go za winnego popełnienia **przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224) **w zw. z art. 64 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224) wymierza oskarżonemu **karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

12) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. K. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie 11 wyroku w kwocie 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych);

13) **oskarżonego A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, wyżej opisanego w pkt VII, to jest **przestępstwa z art. 180a k.k.** i za to **na podstawie art. 180a k.k.** wymierza oskarżonemu **karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

14) na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. K. (1) w punktach 11 i 13 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

15) na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu A. K. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 22.02.2017r. godz. 12:00 do dnia 23.02.2017r. godz. 13:00;

16) na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., oraz art. 1, art.2 ust.1 pkt. 5 i 6, art. 3 ust.1 oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty procesu i tak:

- od oskarżonego B. B. (1) wydatki za postępowanie przygotowawcze i sądowe w 1/4 części oraz wymierza mu opłatę w kwocie 3.400,00 złotych,
- od oskarżonego P. B. (1) wydatki za postępowanie przygotowawcze i sądowe w 1/4 części oraz wymierza mu opłatę w kwocie 4.600,00 złotych
- od oskarżonego D. B. (1) wydatki za postępowanie przygotowawcze i sądowe w 1/4 części oraz wymierza mu opłatę w kwocie 4.400,00 złotych
- od oskarżonego A. K. (1) wydatki za postępowanie przygotowawcze i sądowe w 1/4 części oraz wymierza mu opłatę w kwocie 1.900,00 złotych.

SSO Dorota Biernikowicz

Anna Bem Halina Awtuszevska

UZASADNIENIE

w sprawie oskarżonych B. B. (1), P. B. (1), D. B. (1)
oraz A. K. (1) Sąd Okręgowy w Poznaniu ustalił następujący stan faktyczny:

T. Z. ps. (...) poznał T. T. (1) w czerwcu 2013 roku za pośrednictwem R. K. po opuszczeniu przez T. Z. Zakładu Karnego we W.. W maju 2014 roku T. Z. przeprowadził się na stałe do Holandii, gdzie zajął się m.in. działalnością narkotykową na szeroką skalę. Nawiązał bowiem kontakty z osobami trudniącymi się w Holandii procederem wytwarzania amfetaminy o konsystencji tzw. pasty na bazie tzw. oleju, czyli płynnej zasadowej amfetaminy. Jednym z jego kontrahentów był T. T. (1), który w okresie od 2003 roku do 2016 roku zajmował się dystrybucją na terenie (...) amfetaminy w znacznych ilościach. T. T. (1) przyjeżdżał po amfetaminę samochodem do Holandii i korzystając z pomocy T. Z. ps. (...) dokonywał zakupów amfetaminy, którą następnie przemycał do Polski i która w większości stanowiła przedmiot obrotu, w jakim uczestniczył T. T. (1). T. przemycał z Holandii do Polski substancje psychotropowe ukryte w specjalnie do tego przygotowanej gaśnicy samochodowej.

Z kolei B. B. (1) ps. (...) T. Z. znał od kilku lat, ponieważ B. B. (1) miał dziewczynę z miejscowości, w której mieszkał Z., wówczas poznali się. W maju 2016 roku T. Z. przyjechał do Polski w celu zorganizowania transakcji narkotykowej. Z tego względu starał się nawiązać kontakt z B. B. (1), przywódcą nieformalnej grupy (...), lokalnej bojówki (...), gdyż znając go, wiedział, że może być zainteresowany zakupem znacznych ilości narkotyków. Celem uzgodnienia szczegółów transakcji, Z. w maju 2016 roku chciał osobiście spotkać się z B. B. (1). Z uwagi na fakt, iż nie posiadał aktualnego numeru telefonu do B. B. (1), T. Z. skontaktował się z W. S. ps. (...), który przekazał mu numer telefonu jakim posługiwał się wówczas B. B. (1). W okresie od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, w P., B. B. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie gotowości zakupu w Polsce pochodzącej z Holandii substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, chcąc, aby T. Z., działający wspólnie i w porozumieniu z T. T. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski przeznaczonej dla oskarżonego partii

931,95 gramów amfetaminy, przewiezionej do Polski w dniu 7 czerwca 2016 roku przez przejście graniczne w K. w województwie (...), podlegał - nakłaniał T. Z. do tego, zlecając mu wykonanie tego czynu zabronionego poprzez przyjęcie oferty T. Z. wyrażającego gotowość wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznej ilości amfetaminy, przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób przez B. B. (1) amfetaminy w postaci tzw. pasty o wadze 931,95 gramów, stanowiącej znaczną ilość substancji psychotropowych, nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję. W trakcie spotkania z T. Z., do którego doszło w (...) w P. podczas transmisji gali (...), oskarżony B. B. (1) wyraził bowiem zainteresowanie nabyciem amfetaminy w formie pasty pochodzącej z Holandii, charakteryzującej się bardzo wysokim stopniem czystości, w cenie 4.500 złotych za kilogram narkotyku oraz tzw. oleju, stanowiącego półprodukt służący do produkcji amfetaminy w formie pasty. Rozliczenie się za tą transakcję między Z., a B. B. (2) miało nastąpić po przywiezieniu z Holandii i przekazaniu B. B. amfetaminy. Pieniądze B. B., jak umówił się z Z., miał odebrać kurier, który dostarczy mu amfetaminę. B. B. nie wiedział kim będzie kurier, który przemyci dla niego amfetaminę. Za przewóz tych narkotyków odpowiedzialny był natomiast T. T. (1), który nie znał B. B. (1), ale od Z. wiedział, że jedna partia amfetaminy zakupiona w Holandii przez Z., a którą miał przemycić do Polski T. T. (1) w dniu 8 czerwca 2016r., przeznaczona była dla nieznanego T. mężczyzny – lidera bojówki (...) z P., z którym kontakt miał T. Z.. Z. nie podał T. nazwiska odbiorcy tej partii amfetaminy, informując go, że do kontaktu dojdzie po powrocie T. do Polski drogą telefoniczną. W tym celu w dniu 6 czerwca 2016 roku T. T. (1) wraz z T. S., który z uwagi na wykształcenie chemiczne miał podjąć próbę wyprodukowania oleju służącego do produkcji amfetaminy, wyruszyli samochodem z miejscowości S. w kierunku Holandii, przekraczając granicę polsko-niemiecką w Ś.. Po dotarciu do miejscowości V. mężczyźni udali się do mieszkania mężczyzny o ps. (...), gdzie oczekiwali na przyjazd T. Z.. Następnego dnia, 7 czerwca 2016 roku, doszło do przekazania amfetaminy, którą umieszczono w opróżnionej gaśnicy samochodowej oraz pustym opakowaniu po kefirze, a następnie ukryto w bagażniku samochodu, którym poruszali się T. T. (1) i T. S.. Amfetaminy przeznaczona dla odbiorcy T. Z., czyli B. B. (1) ukryta została w pojemniku po kefirze. Oprócz ww. amfetaminy mężczyźni posiadali również 1.000 tabletek ekstazy, umieszczonych w dwóch gumowych rękawiczkach koloru niebieskiego, które ukrył T. S.. Przed powrotem do Polski T. Z. podał T. T. (1) numer telefonu do odbiorcy amfetaminy ukrytej w pojemniku po kefirze, podpowiadając T., aby zapisał sobie ten numer od tyłu w celu jego zakamuflowania. Następnie mężczyźni – T. i S. - udali się w kierunku Polski, tym razem korzystając z przejścia granicznego w K.. W dniu 8 czerwca 2016 roku o godz. 4:40, w P. w województwie (...), doszło do zatrzymania samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). W toku przeprowadzonych czynności ustalono, że ww. pojazdem poruszali się T. T. (1) oraz T. S., zaś w bagażniku samochodu funkcjonariusze Policji ujawnili opakowanie po kefirze zawierające białą substancję o konsystencji zbliżonej do pasty do zębów charakteryzującą się specyficznym zapachem oraz gaśnicę samochodową, we wnętrzu której ukryto worki foliowe z substancją o podobnej konsystencji. W wyniku przeprowadzonych za pomocą testera narkotykowego badań ustalono, że zabezpieczoną substancją jest amfetamina o łącznej wadze 2.548 gramów brutto. Przy przeszukaniu T. T. (1) zabezpieczone zostały także zapiski zawierające holenderskie numery telefoniczne, a także paragon zakupu paliwa na stacji paliw w miejscowości B. zlokalizowanej na terytorium Holandii, zaś w kurtce T. S. ujawniono dwa pakunki zawinięte w gumowe rękawiczki z zawartością tabletek ekstazy o masie 349 gramów. Zabezpieczona w trakcie zatrzymania T. T. (1) i T. S. w wyniku przeszukania samochodu marki (...) substancja psychotropowa - amfetamina w postaci tzw. pasty o wadze 931,95 gramów (o 99% czystości), umieszczona w opakowaniu po kefirze, miała trafić do lidera (...) grupy zrzeszającej bojówki zespołu (...) – B. B. (1) i miała być próbką, zaś w przypadku zaakceptowania jakości przemycanej amfetaminy przez B. B. (1), T. Z. – zgodnie z ustaleniami poczynionymi podczas osobistego spotkania z B. B. w P. w maju 2016r. - rozpocząłby dostarczać dla B. B. (1) większe ilości substancji psychotropowych pochodzących z Holandii.

Ponadto, T. Z. w styczniu 2016 roku przemycił znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci 1 kilograma amfetaminy oraz 1.000 tabletek ekstazy z terytorium Holandii do Polski. W tym celu T. Z. skontaktował się ze znajomym M. J. i zapytał, czy ten mógłby odebrać paczkę od jego kuriera przywiezioną z Holandii, na co M. J. wyraził zgodę. Umówioną paczkę do M. U. dostarczył nieustalony mężczyzna, kierujący busem do przewozu osób na trasie Holandia – Polska i przekazał przesyłkę w styczniu 2016 roku do rąk własnych M. J. w jego miejscu zamieszkania. W paczce tej była zapakowana amfetamina w ilości około kilograma, a także dwa worki strunowe z tabletkami ekstazy. Następnego dnia po odbiorze paczki przez M. J. od nieustalonego kuriera, T. Z. przyjechał do Polski i odebrał od

J. osobiście całość narkotyków, przekazując mu w ramach zapłaty około 100 gramów amfetaminy. Pozostałą część narkotyków T. Z. wprowadził następnie w styczniu 2016 roku do obrotu. Jednym z jego klientów był B. B. (1), którego T. Z. znał od wielu lat, m. in. z uwagi na fakt, iż oskarżony B. B. (1) w przeszłości spotykał się z dziewczyną zamieszkującą w sąsiedztwie T. Z.. B. B. (1) w nieustalonych bliżej dniach, w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P. i U., w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie substancji psychotropowych w znacznych ilościach w ten sposób, że od T. Z. odebrał w dwóch partiach łącznie 600 tabletek ekstazy o wartości co najmniej 3.600 złotych przeznaczonej do dalszej sprzedaży. Do transakcji doszło w ten sposób, że podczas spotkania w jednej z ujskich pizzerii oskarżony B. B. (1) odebrał od T. Z. 200 sztuk tabletek, które miał następnie przekazać osobie zajmującej się dalszym obrotem narkotyków. Następnego dnia w P. doszło do kolejnego spotkania mężczyzn, podczas którego B. B. (1) przekazał T. Z. kwotę 1.200 złotych tytułem zapłaty za przekazane dzień wcześniej tabletki ekstazy, a jednocześnie wyraził chęć zakupu pozostałej części tabletek. Do przekazania pozostałych 400 tabletek ekstazy doszło tego samego dnia w miejscowości U., gdzie B. B. (1) przekazał T. Z. za nie kwotę 2.200 złotych. Z pozostałych 400 tabletek T. Z. 50 sztuk przekazał w styczniu 2016 roku K. N. (1), zaś kobiecie o imieniu O. dostarczył nieustaloną ilość tabletek.

Niezależnie od substancji psychotropowych nabytych od T. Z. przez B. B. (1), oskarżony B. B. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), którego B. B. (1) znał od wielu lat z uwagi na zamieszkiwanie wspólnie w jednej miejscowości, w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadzili do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że B. B. (1) i A. K. (1) przekazali P. B. (1), bratu B. B. (1), 1.000 gramów amfetaminy o wartości 8.000 złotych (licząc po 8 zł za 1 gram), przeznaczonej do dalszej sprzedaży. Do przekazania narkotyków doszło w mieszkaniu zlokalizowanym przy ul. (...) w P. wynajmowanym wspólnie przez P. B. (1) - brata B. B. (1) - i jego ówczesną partnerkę P. S. (1). Amfetamina umieszczona była w plastikowym opakowaniu, miała przy tym formę oleistej pasty. Oskarżony P. B. (1) nie ważył przekazanej amfetaminy. Tego samego dnia P. B. (1) przekazał B. B. (1) i A. K. (1) kwotę 3.000 złotych, zaś po resztę zapłaty za w/w narkotyki mężczyźni zjawiali się w miejscu zamieszkania P. B. (1) i P. S. (1) co około dwa dni. Zakupioną substancję psychotropową oskarżony P. B. (1) sprzedawał następnie swoim klientom w ilości minimum 50 gramów. Wśród osób, które zaopatrywały się w amfetaminę u P. B. (1) byli m. in. K. K. (1) i S. M.. P. B. (1) w okresie od stycznia 2016 roku do sierpnia 2016 roku pozostawał w związku z P. S. (1), którą poznał w grudniu 2015 roku. Związek oskarżonego P. B. i P. S. był burzliwy, albowiem mężczyzna znęcał się psychicznie i fizycznie nad P. S. (1), wyzywając ją słowami wulgarnymi i obelżywymi, szarpał i popychał, bił pięściami po twarzy, uderzał głową o mur i kopał oraz groził jej pozbawieniem życia, a za co P. B. (1) został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile w sprawie o sygn. akt II K 62/17 za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. P. S. (1), obawiając się reakcji swojego konkubenta, pomagała mu prowadzić działalność narkotykową m. in. poprzez próbowanie uzyskanych narkotyków, mieszanie ich oraz porcjowanie na mniejsze „działki”.

Pod koniec miesiąca stycznia 2016 roku, pomiędzy braćmi P. B. (1) i B. B. (1) doszło do bójki, w wyniku której starszy z braci – B. - doznał złamania ręki. Powodem nieporozumienia braci B. była chęć zorganizowania przez B. B. (1) imprezy w mieszkaniu swojego brata i P. S. (1), jednak w momencie gdy ci ostatni nie wyrazili oni na to zgody, B. B. (1) uderzył P. S. (1) pięścią w głowę. Po tym wydarzeniu wspólna działalność narkotykowa braci B. została zakończona. Z tego względu, P. B. (1) rozpoczął zaopatrywanie się w środki odurzające i substancje psychotropowe od mieszkańca C., D. B. (1), zajmującego się obrotem znacznymi ilościami narkotyków, od którego w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 lutego 2016r. do 31 maja 2016r., w P. i C., w województwie (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, P. B. (1) brał udział w obrocie substancji psychotropowych i środków odurzających w znacznych ilościach w ten sposób, że odebrał od D. B. (1) w czterech transakcjach łącznie 4.000 gramów amfetaminy o łącznej wartości 32.000 złotych i 3.000 gramów marihuany o łącznej wartości 84.000 złotych, przeznaczonych do dalszej sprzedaży. Wcześniej, jak opisano miała miejsce transakcja pomiędzy B. B. (1) i A. K. (1), od których P. B. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nabył w celu dalszej odsprzedaży 1000 g amfetaminy o wartości 8000 zł. Natomiast pierwsza z wymienionych wyżej transakcji P. B. (1) i D. B. (1) dotyczyła 1 kilograma amfetaminy, przekazanej oskarżonemu P. B. (1) przez D. B. (1) w trakcie treningu sztuk walki mającego miejsce na początku lutego 2016 roku. Oskarżony P. B. (1) zapłacił D. B. (1) za przekazany narkotyk gotówką w ratach. Otrzymałą w ten sposób amfetaminę P. B. (1) wspólnie z P. S. (1) następnie rozrobił w jej mieszkaniu oraz podzielił na mniejsze porcje. Tak przetworzony narkotyk P. B. (1) wprowadził następnie do obrotu. Do kolejnej transakcji pomiędzy P. B. (1) i D. B. (1) doszło w okresie od lutego 2016 roku do kwietnia 2016 roku, a jej przedmiotem były kilogram amfetaminy oraz kilogram marihuany, odpowiednio w cenie 8.000 złotych oraz 28.000 złotych. P. B. (1) wspólnie z P. S. (1) w celu odbioru umówionej ilości narkotyków udał się samochodem marki (...) do C., gdzie doszło do ich przekazania P. B. przez D. B.. Przy przekazaniu narkotyków nie była bezpośrednio obecna P. S., czekała ona w samochodzie na swojego konkubenta, który udał się na spotkanie z B. w celu odbioru narkotyków. Marihuana umieszczona została w plastikowej torbie zaklejonej czarną taśmą, zaś amfetamina przewożona była w plastikowym pojemniku zamkniętym w worku próżniowym. P. B. (1) regulował zobowiązanie względem D. B. (1) za narkotyki dopiero po dalszej odsprzedaży otrzymywanych od B. narkotyków, ratalnie, co kilka dni przywoząc wspólnie z P. S. (1) określoną ilość gotówki do C., choć do spotkań w tym celu dochodziło między B., a P. B. (1) także w innych miejscach. Najczęściej do przekazania gotówki dochodziło w pobliżu miejsca zamieszkania D. B. (1), choć zdarzało się, że do regulowania długu dochodziło w innych miejsca, np. w okolicach cmentarza dla zwierząt domowych w P.. P. S. (1) kilka razy widziała D. B. (1), przy okazji tych spotkań z nim P. B. (1), choć nigdy nie została mu przedstawiona. Poza tym P. B. (1) pokazał P. S. (1) w internecie fonografię D. B. (1), nie kryjąc przed nią, że jest to jego dostawca narkotyków. P. B. (1) powiedział P. S. (1), że jest to mężczyzna o imieniu D., który trenuje sztuki walki i wraz z B. B. (1) miał jeździć na tzw. ustawki jako kibic (...). Do dwóch kolejnych transakcji P. B. (1) i D. B. (1) doszło w okresie od kwietnia 2016 roku do maja 2016 roku. W ramach tych dwóch kolejnych transakcji - do przekazania kolejnych partii narkotyków, którymi każdorazowo były - po 1 kilogramie amfetaminy oraz po 1 kilogramie marihuany - dochodziło w pobliżu miejsca zamieszkania D. B. (1) w C.. P. B. (1) udawał się po odbiór narkotyków również sam, m.in. docierając na miejsce transakcji swoim motocyklem. P. S. (1), obawiając się reakcji swojego konkubenta, który źle ją traktował, pomagała mu prowadzić działalność narkotykową nie tylko w ten sposób, że jeździła z nim do C. po odbiór narkotyków od D. B. (1), czy w celu przekazania mu pieniędzy za narkotyki, choć osobiście ani nie odbierała narkotyków, ani nie przekazywała pieniędzy, tylko robił to P. B. (1), któremu ona jedynie towarzyszyła, ale także pomagała mu w tej działalności narkotykowej m. in. poprzez próbowanie uzyskanych narkotyków, mieszanie ich oraz porcjowanie na mniejsze „działki”. Ponadto, w okresie od końca maja 2016 roku do 30 czerwca 2016 roku oskarżony D. B. (1), czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu kolejny jeden kilogram amfetaminy, w ten sposób, że P. B. (1) przekazał w/w substancję psychotropową celem dalszego wprowadzenia do obrotu. Rzeczoną partię narkotyków (ten kolejny jeden kilogram amfetaminy) P. B. (1) odebrał przy okazji wspólnego przyjazdu do C. z M. K. (1). Z uwagi na zatrzymanie P. B. (1) w dniu 4 lipca 2016 roku, przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P., podczas przeszukania miejsca zamieszkania P. B. (1) ujawniono 562,29 gramów amfetaminy, w związku z czym zarzut posiadania przez P. B. (1) znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy sformułowany został w akcie oskarżenia skierowanym do Sądu Rejonowego w Pile, który następnie skazał prawomocnym wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K 62/17 P. B. (1) m. in. za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczące posiadania tej amfetaminy, pochodzącej z partii narkotyków nabytych wcześniej przez P. B. od D. B. (1), podczas ostatniej opisanej transakcji. Wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 roku w sprawie IV Ka 925/17 Sąd Okręgowy w Poznaniu utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Z uwagi na w/w prawomocne skazanie P. B. za posiadanie znacznej ilości amfetaminy, pochodzącej z partii narkotyków nabytych podczas ostatniej transakcji od D. B. (1), P. B. (1) w tym postępowaniu nie przypisano odpowiedzialności karnej za nabycie od D. B. (1) ostatniej partii ok. kilograma amfetaminy, bo dotyczyło jej postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym w Pile, natomiast D. B. (1) przypisano w niniejszym wyroku wprowadzenie do obrotu również tego ostatniego kilograma amfetaminy, jaki odebrał od niego w okresie od końca maja 2016 roku do 30 czerwca 2016 roku P. B. (1). Tym samym, D. B. (1), w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 lutego 2016r. do 30 czerwca 2016r., w P. i C., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu substancje psychotropowe i środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) w pięciu transakcjach przekazał łącznie 5.000 gramów

amfetaminy o wartości łącznie co najmniej 40.000 zł i 3.000 gramów marihuany o wartości łącznie co najmniej 84.000 zł, przeznaczonych do dalszej sprzedaży.

P. B. (1) i D. B. (1) z opisanej narkotykowej działalności przestępczej uczynili sobie stałe źródło dochodu, albowiem w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 30 czerwca 2016 roku nie posiadali stałego zatrudnienia, a osiągnęli znaczne dochody, jak wynika z wartości narkotyków, które wprowadzili do obrotu D. B. (1) i co do których brał udział w obrocie P. B. (1).

B. B. (1) w czasie opisanych wyżej zdarzeń był liderem nieformalnej (...) grupy zrzeszającej bojówkę zespołu (...), do której należał także D. B. (1).

W dniu 22 lutego 2017 roku w P. na ul. (...) doszło do zatrzymania A. K. (1), kierującego pojazdem marki (...). W trakcie kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji z KPP P. okazało się, że oskarżony K. prowadził w/w samochód osobowy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), pomimo wydania decyzji Starosty P. z dnia 19 sierpnia 2016 roku o nr (...) w przedmiocie cofnięcia mu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B. Przedmiotową decyzją cofnięto oskarżonemu uprawnienia z dniem 6 sierpnia 2016r. do kierowania pojazdami kategorii B z uwagi na przekroczenie 24 punktów otrzymanych za naruszenie przepisów ruchu drogowego. Oskarżony odebrał odpis tej decyzji 22.08.2016r. (k. 47 teczki osobowej A. K.).

Oskarżony A. K. został zatrzymany w dniu 22.02.2017r. na skutek postanowienia o zatrzymaniu i doprowadzeniu wydanego przez Prokuratora w związku z popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa polegającego na tym, że w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1) wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy o wartości co najmniej 8000 zł, przeznaczonej do dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2013r. do 22.12.2014r. kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12.04.2012r. sygn. akt III K 43/12 m.in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 204 § 2 k.k.

Także oskarżony P. B. (1), dopuszczając się opisanego wyżej przestępstwa polegającego na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością narkotyków, działał w warunkach recydywy, ponieważ dopuścił się opisanego wyżej przestępstwa przed upływem 5 lat po odbyciu w okresie od 17.06.2014r. do 17.06.2015r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5.10.2010r. sygn. akt II K 437/10 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 04.05.2015r. sygn. akt II K 227/15 wymierzającym m.in. karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

O. B., syn J. i J. z domu M., urodził się (...) w P., jest obywatelem polskim. Oskarżony jest rozwiedziony, jest ojcem jednego dziecka w wieku (...) lat, posiadającym jedną osobę na swoim utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Przed zatrzymaniem do tej sprawy tj. przed 25.11.2016r. nie miał stałej pracy, utrzymywał się z prac dorywczych w branży ogólnobudowlanej. Był karany za przestępstwa następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 6 grudnia 2004 roku, sygn. akt II K 147/04, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
2. Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 29 grudnia 2005 roku, sygn. akt II K 289/04, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na karę grzywny 80 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka,
3. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 listopada 2007 roku, sygn. akt II K 435/07, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności,

4. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 27 września 2013 roku, sygn. akt VIII K 580/12, za przestępstwo z art. 60 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych na karę grzywny 250 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka oraz 2 lat zakazu wstępu na imprezę masową, postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 26 lutego 2015 roku karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności, zaś w dniu 20 kwietnia 2015 roku wykonano karę grzywny,

5. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 23 października 2013 roku, sygn. akt II K 120/13, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

6. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 27 marca 2014 roku, sygn. akt II K 548/13, za przestępstwo z art. 217 § k.k. na karę grzywny 60 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. na karę grzywny 60 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, gdzie kary jednostkowe grzywny połączono i wymierzono karę łączną grzywny 80 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 26 lutego 2015 roku karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności, zaś w dniu 27 kwietnia 2015 roku wykonano karę grzywny.

Zgodnie z opinią o tymczasowo aresztowanym wydaną przez Dyrektora Zakładu Karnego w R. B. B. (1) w warunkach izolacji więziennej funkcjonuje bez uwag i zastrzeżeń. Osadzony funkcjonuje w sposób regulaminowy, wykazuje podatność na kierowane względem niego oddziaływania wychowawcze. Do tej pory nie był karany dyscyplinarnie, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Unika sytuacji konfliktowych, nie demonstruje cech przywódczych ani tendencji do dominacji. Oskarżony nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, nie identyfikuje się z jej normami, ze współosadzonymi układa zgodne relacje.

Natomiast z wywiadu środowiskowego sporządzonego przez kuratora sądowego wynika, że oskarżony wychowywał się w rozbitej rodzinie, a rodzina oskarżonego z uwagi na to, że każde z jego rodzeństwa było karane i z powodu problemów wychowawczych znajduje się od wielu lat w kręgu zainteresowania służb interwencyjnych. Sam oskarżony od około 15 roku życia sprawiał problemy wychowawcze, zaprzestał uczęszczać do szkoły, wdawał się w bójkę, co spowodowało, że były wobec niego stosowane środki wychowawcze nałożone przez sąd rodzinny (zakład poprawczy). Wśród najbliższych (matka, konkubina) ma dobrą opinię, jest opiekuńczy, pomocny w codziennych sprawach. Przed aresztowaniem nie miał stałej pracy, nie był zarejestrowany jako bezrobotny. Oskarżony według bliskich, z którymi zamieszkuje, jest zdrowy, nie jest uzależniony od narkotyków czy alkoholu.

O. B., syn D. i J. z domu M., urodził się (...) w P., jest obywatelem polskim. Oskarżony jest kawalerem, ojcem dziecka w wieku (...), posiadającym jedną osobę na swoim utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, z zawodu malarz-tapeciarz, przed zatrzymaniem utrzymujący się z prac dorywczych, był zarejestrowany jako bezrobotny. Oskarżony był karany za przestępstwa następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 18 sierpnia 2008 roku, sygn. akt VII K 286/08, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie kary zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat, zaś postanowieniem z dnia 22 marca 2011 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary,

2. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5 grudnia 2008 roku, sygn. akt VII K 673/08, za przestępstwo z art. 279 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, postanowieniem z dnia 4 czerwca 2009 roku karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 124 dni,

3. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5 października 2010 roku, sygn. akt II K 437/10, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, przy czym jej wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat, następnie postanowieniem z dnia 11 września 2012 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, orzeczoną karę pozbawienia wolności P. B. (1) odbywał w okresie od 17 czerwca 2014 roku do 16 czerwca 2015 roku,

4. Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 14 listopada 2011 roku, sygn. akt II K 34/11, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

5. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 11 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II K 737/11, za przestępstwo z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności zawieszono na okres 3 lat,

6. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 4 maja 2015 roku, sygn. akt II K 227/15, którym połączono kary wymierzone wobec P. B. (1) w sprawach VII K 286/08 oraz VII K 673/07 i wymierzono karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności, a także połączono kary wymierzone w sprawach II K 34/11 i II K 437/10 i wymierzono karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, która skazany odbywał w okresie od 07.12.2016r. do 05.05.2017r.

7. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5 lipca 2016 roku, sygn. akt II K 391/16, za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 1 roku ograniczenia wolności oraz 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, za karę ograniczenia wolności orzeczono zastępczą karę 181 dni pozbawienia wolności, która skazany odbywał w okresie od 05.05.2017r. do 02.11.2017r.,

8. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 12 czerwca 2017r., sygn. akt II K 62/17, za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 244 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, gdzie kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Skazany obecnie od dnia 2.11.2017r. godz. 13.15 odbywa w/w karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (z obliczenia kary wynika, że będzie ją odbywał do 15.07.2022r. godz. 13.15, gdyż zaliczono na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 04.07.2016r. godz. 12.25 do 05.07.2016r. godz. 14.15 i od 22.08.2016r. godz. 13.15 do 07.12.2016r. godz. 13.15).

Zgodnie z opinią wystawioną przez Dyrektora Aresztu Śledczego w P. o tymczasowo aresztowanym, P. B. (1) generalnie prezentuje postawę regulaminową, posiada zgodne relacje ze współosadzonymi. Karę odbywa w zakładzie karnym typu zamkniętego w systemie zwykłym. Jednocześnie był do tej pory trzykrotnie karany dyscyplinarnie: za zniszczenie mienia, wulgarne zwracanie się do przełożonych oraz nielegalne kontaktowanie się z innymi osadzonymi. Był jednocześnie siedem razy nagradzany regulaminowo. Nie był uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Nie deklaruje przynależności do struktur podkultury przestępczej.

O. B., syn R. i A. z domu S., urodził się (...) w H., jest obywatelem polskim i niemieckim. Oskarżony jest kawalerem, bezdzietnym, nie mającym nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie średnie ogólnokształcące, bez zawodu, przed zatrzymaniem utrzymywał się z prac dorywczych na terenie Niemiec. Oskarżony był karany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 12 października 2009 roku, sygn. akt II K 301/09, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie kary warunkowo zawieszono na okres 5 lat,

2. Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 24 marca 2014 roku, sygn. akt III K 56/14, za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 30 stawek dziennych po 10 złotych stawka, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 2 lat,

3. Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 13 lipca 2015 roku, sygn. II K 60/15, za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. na karę 7 miesięcy ograniczenia wolności, za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2

k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, gdzie kary jednostkowe ograniczenia wolności połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy ograniczenia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21.12.2016r. sygn. akt III K 795/11 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. i art. 254 § 1 k.k. i z art. 60 ust. 1, 2 i 4 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą obecnie odbywa od dnia 5.10.2017r. godz. 8.15

Zgodnie z opinią wystawioną przez Dyrektora Aresztu Śledczego w S., osadzony D. B. (1) przestrzega porządku i dyscypliny. Odbywa karę w systemie zwykłym. Wobec innych skazanych zachowuje się poprawnie, nie przejawia zachowań agresywnych. Nie były wobec niego stosowane środki przymusu bezpośredniego, nie był także karany dyscyplinarnie. Był natomiast czterokrotnie nagradzany regulaminowo, 7 razy otrzymał ulgę. D. B. (1) nie uczestniczy w podkulturze przestępczej, posiada krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Dyrektor AŚ w S. ocenił zachowanie oskarżonego w warunkach więziennych jako pozytywne.

O. K., ps. (...), syn S. i J. z domu K., urodził się (...)w P., jest obywatelem polskim. Oskarżony jest kawalerem, bezdzietnym, nie mającym nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest ślusarzem, pracującym wcześniej na umowie zlecenia w branży reklamowej, a ostatnio jako kierowca, dostawca także na podstawie umowy zlecenia z wynagrodzeniem za okres 30.10.do 30.11.2017r. w wysokości 2000 zł. Dorywczo zajmuje się także handlem używanymi samochodami sprowadzonymi do Polski i częściami do nich. Oskarżony był karany za przestępstwa następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 27 września 2001 roku, sygn. akt II K 542/01, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny 30 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 4 lata, następnie postanowieniem z dnia 14 listopada 2002 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary, a w dniu 18 listopada 2002 roku wykonano karę grzywny,

2. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 4 lipca 2002 roku, sygn. akt II K 354/02, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, przy czym jej wykonanie zawieszono na okres 5 lat, następnie postanowieniem z dnia 4 października 2007 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary,

3. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 4 lipca 2002 roku, sygn. akt II K 402/02, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

4. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 27 czerwca 2007 roku, sygn. VII K 307/07, za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny 50 stawek dziennych po 20 złotych stawka,

5. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 27 października 2009 roku, sygn. akt II K 556/09, którym połączono kary wymierzone wobec A. K. (1) w sprawach II K 402/02 oraz II K 354/02 i wymierzono karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

6. Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 17 maja 2011 roku, sygn. akt II K 773/10, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

7. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III K 43/12, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony A. K. (1) odbywał od 24 sierpnia 2013 roku do 22 grudnia 2014 roku,

8. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 1 września 2015 roku, sygn. akt II K 385/15, za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny 150 stawek dziennych po 20 złotych stawka,

9. Sądu Rejonowego w Pile z dnia 12 października 2016 roku, sygn. akt II K 28/16, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. na karę grzywny 100 stawek dziennych po 30 złotych stawka.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. wyjaśnień oskarżonych (w niewielkiej części):

- B. B. (1) (k. 39-41, k. 54-55, k. 206-208 teczki osobowej nr 16 w zw. z k. 461-462, k. 1108-1109, k. 1166),
- P. B. (1) (k. 79-80, k. 83-84, k. 85-86 akt głównych, k. 26-28, k. 39-40, k. 115-118 teczki osobowej nr 47 w zw. z k. 463-465, k. 466, k. 1166),
- D. B. (1) (k. 41-43, k. 48-49 teczki osobowej nr 29 w zw. z k. 462-463, k. 1166),
- A. K. (1) (k. 23-25, k. 55-57 teczki osobowej nr 48 w zw. z k. k. 465, k. 1113)

2. zeznań świadków:

- P. S. (1) (k. 87-91, k. 109-113, k. 121-124, k. 141v akt głównych, k. 122-127 akt Prokuratury Rejonowej w Pile o sygn. PR 2 Ds. 1396.2017 w zw. z k. 580-589, k. 1106-1107),
- T. Z. (k. 127-129, k. 130-133, k. 134-136, którego wyciąg znajduje się na k. 43-44, k. 45-46, k. 47-48 teczki osobowej nr 16 t. I, k. 233-234 t. II teczki osobowej nr 16 w zw. z k. 636-650),
- T. T. (1) (k. 14-17, k. 27-28, k. 29-30, k. 43-45, k. 46-50 w zw. z k. 466-474 w zw. z k. 980-982),
- częściowo K. N. (1) (k. 137-138, k. 147-149 akt głównych oraz k. 210-211 teczki osobowej nr 16 t. II w zw. z k. 650-653),
- T. S. (k. 18-20, k. 24-25 w zw. z k. 655-658),
- W. S. (k. 28-30 teczki osobowej nr 39 akt sprawy o sygn. III K 159/17 w zw. z k. 927),
- częściowo Ł. L. (724-727 w zw. z k. 822-823),
- w niewielkiej części M. C. (1) (k. 820-821),
- w niewielkiej części K. Z. (k. 921),
- w niewielkiej części M. K. (2) (k. 818-819),
- częściowo M. J. (k. 28-30, k. 46, k. 106-109, k. 230-232, teczki osobowej nr 12 oraz zeznania złożone na rozprawie w dniu 18.10.2017r. w sprawie III K 208/17 w zw. z k. 917-920),
- M. K. (1) (k. 22-24 teczki osobowej nr 47 w zw. z k. 926),
- Ł. P. (k. 19-22 teczki osobowej nr 48 w zw. z k. 926),

3. dokumentów i opinii biegłych, zgromadzonych w aktach sprawy, a ujawnionych na rozprawie w trybie art. 393 § 1 – 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. (k. 926-927), takich jak:

- akta główne:

postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania wraz z notatką urzędową (k. 1-3), protokołu zatrzymania T. T. (1) (k. 4), protokołu przeszukania samochodu marki (...) o nr rej. (...) (k. 5-8), protokołu przeszukania T. T. (1) (k. 9-12), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 13), sprawozdania z przeprowadzonych

wstępnych badań chemicznych zabezpieczonych narkotyków (k. 31-34), materiału poglądowego dot. użycia testera narkotykowego (k. 35-38), protokołu oględzin opakowań (k. 39-40), opinii biegłego z dziedziny chemii (k. 53-60), zawiadomienia o zwolnieniu ze sprawy (k. 61), protokołu zatrzymania osoby P. B. (1) (k. 66), postanowienia o wyłączeniu materiałów do odrębnego postępowania (k. 62-65), protokołu przeszukania mieszkania P. B. (1) (k. 67-71), protokołu przeszukania osoby P. B. (1) (k. 72-74), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 75-78), tablicy poglądowej (k. 92-93), notatki urzędowej wraz z postanowieniem o przedstawieniu zarzutów (k. 94-96), materiału poglądowego (k. 101-108), protokołu rozprawy głównej sprawy Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 62/17 (k. 140-146), danych o karalności (k. 243-246), aktu oskarżenia w sprawie 2 Ds. 18/16 przeciwko M. W. i D. B. (1) (k. 350-351), wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu wraz z zaświadczeniem o dochodach (k. 437-438), wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu wraz z zaświadczeniem o dochodach (k. 450-453), pisma Prokuratury Krajowej w Poznaniu (k. 624, k. 625), pisma Sądu Rejonowego w Pile wraz z załącznikami w postaci zeznań P. S. (k. 684-711 w zw. z k. 694-696 w zw. k. 702-704), aktu oskarżenia w sprawie PK X WZ Ds. 20.2017 przeciwko M. J. i innym (k. 732-751), wyroku Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 62/17 zapadłego przeciwko P. B. (1) (k. 806-809), zawiadomienia o wykonywaniu kary wobec D. B. (1) (k. 852), pisma Prokuratury Krajowej w Poznaniu (k. 883-886d), wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie III K 159/17 przeciwko T. Ż. i W. S. (k. 890-908), kserokopii opinii o skazanych (k. 966-969), opinii skazanych i tymczasowo aresztowanych wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach (k. 1011-1023), opinii o tymczasowo aresztowanym (k. 1026), pisma IV Wydziału Karnego Odwoławczego SO w Poznaniu (k. 1028), informacji z systemu NOE.SAD (k. 1030-1053), informacji z systemu NOE.SAD (k. 1064-1079), pisma IV Wydziału Karnego Odwoławczego SO w Poznaniu (k. 1081-1082), pisma Prokuratury Rejonowej w Pile (k. 1083 i 1084), zatrzymanej korespondencji (k. 1088) oraz k. 118 z akt PR 2 Ds. 1396.2017, zawiadomienia o wykonywaniu kary wobec P. B. (1) (k. 1140), pisma Prokuratury Rejonowej w Pile w sprawie PR 2 Ds. 1396.2017 (k. 1151-1159), umowy zlecenia (k. 1160-1161);

- całości dokumentacji zgromadzonej w teczkach III Kp 328/17 oraz III Kp 356/17,
- teczka osobowa nr 16 dot. B. B.:

notatki urzędowej wraz ze sprawozdaniem w (...) (k. 1-4), aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 29/14 (k. 5-22), zapytania o udzielenie informacji o osobie (k. 23-26), protokołu zatrzymania B. B. (1) (k. 28), protokołu przeszukania (k. 31-33), protokołu oględzin rzeczy (k. 73-80), pisma biegłego wraz z treścią opinii biegłego dotyczącej odczytania danych z telefonu komórkowego wraz z załącznikami (k. 81-103, k. 104-120 + płyty), protokołu oględzin korespondencji (k. 134-136), wyroków zapadłych przeciwko B. B. (1) w sprawach II K 120/13 i IV Ka 39/14 (k. 143-144), wyroku zapadłego przeciwko B. B. (1) w sprawie II K 584/13 (k. 146), wyroku zapadłego przeciwko B. B. (1) w sprawie II K 435/07 (k. 148), wyroku zapadłego przeciwko B. B. (1) w sprawie II K 289/04 (k. 149), wyroku zapadłego przeciwko B. B. (1) w sprawie II K 147/04 (k. 150), wyroku zapadłego przeciwko B. B. (1) w sprawie II K 84/05 (k. 151-153), wywiadu środowiskowego dotyczącego B. B. (1) (k. 169-170);

- teczka osobowa nr 47 dot. P. B.:

notatki urzędowej wraz z odpowiedzią z systemu (...) oraz wydrukiem z przeglądarki orzeczeń (k. 1-9), aktu oskarżenia w sprawie PR 2 Ds. 900.2016 (k. 10-19), pisma P4 Sp. z o.o. (k. 30-31 + płyta), protokołu przejrzania zawartości płyty CD (k. 32), zawiadomienia o wykonywaniu kary wraz z zawiadomieniem o wprowadzeniu do wykonania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu (k. 45-46), opinii biegłych z zakresu chemii (k. 49-56), kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień (k. 57-70), zawiadomienia o wykonaniu kary wraz z informacją z Krajowego Rejestru Karnego (k. 72-76), wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży II K 34/11 (k. 86-88), wyroku Sądu Rejonowego w Pile II K 391/16 (k. 90), wyroku Sądu Rejonowego w Pile z VII K 673/08 (k. 92-93), wyroku Sądu Rejonowego w Pile II K 437/10 i II K 737/11 (k. 95-97), wyroku Sądu Rejonowego w Pile II K 227/15 (k. 99-100), wyroku Sądu Rejonowego w Pile II K 286/08 (k. 102-103),

- teczka osobowa nr 29 dot. D. B.:

notatki urzędowej wraz z odpowiedzią z systemu (...) (k. 1-4), tablicy poglądowej oraz postanowienia o przedstawieniu zarzutów (k. 10-13), protokołu zatrzymania D. B. (1) (k. 27), protokołu przeszukania z dnia 21 lutego 2017 roku (k. 29-31), protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego wraz z protokołem oddania rzeczy na przechowanie (k. 34-37), protokołu przeszukania z dnia 21 lutego 2017 roku (k. 32-33), zapytania o udzielenie informacji z systemu Krajowego Rejestru Karnego (k. 74-77), wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży II K 60/15 (k. 80-101), protokołu przejrzenia zawartości płyty CD wraz z załącznikami (k. 106-112), pisma (...) SA (k. 113-114 + płyta), protokołu oględzin rzeczy z dnia 21 kwietnia 2017 roku (k. 115-117 + płyta),

- teczka osobowa nr 48 dot. A. K.:

notatki urzędowej oraz protokołu zatrzymania A. K. (1) (k. 1-2), protokołu przeszukania mieszkania (k. 6-7), protokołu przeszukania A. K. (1) (k. 8-11), protokołu przeszukania wraz z informacją z bazy (...) (k. 12-18), zapytania o udzielenie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 30-33), wyroku Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 385/15 przeciwko A. K. (1) i innym (k. 35-36), wyroku Sądu Rejonowego w Pile w sprawie VII K 307/07 przeciwko A. K. (1) (k. 38), wyroku Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 402/02 przeciwko A. K. (1) (k. 40), wyroku Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 556/09 przeciwko A. K. (1) (k. 42), wyroku Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 28/16 przeciwko A. K. (1) (k. 44), decyzji Starosty P. w sprawie cofnięcia A. K. (1) uprawnień do kierowania pojazdami kat. B wraz z załącznikami (k. 46-47), odpisów wyroków II K 773/10 i III K 43/12 (k. 48-53)

- dokumenty zgromadzone w teczce z zawartością opinii biegłego w przedmiocie odczytania danych z telefonu komórkowego marki (...) P. B. (1) (k. 1-18, w tym na płycie),
- dokumenty zebrane w teczce z zawartością załącznika nr 1 i załącznika nr 2 opinii biegłego w przedmiocie odczytania danych z telefonu komórkowego marki (...) P. B. (1) (k. 1-10, w tym płyty),
- dokumenty w teczce z zawartością załącznika nr 3 i nr 4 opinii biegłego w przedmiocie odczytania danych z telefonu komórkowego marki (...) P. B. (1) (k. 1-18, w tym na płytach),
- dokumenty w teczce z zawartością opinii biegłego w przedmiocie odczytania danych z telefonu komórkowego marki (...) B. B. (1) (k. 1-8),
- dokumenty w teczce z zawartością załącznika nr 13 i 14 opinii biegłego w przedmiocie odczytania danych z telefonu komórkowego marki (...) B. B. (1) (k. 1-53, w tym na płytach).

Oskarżony **B. B. (1)** (k. 39-41, k. 54-55, k. 206-208 teczki osobowej nr 16 w zw. z k. 461-462, k. 466) na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień, a po odczytaniu w trybie art. 389 § 1 k.p.k. wyjaśnień z postępowania przygotowawczego podtrzymał je w całości. W postępowaniu przygotowawczym również nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów, odmawiając składania wyjaśnień, potwierdził jedynie fakt swojej znajomości z T. Z.. Natomiast podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania przyznał, że T. Z. składał mu propozycje sprzedaży tabletek ekstazy, której jednak nie przyjął. Zaprzeczył, aby był liderem (...), stanowiącego fan klub (...). Oskarżony potwierdził jedynie, że jeździł na mecze piłkarskie (...). Odpowiadając na pytania swojego obrońcy potwierdził, że zna P. S. (1), która jest byłą dziewczyną jego brata P. B. (1). Podał, że P. S. (1) kieruje się chęcią zemsty, z uwagi na konflikt, który zaistniał pomiędzy nimi i dlatego wskazuje w swoich zeznaniach, że przynosił narkotyki bratu. Wskazał, że doznał złamania ręki w trakcie szarpaniny z bratem w wyniku uderzenia o krawężnik. Nadmienił, że z tego powodu przez dłuższy czas był w konflikcie z bratem. Oskarżony w negatywnym świetle przedstawił byłą konkubinę brata, zarzucając jej manipulowanie faktami i działanie z chęci zemsty. Zaprzeczył, aby przed poznaniem T. Z. miał wiedzę odnośnie obrotu narkotykami. Podał, że Z. wręcz nagabywał go, aby zakupił od niego narkotyki.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1) zasługują na wiarę w niewielkiej części. Sąd uznał bowiem za wiarygodne jedynie te wyjaśnienia oskarżonego, które dotyczą okoliczności bezspornych w sprawie, a w których potwierdzał swą znajomość z P. S. (1), T. Z., bo ci ostatni w toku prowadzonego postępowania sami to potwierdzili. Na

wiarę zasłużyły również wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1) co do samego faktu złamania ręki oraz konfliktu zaistniałego pomiędzy braćmi B., co znalazło potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka P. S. (1). Za niewiarygodne Sąd uznał już jednak wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1) co do okoliczności, w których miał złamać rękę, tj. w wyniku uderzenia w krawężnik. Relacja B. B. (1) nie znalazła bowiem potwierdzenia w wiarygodnych zeznaniach złożonych przez P. S. (1), która wskazała, że do bójki braci B. doszło w związku z uderzeniem jej przez B. B. (1). W trakcie szamotaniny, P. B. (1) chwytając za nogę od stołu uderzył swojego brata, który doznał w następstwie złamania ręki. Zeznania P. S. (1) były w tym zakresie konsekwentne w toku prowadzonego postępowania, cechowały się także spójnością i logicznością, zatem Sąd nie miał powodu, by uznać relację P. S. (1) za niewiarygodną.

Z kolei za niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia B. B. (1) jakoby nie dokonywał zakupu substancji psychotropowej w postaci 600 tabletek ekstazy od T. Z., gdyż stały w jawnej sprzeczności z uznanymi za wiarygodne dowodami zgromadzonymi w prowadzonym postępowaniu. Wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1) są bowiem sprzeczne z zeznaniami występującego w toczącym się postępowaniu w roli świadka T. Z.. Jak wynika z konsekwentnej relacji świadka T. Z., w styczniu 2016 roku dokonał przetrzutu do Polski znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci 1 kilograma amfetaminy oraz 1.000 sztuk tabletek ekstazy, z czego 600 sztuk tabletek ekstazy pod koniec stycznia 2016 roku sprzedał B. B. (1). Świadek przedstawił szczegółowe informacje dotyczące samej transakcji, wskazując w szczególności miejsca, w których dochodziło do przekazania narkotyków oraz sposobu rozliczenia oskarżonego B. B. za zakupione tabletki ekstazy. Zeznania świadka T. Z. w tym zakresie potwierdził również świadek M. J., który odebrał w styczniu 2016r. paczkę od T. Z., w której znajdowały się przemycone z terytorium Holandii narkotyki w postaci m. in. 1.000 tabletek ekstazy. Świadek M. J. wskazał również, że w trakcie spotkania z T. Z., mającym miejsce kilka dni po przekazaniu Z. odebranych od kuriera i przechowywanych przez świadka J. narkotyków, uzyskał od niego informacje, że dokonał już ich sprzedaży. Okoliczność posiadania przez T. Z. tej znacznej ilości tabletek ekstazy w styczniu 2016r. potwierdził również świadek K. N. (1), który nabył od niego w styczniu 2016 roku partię 50 tabletek ekstazy. Zeznania ww. świadków, podzielone w tej części jako wiarygodne, zaprzeczyły zatem prawdziwości wyjaśnień B. B. (1) w powyższym zakresie, potwierdzając jednocześnie, że oskarżony B. B. (1) w nieustalonych bliżej dniach, w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P. i U., w województwie (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czynem ciągłym wziął udział w obrocie substancji psychotropowych w znacznych ilościach w ten sposób, że od T. Z. odebrał w dwóch partiach łącznie 600 tabletek ekstazy przeznaczonej do dalszej sprzedaży.

Nie polegały na prawdzie również wyjaśnienia oskarżonego B. B. (1), który kategorycznie zaprzeczył, by brał udział w transakcji narkotykowej, której przedmiotem miał być kilogram amfetaminy, przemycony przez T. działającego w porozumieniu z Z. z Holandii w dniu 8 czerwca 2016r. Jak bowiem zeznał T. Z., do drugiej transakcji z B. B. (1) miało dojść w czerwcu 2016 roku, a jej przedmiotem miał być kilogram amfetaminy oraz prekursor służący do produkcji amfetaminy. Świadek podał, że do przedmiotowej transakcji nie doszło z uwagi na zatrzymanie kuriera T. T. (1) przez funkcjonariuszy CBŚ. Powyższa relacja znalazła potwierdzenie w okolicznościach zatrzymania T. T. (1) i T. S., czego wyrazem były m. in. sporządzone protokoły zatrzymania T. T. (1), przeszukania pojazdu marki (...) o nr rej. (...), a także protokół użycia testera narkotykowego. Na nieprawdziwość wyjaśnień B. B. (1), nie przyznającego się do dokonania tego czynu, wskazywały również zeznania T. T. (1), który wskazał, iż ujawniona w dniu 8 czerwca 2016 roku amfetamina w postaci pasty miała trafić do szefa bojówki (...) z P., którym - jak wskazywał T. Z. - był oskarżony B. B. (1).

Nie polegały na prawdzie również wyjaśnienia B. B. (1), który zaprzeczał swojemu udziałowi wspólnie w A. K. (1) we wprowadzeniu do obrotu 1 kg amfetaminy mającego miejsce w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku, albowiem wyjaśnienia oskarżonego, nie przyznającego się do popełnienia tego przestępstwa, jawią się jako nieprawdziwe w zestawieniu z wiarygodną relacją P. S. (1), która przedstawiła okoliczności nabycia przez P. B. (1) znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci 1 kg amfetaminy od B. B. (1) i A. K. (1). Do przekazania tej znacznej ilości substancji psychotropowej doszło w mieszkaniu wynajmowanym przez P. B. (1), którą nabył ją od swojego brata B. B. (1) oraz A. K. (1). P. S. (1) podała przy tym szczegóły transakcji, wskazując, że towar został wydany w kuchni wynajmowanego lokalu, a P. B. (1) jeszcze tego samego dnia przekazał B. B. (1) i A. K. (1) kwotę 3.000 złotych

tytułem częściowej zapłaty za uzyskaną amfetaminę, zaś po resztę pieniędzy oskarżeni B. B. (1) i A. K. (1) przyjeżdżali co dwa dni. W świetle konsekwentnych, spójnych i rzeczowych zeznań P. S. (1), znajdujących potwierdzenie w innych dowodach, wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzecza swojemu sprawstwu, nie wytrzymują krytyki i należało je odrzucić przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, uznając, że stanowią one jako całość jedynie linię obrony oskarżonego i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd nie dał wreszcie wiary wyjaśnieniom oskarżonego B. B. (1) jakoby nie był przywódcą (...), lokalnej grupy fanatyków (...). Zgodnie bowiem z wiarygodną relacją T. Z., B. B. (1) brał udział w tzw. „ustawkach”, nie ograniczając się jedynie – jak wskazywał oskarżony w trakcie rozprawy - do wspierania kibicowskiego zespołu piłkarskiego z P.. Na fakt udziału oskarżonego B. B. (1) w nieformalnych grupach kibicowskich wskazywała również pośrednio treść zatrzymanej korespondencji kierowanej do Zakładu Karnego w R., gdzie przebywa aktualnie oskarżony B. B. (1). Już pobieżna lektura zatrzymanej korespondencji wskazuje, że ich czytelnicy nie są zainteresowani jedynie wynikami sportowymi wspieranej drużyny, albowiem ich treść skupia się w przeważającej części na kwestiach pozasportowych, m. in. bójkach organizowanych przez pseudokibiców przeciwnych drużyn.

Oskarżony **P. B. (1)** (k. 79-80, k. 83-84, k. 85-86 akt głównych, k. 26-28, k. 39-40, k. 115-118 teczki osobowej nr 47 w zw. z k. 463-465) na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, za wyjątkiem pytań swojego obrońcy, a po odczytaniu w trybie art. 389 § 1 k.p.k. wyjaśnień z postępowania przygotowawczego podtrzymał je (w śledztwie także nie przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu następnie w akcie oskarżenia), z wyłączeniem wyjaśnień co do woli dobrowolnego poddania się karze w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, o które sprawa toczyła się przed Sądem Rejonowym w Pile. Dodał, że narkotyki, których dotyczyła sprawa w P., znalazł, więc uznał, że to było tak, jakby posiadał je na własny użytek. W trakcie rozprawy P. B. (1) dodał, że nigdy nie pokazywał P. S. (1) jakichkolwiek substancji niedozwolonych, a mogła mieć jedynie dostęp do odżywek, które stosował, ćwicząc, bo przechowywał je w kuchni. Potwierdził znajomość z M. K. (1), a także fakt wspólnej podróży z nim do C., ale w celu zwrócenia telefonu komórkowego D. B. (1). Podał, że często bywał w C., gdzie miał odwiedzać swoich znajomych.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd w nieznacznej części jedynie podzielił wyjaśnienia oskarżonego, a mianowicie w zakresie dotyczącym okoliczności bezspornych, jak jego sytuacja rodzinna, fakt pozostawania wcześniej w związku nieformalnym z P. S. (1), czy też posiadania narkotyków, za które skazany został przez Sąd Rejonowy w Pile. Sąd dał wiarę również tym wyjaśnieniom P. B. (1), w których potwierdzał fakt znajomości z M. K. (1), a także ich wspólny wyjazd do C., albowiem wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) były zgodne co do zasady z relacjami przedstawionymi przez świadków M. K. (1), który potwierdził tę okoliczność oraz P. S. (1). Sąd ocenił jednak jako niewiarygodne powstałe wyjaśnienia P. B. (1), w tym odnośnie faktycznego celu podróży do C. wspólnie z M. K. (1). Relacja oskarżonego P. B. w tym zakresie nie znalazła bowiem potwierdzenia w zeznaniach P. S. (1), która wskazała, że P. B. (1) udał się pod koniec czerwca 2016 roku w celu przeprowadzenia kolejnej transakcji narkotykowej z D. B. (1), której przedmiotem była znaczna ilość substancji psychotropowej w postaci 1 kg amfetaminy, a której część zabezpieczono podczas przeszukania miejsca zamieszkania P. B. w dniu 4 lipca 2016r..

Jako niewiarygodne Sąd ocenił także wyjaśnienia P. B. (1), który zaprzeczał, aby brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających. Jego wyjaśnienia w tym względzie sprzeczne są bowiem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, stanowiąc jedynie linię obrony oskarżonego i zmierzając do uniknięcia odpowiedzialności karnej za to przestępstwo. Zgodnie bowiem wiarygodnymi zeznaniami P. S. (1), P. B. (1) w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 czerwca 2016 roku nabywał znaczne ilości narkotyków w postaci amfetaminy i marihuany. P. S. (1) konsekwentnie zeznawała, że była świadkiem przekazania P. B. (1) w styczniu 2016 roku 1 kg amfetaminy przez B. B. (1) i A. K. (1), którą następnie porcjował w celu dalszej sprzedaży. P. S. (1) wskazała także, że od lutego 2016 roku P. B. (1) rozpoczął współpracę z D. B. (1), od którego nabywał amfetaminę i marihuanę, zawsze w ilościach 1 kg. Podała, że pierwsza transakcja mężczyzn miała miejsce na początku lutego 2016 roku, kiedy to P. B. (1) otrzymał od D. B. (1) 1 kg amfetaminy. Wskazała również, że do kolejnych transakcji dochodziło w C. w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego B., a ich przedmiotem była zarówno amfetamina, jak i marihuana. P. S. (1) zeznała

również, że P. B. (1) dwukrotnie samodzielnie udawał się po odbiór amfetaminy i marihuany. Wreszcie wskazała, że do ostatniej transakcji doszło pod koniec miesiąca czerwca 2016 roku w C., dokąd oskarżony P. B. (1) udał się wspólnie z M. K. (1). Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności zeznań złożonych przez P. S. (1), która jako partnerka P. B. (1) miała bieżący wgląd w sprawy oskarżonego, co więcej wraz z P. B. (1) jeździła do D. B. (1) w celu odbioru narkotyków i regulowania zobowiązań finansowych z tytułu przekazanych narkotyków. Poza tym wyjaśnienia P. B. (1), w których twierdził, że amfetaminę zabezpieczoną w jego mieszkaniu w dniu 4 lipca 2016r., znalazł wcześniej nad jeziorem, również nie zasługiwały na wiarę, jako nielogiczne, wręcz infantylne stanowiące wyraz nieudolnej linii obrony. Poza tym nie znalazły również potwierdzenia w świetle prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 62/17, którym to prawomocnym wyrokiem P. B. (1) uznano winnym posiadania znacznych ilości, bo ponad 500 g substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, a które zabezpieczono podczas przeszukania mieszkania zajmowanego przez P. B. (1). Zdaniem Sądu zeznania świadka P. S. (1), która opisała udział P. B. (1) w przestępczym procederze obrotu znacznymi ilościami narkotyków, znajdują potwierdzenie w obiektywnych i niezaprzeczalnych dowodach, jak protokoły przeszukania, oględzin mieszkania zajmowanego przez oskarżonego, w którym 4 lipca 2016r. zabezpieczono znaczną ilość amfetaminy, a do której posiadania przyznał się de facto sam P. B. (1), podając jedynie irracjonalne okoliczności, w jakich miał wejść w ich posiadanie. Okoliczność ta (potwierdzona prawomocnym wyrokiem skazującym P. B. za posiadanie znacznych ilości amfetaminy w czasie zbieżnym z opisywanymi przez P. S. (1) transakcjami narkotykowymi) świadczy o tym zdaniem Sądu, że P. B. (1) zaangażowany był w proceder obrotu znacznymi ilościami narkotyków.

Nie polegały również na prawdzie wyjaśnienia P. B. (1) jakoby nie pokazywał P. S. (1) jakichkolwiek substancji, w tym narkotyków. Wyjaśnienia te nie wytrzymały krytyki w zestawieniu z wiarygodną i spójną relacją P. S. (1), która konsekwentnie podtrzymywała swoje zeznania, że wspólnie z P. B. (1) dokonywała porcjowania nabywanej przez oskarżonego amfetaminy. W konsekwencji, z uwagi treść złożonych w tej sprawie przed Sądem zeznań, wobec P. S. (1) zostało wszczęte postępowanie dotyczące zarzutu pomocnictwa w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych. P. S. (1) przyznała się do winy, składając przy tym obszernie wyjaśnienia. Te okoliczności w ocenie Sądu wzmocniły ich wiarygodność, albowiem w obliczu możliwości pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej, świadek P. S. (1) nie zmieniła swoich zeznań w tym zakresie, była konsekwentna, stała, nie umniejszała swojej roli i nie dążyła do uniknięcia odpowiedzialności karnej, a wręcz zadeklarowała wolę dobrowolnego poddania się karze i uzgodniła z prokuratorem wnioski odnośnie kar. Zmiana sytuacji procesowej P. S. (1) jaka nastąpiła w czasie niniejszego postępowania (od świadka do podejrzanej) w żaden sposób nie wpłynęła na jej relacje procesowe, gdyż zeznając ponownie w niniejszej sprawie jako świadek przed Sądem w listopadzie 2017r., nie skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k., mimo, że była podejrzana o pomocnictwo do obrotu znacznymi ilościami narkotyków udzielone P. B. (1), podtrzymała swoje zeznania złożone poprzednio w niniejszej sprawie, jak i odczytane jej wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanej w listopadzie 2017r. Wszystkie depozycje procesowe składane przez P. S. (1) na różnych etapach postępowania i w różnej roli procesowej są w ocenie Sądu konsekwentne, zbieżne co do zasady, stałe, logiczne, spójne, a drobne nieścisłości nie dotyczą okoliczności istotnych dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych w tej sprawie osób i wynikają zdaniem Sądu właśnie z tego, że świadek wielokrotnie była przesłuchiwana na okoliczności dotyczące działalności narkotykowej oskarżonych w tej sprawie, nierzadko mówiła o tym przy okazji składania zeznań w innej sprawie - o znęcanie się nad nią przez P. B. (1) i zrozumiałe jest, że zeznając na temat znęcania skoncentrowana była głównie, aby złożyć na ten temat wyczerpujące zeznania, co nie była dla niej łatwe, mając na uwadze prawomocne ustalenia Sądu w wyroku skazującym P. B. za czyn z art. 207 § 1 k.k. i wynikające z nich natężenie negatywnych zachowań P. B. wobec byłej konkubiny. Wątek udziału P. B. w obrocie narkotykami był natomiast ubocznym w jej relacjach procesowych, nie dążyła ona aby ponad miarę obciążyć P. B. (1), czy pozostałych oskarżonych, wręcz wskazywała, jak czegoś nie była pewna. Rozróżniała także w swoich depozycjach informacje, jakie posiadała z własnych obserwacji i doświadczeń, a jakie posiadała z przekazu P. B. (1). Zważyć należy na koniec, że wiarygodność świadka P. S. (1) potwierdzona została również w innym prawomocnie zakończonym już postępowaniu, jakie toczyło się przed Sądem Rejonowym w Pile, jednocześnie z niniejszym procesem, a w którym to procesie zeznania P. S. (1) były głównym dowodem oskarżenia i na podstawie głównie jej zeznań P. B. (1) został skazany na łączną karę 5 lat pozbawienia wolności, co potwierdził nie tylko Sąd Rejonowy w Pile, ale także Sad Okręgowy w Poznaniu, po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej

prawidłowości wyroku Sądu Rejonowego. Nie zapominać należy również jakiej presji poddana była świadek P. S. (1), zeznając w niniejszym postępowaniu, z zachowaniem szczególnych środków ostrożności w celu zapewnienia jej bezpieczeństwa, w okolicznościach konfrontacji na sali rozpraw z oskarżonymi, w tym byłym partnerem, który znęcał się nad nią w sposób dotkliwy, co potwierdził prawomocny wyrok skazujący. Zdaniem Sądu również te okoliczności nie wpłynęły na jakiegokolwiek zachwianie stałości jej depozycji procesowych, istotnych odnośnie meritum sprawy, obciążających oskarżonych, choć niewątpliwie mogły powodować, że świadek nie pamiętała pewnych szczegółów. Drobne nieścisłości w jej zeznaniach, jak chociażby odnośnie kolejności poszczególnych transakcji narkotykowych pomiędzy P. B. (1), a D. B. (1), ich przebiegu, szczegółów spotkań pomiędzy wymienionymi oskarżonymi, które wynikają właśnie ze wskazanych wyżej okoliczności towarzyszących przesłuchaniu świadka, czy też upływu czasu, nie podważają jednak zdaniem Sądu co do zasady wiarygodności zeznań świadka P. S. (1), pozwalając dokonać na ich podstawie nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych, zgodnie z zasadą obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.).

Oskarżony **D. B. (1)** (k. 41-43, k. 48-49 teczki osobowej nr 29 w zw. z k. 462-463, k. 1110) również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił przy tym składania wyjaśnień, zarówno w fazie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, nie chciał także odpowiadać na jakikolwiek pytania. Do zakończenia postępowania dowodowego nie złożył także wyjaśnień, nie odniósł się do zgromadzonego materiału dowodowego. W ocenie Sądu, mając na uwadze całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych na rozprawie, nie polegało na prawdzie oświadczenie procesowe D. B. (1) co do nie przyznania się do stawianego mu zarzutu. Jak bowiem wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy D. B. (1) w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 lutego 2016r. do 30 czerwca 2016r., w P. i C., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu substancje psychotropowe i środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) w pięciu transakcjach przekazał łącznie 5.000 gramów amfetaminy o łącznej wartości 40.000 złotych i 3.000 gramów marihuany o łącznej wartości 84.000 złotych, przeznaczonych do dalszej sprzedaży, z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu. Na sprawstwo D. B. (1) wskazywały przede wszystkim wiarygodne i konsekwentne zeznania P. S. (1), która wskazywała, iż P. B. (1) nabywał od D. B. (1) znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci amfetaminy i marihuany, zaznaczając przy tym, że pierwszy kilogram przekazany P. B. (1) przez B. B. (1) i A. K. (1) również pochodził od D. B. (1). Świadek P. S. (1) poza tym rozpoznała na przedstawionej tablicy poglądowej oskarżonego D. B. (1) jako mężczyznę, od którego P. B. (1) nabywał amfetaminę oraz marihuanę. Podała także, że wielokrotnie wspólnie z P. B. (1) uczestniczyła w spotkaniach z D. B. (1), podczas których m. in. dochodziło do przekazywania pieniędzy za przekazane narkotyki. Zeznała również, że P. B. (1) pokazywał jej w internecie fotografię mężczyzny o imieniu D., mówiąc, że jest to jego dostawca narkotyków. Co więcej, sprawstwo oskarżonego B. potwierdziła również analiza logowań telefonów D. B. (1) i P. B. (1) na masztach BTS, którzy w okresie od lutego 2016 roku do czerwca 2016 roku pozostawali w stałym kontakcie, wielokrotnie nawiązując połączenia telefoniczne oraz wysyłając wiadomości tekstowe, w których ustalali szczegóły transakcji narkotykowych. Analiza danych telekomunikacyjnych potwierdza fakt cyklicznych logowań numeru abonenckiego P. B. (1) na masztach BTS w C.. W toku postępowania uzyskano biling numeru abonenckiego (...), którym do czasu zatrzymania posługiwał się P. B. (1) i z analizy danych telekomunikacyjnych wynika, iż numer oskarżanego w okresie od marca do maja 2016r. często logował się na masztach BTS w C., co potwierdza zeznania P. S. (1) o spotkaniach P. B. z D. B., ponadto stwierdzono aż 154 połączenia telefoniczne z numerem (...), który to numer ujawniono w pamięci telefonu komórkowego P. B. (1) z opisem (...). Z kolei analiza bilingu numeru (...) potwierdza, że użytkownik tego numeru mieszkał w C., a numer ten służył głównie do wysyłania i odbierania smsów, będąc tzw. telefonem roboczym wykorzystywanym do kontaktów przestępczych. Zważyć należy także, iż nie był kwestionowany przez strony w niniejszym postępowaniu fakt wynikający z zeznań P. S. (1), że rozpoznany przez nią oskarżony D. B. (1) trenuje sporty walki, jest czynnym i zaangażowanym kibicem (...). Również za wykazaną i nie kwestionowaną należy uznać bliska znajomość D. B. (1) z B. B. (1), a świadczy o tym chociażby treść korespondencji kierowanej w grudniu 2016r. przez przebywającego jeszcze na wolności D. B. (1) do tymczasowo aresztowanego B. B. (1) (k. 134-136 teczki osobowej nr 16).

W świetle powołanych dowodów Sąd nie podzielił wyjaśnień oskarżonego D. B., bo mając na uwadze skalę przestępstw narkotykowych, jakich się dopuścił i ilości narkotyków, jakie wprowadził do obrotu, niewiarygodne, nielogiczne i nieprawdziwe są jego wyjaśnienia zaprzeczające wprowadzeniu do obrotu narkotyków, których dotyczą zarzuty aktu oskarżenia. Niewątpliwie wyjaśnienia oskarżonego, zaprzeczającego swemu sprawstwu, w świetle innych wiarygodnych dowodów obciążających go, są też nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i zmierzały wyłącznie zdaniem Sądu do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Takie wyjaśnienia nie mogą się jednak ostać i należało je zdyskwalifikować, gdyż nie wytrzymują krytyki w zestawieniu z wiarygodnymi, bo zbieżnymi, spójnymi i konsekwentnymi twierdzeniami P. S. (1), na podstawie których Sąd ustalił, że oskarżony D. B. (1), sprzedając P. B. (1) w okresie od lutego do końca czerwca 2016r. łącznie 5000 gramów amfetaminy i 3000 gramów marihuany (w cenie od 8 do 10 zł za 1 gram amfetaminy, a 28 zł za 1 gram marihuany), wprowadził tym samym do obrotu znaczne ilości narkotyków, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, bo osiągnął z popełnienia tego przestępstwa korzyść majątkową w wysokości łącznie 124.000 zł (przyjmując na jego korzyść jako wartość 1 grama amfetaminy mniejszą wartość z tych podanych przez świadka P. S. czyli 8 zł).

Również oskarżony **A. K. (1)** (k. 23-25, k. 55-57 teczki osobowej nr 48 w zw. z k. 465, k. 1113) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., natomiast potwierdził swoje sprawstwo co do zarzutu z art. 180a k.k., przyznając, że kierował samochodem bez uprawnień do tego, które cofnięto mu za przekroczenie punktów za wykroczenia drogowe. Odmówił składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżony odmówił również składania wyjaśnień na etapie postępowania sądowego odnośnie zarzutu wprowadzenia do obrotu kilograma amfetaminy wspólnie z B. B. (1), podając jedynie, iż nie wie dlaczego P. S. (1) go pomawia („może dlatego, że wszyscy się znamy, jesteśmy kolegami”) oraz że „to jest sprawa nakręcona przez Policję”. Wyjaśnił, że w dwóch poprzednich sprawach karnych został uniewinniony, ale miał zarzut ublizania policjantom, z którymi ma dlatego konflikt. Nie potrafił podać racjonalnych powodów, dlaczego P. S. (1) miałyby go pomawiać, stwierdzając, że nie rozumie jej.

Sąd nie dał wiary oświadczeniu oskarżonego w zakresie nieprzyznania się do winy w zakresie stawianego mu zarzutu wprowadzenia do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych, albowiem sprzeczne jest z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, który Sąd uczynił podstawą wyrokowania. Jak konsekwentnie bowiem wskazywała P. S. (1) i jak Sąd ustalił na podstawie jej zeznań, A. K. (1) w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1) wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy o wartości 8.000 złotych, przeznaczonej do dalszej sprzedaży. P. S. (1) zeznała, że w styczniu 2016 roku, B. B. (1) wspólnie z A. K. (1) przekazali kilogram amfetaminy P. B. (1). Wskazała również, że do transakcji doszło w mieszkaniu wynajmowanym przez P. B. (1). Podała również, że przedmiotowa amfetamina pochodziła od D. B. (1), a P. B. (1) zapłacił za nią 8 złotych za gram narkotyku, przy czym tego samego dnia oskarżony P. B. (1) przekazał B. B. (1) i A. K. (1) jedynie część zapłaty w kwocie 3.000 złotych, zaś po resztę pieniędzy mężczyźni pojawiali się co dwa dni. Jej zeznania były w tym zakresie konsekwentne, logiczne i spójne, dlatego w ocenie Sądu zasługiwały na wiarygodność. W świetle powyższego, Sąd nie podzielił wyjaśnień oskarżonego A. K. w tym zakresie, w jakim nie przyznał się do zarzutów, zaprzeczając wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości amfetaminy, bo są one nielogiczne i nieprawdziwe. Niewątpliwie wyjaśnienia oskarżonego w tej części, zaprzeczającego swemu sprawstwu, w świetle innych wiarygodnych dowodów obciążających go, są też nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i zmierzały wyłącznie zdaniem Sądu do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Takie wyjaśnienia nie mogą się jednak ostać i należało je zdyskwalifikować, gdyż nie wytrzymują krytyki w zestawieniu z wiarygodnymi, bo zbieżnymi, spójnymi i konsekwentnymi twierdzeniami P. S. (1).

Reasumując, Sąd podzielił wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) jedynie w tej części, w jakiej przyznał się do zarzucanego mu czynu kierowania samochodem osobowym w dniu 22 lutego 2017r. bez uprawnień, bo w tym zakresie zbieżne są z innymi dowodami, jak zeznania świadka Ł. P. i dokumentacja dotycząca cofnięcia mu uprawnień do kierowania

pojazdami z dnia 6.08.2016r. Na wiarę zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego K. odnośnie jego sytuacji bytowo – materialnej, zdrowotnej, gdyż braku ku temu dowodów przeciwnych.

Przechodząc do oceny złożonych w toku prowadzonego postępowania zeznań świadków, za wiarygodne Sąd uznał zeznania **świadka Ł. P.** (k. 19-22 teczki osobowej nr 48 w zw. z k. 926), który w dniu 22 lutego 2017 roku wspólnie z st. asp. M. C. (2) dokonał zatrzymania pojazdu marki (...)o nr rej. (...), którym to pojazdem poruszał się oskarżony A. K. (1). Świadek nadmienił, że w trakcie legitymowania mężczyzny okazało się, że nie posiada on uprawnień do prowadzenia pojazdów, albowiem decyzją Starosty P. z dnia 19 sierpnia 2016 roku A. K. (1) cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami. Powyższe zeznania znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach, w tym m.in. protokole zatrzymania A. K. (1) oraz decyzji Starosty P. w sprawie o nr(...). Nadto również oskarżony A. K. (1) przyznał się do stawianego mu zarzutu z art. 180a k.k. Świadek w sposób rzeczowy opisał przebieg czynności służbowych związanych z kontrolą i zatrzymaniem A. K., jego zeznania były logiczne i spójne, nadto znalazły odzwierciedlenie w protokole przeszukania i protokole zatrzymania osoby, dokumentacji nadesłanej przez Starostwo Powiatowe w P. i jako takie Sąd uznał je za wiarygodne.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd uznał za wiarygodne także zeznania **świadka W. S.** (k. 28-30 teczki osobowej nr 39 akt sprawy o sygn. III K 159/17 w zw. z k. 927), który w postępowaniu przygotowawczym wskazał, że na prośbę T. Z. skontaktował się z B. B. (1) i zaprowadził Z. do baru (...)w P., gdzie przebywał wówczas oskarżony B. B. (1). Powyższe zeznania świadka S. potwierdziły relację T. Z., który wskazał, iż kiedy w maju 2016 roku przyjechał z Holandii do Polski, nie posiadał aktualnego numeru telefonu B. B. (1), przez co nie mógł się z nim skontaktować celem ustalenia transakcji narkotykowej. Dopiero dzięki mężczyźnie o ps. (...) (którym to pseudonimem posługiwał się W. S.) udało mu się nawiązać kontakt z B. B. (1). Na prawdziwość relacji W. S. wskazywał również fakt, że w sprawie o sygn. III K 159/17 toczącej się przed tutejszym Sądem, W. S. przyznał się do stawianych zarzutów i dobrowolnie poddał karze. Jego zeznania zatem jako zbieżne z zeznaniami T. Z. w pełni zasługiwały na podzielenie, mimo, iż w przypadku tego dowodu zaniechano bezpośrednio i ujawniono w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. protokoły jego przesłuchania w charakterze podejrzanego, ponieważ nie można było mu doręczyć wezwania (prawdopodobnie ukrywa się z uwagi na orzeczoną prawomocnie karę pozbawienia wolności, której nie wykonano).

Przechodząc do wartościowania wypowiedzi kolejnych osób, które w toku niniejszego procesu posiadały status świadków i niewątpliwie dysponowały wiedzą dotyczącą zdarzeń objętych aktem oskarżenia, zaznaczyć należy, że niektórzy z nich byli uprawnieni do odmowy złożenia zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k., albowiem w innej toczącej się sprawie byli podejrzani o współudział w przestępstwach objętym postępowaniem, co nakazywało szczególną ostrożność przy ocenie oświadczeń procesowych tych świadków.

Taka sytuacja dotyczyła **świadka T. Z.**, który wielokrotnie przesłuchiwany w tej i innych sprawach złożył wyjaśnienia i zeznania istotne z punktu widzenia wydanego rozstrzygnięcia (k. 127-129, k. 130-133, k. 134-136, którego wyciąg znajduje się na k. 43-44 teczki osobowej nr 16, k. 45-46, k. 47-48 t. I, k. 233-234 t. II teczki osobowej nr 16 w zw. z k. 636-650). Z uwagi na obszerność wyjaśnień i zeznań świadka, niecelowym byłoby ich przytaczanie, tym bardziej że dotyczą one również przestępczej działalności osób nieobjętych niniejszym postępowaniem. Analiza jego wszystkich wypowiedzi unaocznia jednak, że o przestępczym procederze uskutecznianym przez osoby oskarżone w niniejszej sprawie świadek opowiedział w sprawie, w której sam jest podejrzany o popełnienie szeregu przestępstw głównie narkotykowych. Mówiąc o przestępczym procederze wprowadzania do obrotu i udziału w obrocie znacznymi ilościami narkotyków, siłą rzeczy musiał wskazać osoby, które także brały udział w tym procederze, z którymi ów współpracował i jaka była rola poszczególnych osób, jaki ich udział w transakcjach narkotykowych i procederze wewnątrzspółnotowego nabywania narkotyków, wskazując m.in. na rolę B. B. (1) w swoich wyjaśnieniach. T. Z. w kolejnych wyjaśnieniach w miarę rozwoju postępowania podawał szereg szczegółowych okoliczności dotyczących analizowanych przestępstw, na które skierowana była uwaga organów ścigania. W tym miejscu wskazać należy, że wartościując zeznania i wyjaśnienia T. Z. Sąd Okręgowy miał na uwadze, że dla przyjęcia pomówienia za podstawę ustaleń faktycznych trzeba, aby wyjaśnienia te były nie tylko logiczne, konsekwentne, ale również wsparte, choćby częściowo, innymi dowodami, które bezpośrednio lub choćby pośrednio potwierdziłyby wyjaśnienia pomawiającego.

W ocenie Sądu wypowiedzi T. Z. charakteryzują te przymioty i – co do zasady – brak było podstaw do negowania wiarygodności jego twierdzeń.

Po pierwsze wskazać należy, że opisując swoją przestępczą działalność narkotykową, a także osób oskarżonych w tej sprawie, które uczestniczyły w obrocie narkotykami, o których świadek Z. wiedział, bo albo były też jego udziałem, albo był ich świadkiem, albo wiedzę na ten temat miał od innych osób w ten proceder zaangażowany, niemniej jednak świadek w żaden sposób nie umniejszał swojej roli w dopuszczeniu się zarzuconych im przestępstw. Po drugie, mimo kilkukrotnych przesłuchań, ilości zdarzeń, o których relacjonuje T. Z. w tym i w innych procesach oraz upływu czasu od ich zaistnienia, jego wypowiedzi są zasadniczo konsekwentne, a pewne drobne sprzeczności i sporadyczne odwoływanie się do niepamięci, świadczy tylko o tym, że faktycznie o czymś już dokładnie nie pamięta. Poza tym gdyby uznać, że całość zdarzeń, o których relacjonuje świadek, to tylko jego wymysły, to wówczas musiałby się charakteryzować nadzwyczajnymi zdolnościami do konfabulacji i łączenia faktów z fantazją, a do tego nadprzeciętną zdolnością zapamiętywania, gdyż opowiadając w różnych sprawach o powiązanych ze sobą zdarzeniach musiałby w końcu zacząć się w swoich kłamstwach po prostu plątać. Analiza wypowiedzi świadka pozwala jednak uznać, że dotychczas to nie miało miejsca i to pomimo składania szeregu zeznań i wyjaśnień. Ponadto, nawet jeśli w toku niniejszego procesu wielokrotnie były formułowane twierdzenia o fałszywości wypowiedzianych przez świadka pomówień, to jednak czyniły to osoby, które były zainteresowane jego zdyskredytowaniem w swoich sprawach. Co ważniejsze jednak, jego wypowiedzi znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie i to zarówno o charakterze osobowym, jak i rzeczowym.

W szczególności potwierdzają je – w uznanym za wiarygodny zakresie – twierdzenia T. T. (1), W. S., K. N. (1), Ł. L., a także okoliczności zatrzymania T. T. (1) i T. S. w dniu 8 czerwca 2016 roku. Poza tym znajdują one oparcie w opinii kryminalistycznej, która potwierdziła, że zabezpieczone substancje od T. T. (1) i T. S. w tej sprawie były narkotykami.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zeznania i wyjaśnienia T. Z. są na tyle przekonujące, by uczynić je podstawą poczynionych w sprawie ustaleń. Zaznaczyć należy bowiem, że analiza wszystkich procesowych twierdzeń świadka T. Z. wskazuje na ich konsekwencję, logikę, rzeczowość, spójność, zbieżność z innymi dowodami, co w konsekwencji pozwala uznać je za wiarygodny w pełni materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Wskazać zaś należy, że w swoich pierwszych wyjaśnieniach T. Z., przesłuchiwany w charakterze podejrzanego, odmówił składania wyjaśnień w sprawie, jednakże już w trakcie kolejnego przesłuchania ujawnił okoliczności znanych mu czynów zabronionych przy czym zaznaczyć należy, iż nie były one bezpośrednio związane z jakimkolwiek jego konfliktem z oskarżonymi występującymi w niniejszej sprawie, o których przestępczej działalności opowiedział niejako przy okazji ujawniania organom ścigania innych przestępstw, jakich m.in. on sam dopuścił się, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, nie objętymi aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Powyższe jest o tyle istotne, że zasadniczo świadek T. Z. nie wskazał na to, aby był skonfliktowany z oskarżonymi w niniejszej sprawie, a i ci nie podali żadnych takich racjonalnych okoliczności, które świadczyłyby o interesie T. Z. w bezpodstawnym pomawianiu ich o dokonanie przestępstw będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Oczywiście Sąd zdaje sobie sprawę z tego, że osoby pomawiane przez T. Z. mogą próbować dyskredytować jego wiarygodność twierdząc, że pomawia innych, licząc na przychyłność organów ścigania, jeżeli chodzi o jego sytuację procesową (art. 60 § 3 i 4 k.k.), co zważywszy na istotę tego dowodu i jego charakter nakazuje weryfikować go ze szczególną ostrożnością, jednak w niniejszej sprawie brak jest podstaw, aby podważyć skutecznie wiarygodność świadka, mając na uwadze wskazane wyżej argumenty przemawiające za taką, a nie inną oceną tego dowodu. Oceniając wyjaśnienia podejrzanego (czy też świadka, jak w niniejszej sprawie), obciążającego innych podsądnych, należy mieć na uwadze argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7.10.1998r. II AKA 187/98 (vide: KZS 1998/11/37), iż „Kontrola dowodu z wyjaśnień współoskarżonego (w praktyce zwanych pomówieniami), a zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu:

- czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego;

- czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części;
- czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi;
- czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego;
- czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje;
- czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego;
- czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością.”.

Zważyć należy poza tym, a co jest istotne przy ocenie wiarygodności dowodu z pomówienia, że T. Z. nie przerzuca swoimi wyjaśnieniami/zeznaniem odpowiedzialności na inne osoby, gdyż opisując przestępstwa, o których posiadał wiedzę, jednocześnie sam siebie obciąża udziałem w nich, przytaczając szczegóły przestępczej działalności, wskazując na swoją i innych rolę w dokonywanych przestępstwach. Zdaniem Sądu zeznania (wyjaśnienia) T. Z. są także konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych na różnych etapach postępowania, a Sąd o tym miał możliwość przekonać się, przesłuchując T. Z. jako świadka, który pomimo możliwości nie skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. Świadek T. Z. był konsekwentny w swoich zeznaniach, co tym bardziej utwierdza Sąd w prawdziwości jego oświadczeń procesowych. Na prawdziwość relacji procesowych T. Z. wskazują również prawomocne wyroki skazujące dotyczące innych osób zamieszanych w przestępczy proceder, jakie dotychczas zapadły w sprawach M. J. i W. S., a które w dużej mierze oparte były na relacjach T. Z.. Skazani współsprawcy w tych innych sprawach przyznali się bowiem ostatecznie do stawianych im zarzutów, jednocześnie potwierdzając obciążającą ich wersję wydarzeń przedstawioną wcześniej przez T. Z.. Oceniając zatem zeznania (wyjaśnienia) T. Z. na potrzeby niniejszego postępowania i odnosząc je do oskarżonego B. B. (1) w tej sprawie, a pomawianego przez ww., stwierdzić należy, iż wersja T. Z. odnośnie przebiegu zdarzeń objętych zakresem tego postępowania jest spójna, konsekwentna, zbieżna z innymi dowodami, a przede wszystkim nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, czy też innych niekonsekwencji, które by ją dyskredytowały. Powyższe przesłanki, pozwalające na pozytywną weryfikację tego dowodu z pomówień, tj. jak wskazano nie tylko osobowy materiał dowodowy wyżej wymieniony, czynią w ocenie Sądu zeznania świadka T. Z. wiarygodnymi i to niezależnie od tego, że pochodzą od przestępcy, zainteresowanym także rozstrzygnięciem sprawy, wszak zeznawał w tym procesie po pouczeniu go w trybie art. 182 § 3 k.p.k.

Wskazać także należy, że zeznania T. Z., które Sąd uznał za wiarygodne, są rzeczowe i logiczne, a świadek za każdym razem wskazywał skąd posiada wiedzę na dany temat. Zeznania T. Z. Sąd uznał zatem za pełnowartościowy materiał dowodowy spełniający wszelkie kryteria wiarygodności. Zeznania (odczytane wyjaśnienia) te były bowiem spójne, szczegółowe i logiczne. Miały także stanowczy charakter. T. Z. jest pewien zaistnienia zdarzeń, które opisywał. Jeżeli nie był czegoś pewien, wprost wyjaśniał, że nie jest w stanie sobie tego przypomnieć, bądź że „najprawdopodobniej” tak było, jego stwierdzenia nie są wówczas tak kategoryczne i jednoznaczne. Ponadto inne dowody zgromadzone w toku postępowania pozwoliły pozytywnie zweryfikować twierdzenia T. Z.. Zeznania T. Z. potwierdzone zostały zeznaniami innych świadków, którzy opisując przebieg zdarzenia robili to w większości przypadków w sposób zbieżny z wersją T. Z. (przede wszystkim zeznania T. T., M. J.. W. S., K. N.), co zostało szczegółowo wskazane przy ocenie poszczególnych dowodów osobowych.

Powyższe okoliczności jednoznacznie przemawiają za wiarygodnością oświadczeń (wyjaśnień, zeznań) procesowych T. Z.. Są one natomiast niezwykle istotne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, a poniżej Sąd wskaże tylko

te najważniejsze twierdzenia świadka, które okazały się istotne z punktu widzenia dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń i wykazania sprawstwa oskarżonego B. B. (1).

W swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych w śledztwie jako podejrzany, jak już wcześniej zostało nadmienione, T. Z. odmówił składania wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił wyjaśnienia T. Z. złożone w trakcie drugiego przesłuchania, podczas którego świadek Z. podał, że w maju 2016 roku spotkał się z B. B. (1) w barze (...) w P., gdzie oskarżony B. wraz ze znajomymi oglądał zawody (...), co potwierdził swoimi zeznaniami W. S., który przekazał Z. numer telefoniczny B. B. (1). T. Z. wskazał także, że podczas tego spotkania B. B. (1) wyraził chęć zakupu dobrej jakościowo amfetaminy pochodzącej z Holandii w postaci pasty, gdyby udało się ją zorganizować w przystępnej cenie. B. B. (1) wyraził również zainteresowanie zakupem prekursora w postaci oleju, z którego można następnie wytworzyć amfetaminę. Osobą odpowiedzialną za przewóz rzeczonych substancji miał być zaufany człowiek, którym okazał się być T. T. (1), o czym nie wiedział jednocześnie oskarżony B. B. (1).

Wyjaśniając po raz kolejny w postępowaniu przygotowawczym T. Z. w sposób wiarygodny, logiczny i spójny opisał także okoliczności zakupu przez B. B. (1) w styczniu 2016 roku 600 sztuk tabletek ekstazy, wskazując, że 200 tabletek ekstazy B. B. (1) odebrał od świadka w jednej z ujskich pizzerii, które świadek Z. wcześniej nabył w Holandii i przekazał M. J. za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny, co potwierdził w tym zakresie świadek M. J.. T. Z. podał również, że kolejnego dnia po przekazaniu pierwszej partii tabletek, B. B. (1) w pobliżu M. w P. zapłacił mu 1.200 złotych, a zarazem wyraził chęć zakupu kolejnej partii 400 tabletek ekstazy. Do przekazania rzeczonych partii tabletek oraz pieniędzy doszło jeszcze tego samego dnia w godzinach wieczornych w miejscowości U..

T. Z. przesłuchany przed Sądem na rozprawie głównej w charakterze świadka nie skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i złożył wyczerpujące zeznania, potwierdzając okoliczności przedstawione w toku postępowania przygotowawczego co do sprzedaży B. B. (1) w styczniu 2016 roku 600 tabletek ekstazy, a także transakcji mającej miejsce w maju 2016 roku, której przedmiotem miał być kilogram amfetaminy w cenie 5.000 złotych oraz próbka prekursora do produkcji amfetaminy (co potwierdziły dowody w postaci relacji procesowych T. T. (1) i T. S., jak również okoliczności zatrzymania obu mężczyzn w dniu 8 czerwca 2016 roku). Ponownie wskazał, że osobą, która miała dostarczyć przedmiotowe substancje miał być T. T. (1), który do Polski wyruszył wspólnie z mężczyzną o nazwisku S.. Odnosił się również do nabytych w styczniu 2016 roku na terytorium Holandii substancji w postaci 1 kilograma amfetaminy oraz 1000 tabletek ekstazy, z których następnie 600 sztuk sprzedał B. B. (1). Potwierdził, że do spotkania doszło w pizzerii w U., gdzie przebywał ze znajomymi i dziewczyną. Odmienne, niż w trakcie przesłuchania przeprowadzonego w toku postępowania przygotowawczego wskazał, że po przekazaniu 200 tabletek ekstazy, B. B. (1) od razu zapłacił za przekazane narkotyki. Podał również, że następnego dnia przekazał oskarżonemu B. 400 tabletek ekstazy w trakcie spotkania w pobliżu kościoła w U., natomiast pieniądze za drugą transzę tabletek B. B. (1) zapłacił mu następnego dnia na jednej ze stacji benzynowych przy ul. (...) w P.. W zakresie transakcji dotyczącej tabletek ekstazy zeznania T. Z. znajdują potwierdzenie świadków M. J. i K. N. (1), którzy potwierdzili, że T. Z. w styczniu 2016 roku był w posiadaniu tabletek ekstazy, które następnie wprowadził do obrotu.

Sąd rzecz jasna dostrzegł drobne rozbieżności w poszczególnych zeznaniach czy wyjaśnieniach T. Z., jednak zdaniem Sądu są one nieistotne, co wyżej wykazano, a w zasadniczej części jego twierdzenia dotyczące jego i innych osób, w tym oskarżonego B. B. (1), są zbieżne i pokrywają się, pozwalając na ich podstawie dokonać ustaleń faktycznych, jak wyżej wskazano.

Reasumując, okoliczności stanu faktycznego przestępstw przypisanych w wyroku B. B. (1) ustalono głównie na podstawie obszernych i szczegółowych wyjaśnień i zeznań T. Z., które w ramach śledztwa były na bieżąco pozytywnie weryfikowane szeregiem innych dowodów. Istotne dla dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie były zwłaszcza drugie i trzecie wyjaśnienia T. Z. złożone w postępowaniu przygotowawczym jako podejrzany, a ujawnione na rozprawie w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. oraz zeznania złożone w trakcie postępowania sądowego, w których opisał zasadniczo zgodnie z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd okoliczności dokonania przestępstw

narkotykowych, w tym podżeganie przez B. B. (1) do wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznej ilości amfetaminy, jaka została zabezpieczona w dniu 8 czerwca 2016r. podczas zatrzymania T. T. (1) i T. S., wracających z Holandii..

Analogiczna sytuacja, jeżeli chodzi o ocenę wiarygodności, miała miejsce w odniesieniu do **świadka T. T. (1)** (k. 14-17, k. 27-28, k. 29-30, k. 43-45, k. 46-50 w zw. z k. 466-474 w zw. z k. 980-982), który podobnie jak T. Z. nie skorzystał z uprawnienia określonego z art. 182 § 3 k.p.k. Świadek w trakcie pierwszego przesłuchania przedstawił całokształt swojej działalności przestępczej, wskazując m. in. okoliczności związane z nabyciem amfetaminy w postaci pasty, 1.000 tabletek ekstazy oraz niewielkiej ilości prekursora w postaci oleju, które następnie przewiózł wspólnie z T. S. na terytorium Polski. Podczas kolejnego przesłuchania T. T. (1) wskazał, że zatrzymane w dniu 8 czerwca 2016 roku narkotyki miały trafić do szefa bojówki (...) z P.. W trakcie kolejnego przesłuchania T. T. (1) ponownie potwierdził, że 1 kilogram amfetaminy w formie pasty ujawniony podczas jego zatrzymania miał trafić do szefa bojówki z P.. Podał również, że w ostatnim wyjeździe do Holandii towarzyszył mu T. S.. Powyższe zeznania (wyjaśnienia) T. T. (1) zdaniem Sądu polegały na prawdzie, albowiem były spójne, logiczne, a przede wszystkim konsekwentne. Co więcej, relacja T. T. (1) znalazła potwierdzenie w wyjaśnieniach i zeznaniach T. Z., który potwierdzał, że 1 kilogram amfetaminy zabezpieczony w dniu 8 czerwca 2016 roku w opakowaniu po kefirze przez funkcjonariuszy CBŚ miał trafić do lidera (...) P., B. B. (1).

T. T. (1) przesłuchany przed Sądem na rozprawie głównej potwierdził swój udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości narkotyków wspólnie z T. S., a także okoliczności ich zatrzymania przez funkcjonariuszy CBŚ. Podał, że amfetamina ukryta w pojemniku po kefirze miała trafić do osoby z P., której świadek nie znał. Jednocześnie nadmienił, że nie są mu znane osoby oskarżone w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie wycofał częściowo zeznania złożone na wcześniejszym etapie toczącego się postępowania, choć w trakcie odczytywania zeznań świadka w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. podtrzymał zdecydowaną większość złożonych zeznań, z wyjątkiem tych złożonych podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, a dotyczących chęci podjęcia współpracy świadka T. z organami ścigania. Podczas ponownego przesłuchania w trakcie rozprawy w dniu 13 listopada 2017 roku T. T. (1) podtrzymał dotychczasowe zeznania, w tym istotne z punktu widzenia zarzutów stawianych w tym postępowaniu B. B. (1).

Sąd – podobnie jak w przypadku oceny relacji T. Z. - dostrzegł niewielkie rozbieżności w poszczególnych zeznaniach czy wyjaśnieniach T. T. (1), jednakże w ocenie Sądu nie są one na tyle istotne, by miały zaprzeczyć ogólnej wiarygodności twierdzeń T. T. (1) dotyczących zdarzeń będących przedmiotem prowadzonego postępowania. Jak sam wskazywał świadek T. zeznając na rozprawie, z uwagi na znaczny wpływ czasu oraz chęć zapomnienia o swej działalności przestępczej, nie pamiętał poszczególnych okoliczności, które ujawnił wobec organów ścigania w toku postępowania przygotowawczego, jednak podtrzymał je co do zasady po ich odczytaniu na rozprawie.

Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości co do poczytalności świadka T. T. (1), który wskazywał wprawdzie, że wieloletnie zażywanie amfetaminy odbiło się na jego obecnym stanie zdrowia, jednak zdaniem Sądu takie twierdzenia świadka miały na celu jedynie pomniejszenie jego odpowiedzialności poprzez wykazanie, że większość z przemyconej amfetaminy przeznaczal na własne potrzeby, a nie na handel. Okoliczności podawane przez świadka odnośnie wieloletniego zażywania amfetaminy w ocenie Sądu, który miał możliwość bezpośredniego kontaktu ze świadkiem dwukrotnie na rozprawie, nie rzutowały na możliwości percepcyjne świadka T. T. (1), w tym na zdolność odtwarzania przez niego postrzeżeń, a w związku z tym nie zachodziły okoliczności z art. 192 k.p.k., czego nie kwestionowała także żadna ze stron. .

Oceniając zatem wyjaśnienia i zeznania co do najistotniejszych w tej sprawie okoliczności znanych świadkowi, a złożonych w trakcie prowadzonego postępowania przez T. T. (1), Sąd uznał je za spójne, logiczne i konsekwentne. Relacja świadka potwierdziła udział B. B. (1) w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości substancji psychotropowych, poprzez podżeganie do tego przestępstwa, jednocześnie znajdując potwierdzenie w wyjaśnieniach i zeznaniach T. Z. oraz protokołach zatrzymania T. T. (1) i T. S., a także opinii kryminalistycznej z dziedziny chemii, która potwierdziła, że zabezpieczone liczne substancje od T. T. (1) i T. S. w tej sprawie, w tym amfetamina w postaci

pasty ukryta w pojemniku po kefirze przeznaczona dla B. B. (1), były substancjami zakazanymi na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i że była ich znaczna ilość. Sąd nie znalazł przy tym okoliczności, dla których miałby uznać relację T. T. (1) za niewiarygodną, skoro stanowiła ona ułamek w przestępczej działalności T. T. (1), do której się przyznał, a opisane okoliczności istotne były dla odpowiedzialności karnej B. B., który jednocześnie nie wskazał żadnych powodów, dla których T. T. (1) miałby go bezpodstawnie pomawiać. Zresztą o obiektywizmie świadka T. T. (1) świadczy fakt, że nie obciążał on swoimi depozycjami ponad miarę B. B., nigdy bowiem nie przyznał wprost, że amfetamina przewożona w opakowaniu po kefirze w dniu 8 czerwca 2016r. była przeznaczona dla oskarżonego, tylko konsekwentnie twierdził, że dla szefa bojówki (...) legion P., co wiedział od Z..

Za jedynie częściowo wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania **świadka K. N. (1)** (k. 137-138, k. 147-149 akt głównych oraz k. 210-211 teczki osobowej nr 16 t. II w zw. z k. 650-653), który w toku rozprawy głównej zeznał, że w styczniu 2016 roku nabył od T. Z. 50 tabletek ekstazy i 50 gramów amfetaminy, nie potrafił jednak wskazać komu jeszcze Z. sprzedawał narkotyki. Potwierdził również, że zna B. B. (1). Świadek N. podtrzymał równocześnie odczytane na podstawie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. zeznania złożone w charakterze podejrzanego. Odpowiadając na pytanie Sądu co do daty transakcji przeprowadzonej z T. Z. odnośnie tabletek ekstazy wskazał, że miała ona miejsce jednak w lutym, uśmiechając się przy tym. Wskazał także, że w trakcie pobytu w areszcie śledczym miał czas na zastanowienie się nad tą kwestią i ostatecznie wskazując, iż transakcja z Z. miała miejsce w lutym. Zeznania K. N. (1) odnośnie czasu przekazania mu przez T. Z. 50 tabletek ekstazy, a mianowicie, że miało to miejsce jednak w lutym 2016r. nie były zdaniem Sądu szczere, trudno bowiem uznać, że po upływie ponad półtora roku świadek miałby dysponować większą oraz bardziej ugruntowaną wiedzą na temat zdarzenia mającego miejsce na początku 2016 roku, niż w czasie wcześniejszych zeznań, a kiedy to podał, że przedmiotowe tabletki ekstazy nabył od Z. w styczniu 2016r. Co więcej, na nielogiczność oraz niekonsekwencję świadka w tym zakresie wskazuje swobodna wypowiedź świadka wygłoszona w trakcie rozprawy mającej miejsce w dniu 8 września 2017 roku, kiedy sam najpierw nadmienił, że do transakcji z T. Z. doszło w styczniu 2016 roku, a dopiero odpowiadając na sugerujące (uchylone pytania obrońcy oskarżonego B. B.), stwierdził, że miało to jednak miejsce w lutym 2016r.. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd podzielił za wiarygodne te zeznania K. N. (1), w których wskazywał, że do przekazania tabletek ekstazy doszło w styczniu 2016 roku. Relacja świadka w tym zakresie była bowiem spontaniczna; zarówno na początkowym etapie postępowania przygotowawczego, jak i postępowania jurysdykcyjnego K. N. (1) potwierdził, że tabletki ekstazy otrzymał od T. Z. w styczniu 2016 roku. Tym samym za nieprawdziwe Sąd uznał relację świadka, jakoby do przekazania narkotyków miałyby dojść dopiero w lutym 2016 roku. Zeznania K. N. (1) miały zdaniem Sądu na celu storpedowanie pomówień artykułowanych przez T. Z., który obciążał swoimi wyjaśnieniami i zeznaniami oskarżonego B. B. (1), jednocześnie chcąc pomóc B. B. (1) uniknąć odpowiedzialności karnej. Natomiast te uczynione podstawą wyrokowania w części zeznań świadka K. N. (1) potwierdzają wersję T. Z. i M. J., że T. Z. w styczniu 2016r. posiadał w Polsce znaczne ilości tabletek ekstazy, a co jest istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej B. B. (1), bo znaczną ilość z tej partii ekstazy Z. sprzedał w styczniu 2016 roku właśnie B. B. (1) (600 tabletek), czego dotyczył zarzut z pkt II aktu oskarżenia. Obrona B. B. zmierzała natomiast do podważenia wiarygodności zeznań T. Z. poprzez podważenie jego twierdzeń, aby w styczniu 2016r. w Polsce był w ogóle w posiadaniu tak znacznej ilości tabletek ekstazy. Zważyć należy jednak, iż omówione dowody zdaniem Sądu potwierdziły zasadność i tego zarzutu stawianego w akcie oskarżenia B. B. (1), a sam T. Z. logicznie i przekonująco wyjaśnił na rozprawie dlaczego w pierwszych wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym nie ujawnił, że w przesyłce przesłanej kurierem do M. J. w styczniu 2016r. oprócz kilograma amfetaminy, było też 1000 tabletek ekstazy, z czego 600 sprzedał B. B.. Z. wskazał bowiem, że na początku z obawy przez B. B. i osobami związanymi z nim w ramach nieformalnej bojówki (...) legion P. nie chciał ujawniać szczegółów przestępczego procederu w jakim uczestniczył razem z nim właśnie B. B.. Jak zeznał T. Z. taka postawa wynikała z obaw o bezpieczeństwo jego bliskich. Zdaniem Sądu te wyjaśnienia świadka zasługują na podzielnie, a ujawnienie ich dopiero na późniejszym etapie postępowania jest uzasadnione tym, że świadkowi zapewniono bezpieczeństwo (wskazują na to chociażby okoliczności i sposób przesłuchania świadka na rozprawie).

Także **świadek T. S.** (k. 18-20, k. 24-25 w zw. z k. 655-658) nie skorzystał z uprawnienia określonego w art. 182 § 3 k.p.k. i złożył na rozprawie głównej wyczerpujące zeznania. T. S. na etapie postępowania przygotowawczego podał okoliczności w jakich poznał T. T. (1), potwierdzając okoliczności nabycia oraz przewozu z terytorium Holandii do

Polski znacznych ilości substancji psychotropowych. Wskazał również, że do zatrzymania pojazdu, którym poruszali się mężczyźni doszło w okolicach P.. Na rozprawie głównej T. S. potwierdził okoliczności swojego zatrzymania wspólnie z T. T. (1) wraz ze znaczną ilością substancji psychotropowych. Wskazał przy tym, że nie wiedział dla kogo przewożone były narkotyki ukryte w pojeździe. Zeznania złożone przez świadka T. S. dotyczące czynów objętych prowadzonym postępowaniem potwierdziły wiarygodność relacji T. Z., znajdując przy tym potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołów zatrzymania T. T. (1), jak i samego świadka S.. Poza tym znajdują one oparcie w opinii kryminalistycznej z zakresu chemii, która potwierdziła, że zabezpieczone liczne substancje od T. T. (1) i T. S. w tej sprawie były narkotykami. Na prawdziwość zeznań T. S. – w części istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy -wskazywały wreszcie zeznania T. T. (1), który potwierdził okoliczności podnoszone przez T. S. w toku prowadzonego postępowania. Świadek w sposób rzeczowy, spójny i logiczny przedstawiał okoliczności, których był świadkiem, a zatem Sąd nie znalazł podstaw, aby jego zeznania dotyczące istoty prowadzonego postępowania uznać za niewiarygodne.

Sąd za niewiarygodne w przeważającej części uznał natomiast zeznania **świadka M. K. (2)** (k. 818-819), który zeznał, iż B. B. (1) nie miał jakiegokolwiek związku z narkotykami. Analiza depozycji świadka M. K. (2) wskazuje, iż stały one w jawnej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci wyjaśnień i zeznań T. Z. oraz T. T. (1), a także zeznań świadka P. S. (1). W świetle relacji ww. osób, B. B. (1) brał bowiem udział w podżeganiu do wewnątrzspółnotowego nabycia oraz wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych, nabywając oraz przekazując znaczne ilości amfetaminy oraz tabletek ekstazy przeznaczonych do dalszej sprzedaży. Tym samym, uznając zeznania świadków Z., T. i S. za wiarygodne, Sąd za nieprawdziwe uznał zeznania M. K. (2) co do udziału B. B. (1) w obrocie narkotyków. Z kolei za wiarygodne Sąd uznał zeznania M. K. (2), w których wskazywał na swą znajomość z B. B. (1) oraz T. Z., jednak okoliczności te nie miały istotnego znaczenia dla prowadzonego postępowania. W zasadzie zatem te zeznania świadka M. K. (2), zawnioskowanego przez obrońcę oskarżonego B. B., nie wniosły do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Za jedynie częściowo wiarygodne Sąd uznał z kolei **zeznania świadka Ł. L.** (724-727 w zw. z k. 822-823), który na rozprawie głównej potwierdził swą znajomość z T. Z.. Kategorycznie zaprzeczył, aby znał jego pseudonim (...) oraz miał wiedzę co do kontaktów T. Z. z narkotykami. Powyższe zeznania w przeważającej większości nie polegały na prawdzie, albowiem po odczytaniu na podstawie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego toczącego się pod sygnaturą PK X Wz Ds. 39.2016, świadek Ł. L. podtrzymał je w całości, wskazując, że nie jest w stanie wyjaśnić dlaczego przed sądem złożył zeznania o odmiennej treści. Prezentując powyższą postawę świadek Ł. L. – w obecności oskarżonych na rozprawie w dniu 3 października 2017 roku – nie chciał ich zdaniem Sądu obciążać swoimi zeznaniami, czego wynikiem była treść zeznań złożonych swobodnie w toku rozprawy głównej, a nie miał świadomości, że Sąd dysponuje protokołami jego wcześniejszych wyjaśnień jako podejrzanego nadesłanych przez Prokuratora, które zostaną mu odczytane. Wyraźne było też niezadowolenie świadka, że w ogóle w tej sprawie musi zeznawać. Z tego względu Sąd za wiarygodne uznał relację świadka przedstawioną w toku przesłuchania mającego miejsce w dniu 12 maja 2017 roku, odczytana na rozprawie, zaś w odniesieniu do zeznań złożonych w trakcie rozprawy głównej Sąd uznał, że na wiarę zasługują jedynie te zeznania, które są spójne z relacją zawartą w protokole przesłuchania przeprowadzonego na etapie postępowania przygotowawczego. Powyższe zeznania potwierdziły zatem relację T. Z., który w styczniu 2016 roku dysponował znaczną ilością tabletek ekstazy, które następnie wprowadzał do obrotu. Jednocześnie za niewiarygodne Sąd uznał te zeznania Ł. L., w których zaprzeczył, aby przebywał wspólnie z T. Z. w P., jak również co do zanegowania okoliczności przebywania wspólnie z T. Z. w pizzerii w miejscowości U.. Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka Ł., który wskazał, że nie jest mu znana osoba posługująca się pseudonimem (...). W tym zakresie zeznania świadka nie zasługiwały na wiarę jako sprzeczne z uznanymi za wiarygodne zeznaniami T. Z..

Za wyjątkowo istotne dla dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał natomiast zeznania złożone przez **świadka P. S. (1)** (k. 87-91, k. 109-113, k. 121-124, k. 141v akt głównych, k. 122-127 akt Prokuratury Rejonowej w Pile o sygn. PR 2 Ds. 1396.2017 w zw. z k. 580-589 w zw. z k. 1106-1107), która w pierwszej połowie 2016 roku pozostawała w nieformalnym związku z P. B. (1), przez co posiadała istotną wiedzę w przedmiocie prowadzonego

postępowania. W trakcie przesłuchania w dniu 22 sierpnia 2016 roku P. S. (1), zeznając przede wszystkim na okoliczność stosowania długotrwałej przemocy fizycznej i psychicznej przez P. B. (1), nadmieniła jedynie, iż oskarżony P. B. (1) brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz środków odurzających w postaci marihuany. Wskazała, wbrew twierdzeniom P. B. (1) co do pochodzenia ujawnionej u oskarżonego w dniu 4 lipca 2016 roku amfetaminy, iż tę amfetaminę P. B. (1) nabył od mieszkańca C., będącego kibicem (...) pod koniec czerwca 2016 roku, kiedy to wspólnie z M. K. (1) udali się do C., gdzie doszło do odbioru przez oskarżonego P. B. zamówionej partii narkotyków. P. S. (1) po okazaniu tablic poglądowych wskazała, iż mężczyzną, od którego P. B. (1) nabywał narkotyki był D. B. (1). Świadek podała, że P. B. (1) poznał D. B. (1) za pośrednictwem swojego brata, B. B. (1), który także brał udział w obrocie narkotykami, czego dowodem była transakcja mająca miejsce w styczniu 2016 roku, kiedy to B. B. (1) wspólnie z A. K. (1) przekazali kilogram amfetaminy P. B. (1). P. S. (1) wskazała, że do transakcji doszło w mieszkaniu wynajmowanym przez P. B. (1). Podała, że rzeczona amfetamina pochodziła od D. B. (1), a P. B. (1) zapłacił za nią najprawdopodobniej 10 złotych za gram narkotyku, przy czym tego samego dnia oskarżony P. B. (1) przekazał B. B. (1) i A. K. (1) jedynie część zapłaty w kwocie 3.000 złotych, zaś resztę pieniędzy mężczyźni pojawiali się co dwa dni. Nabytą w ten sposób amfetaminę P. B. (1) sprzedawał swoim klientom, najczęściej w ilości 50 gramów. Świadek wskazała okoliczności zdarzenia, w trakcie którego P. B. (1) złamał swojemu bratu rękę, w wyniku którego P. B. (1) rozpoczął nabywanie narkotyków z innego źródła, czyli od D. B. (1). Na zakończenie P. S. (1) podała, że dwukrotnie towarzyszyła P. B. (1) przy odbiorze 1 kilograma amfetaminy. Wskazała również, że P. B. (1) mniej więcej trzykrotnie sam wziął partię narkotyków w postaci 1 kilograma amfetaminy, przy czym raz wziął również 1 kilogram marihuany. P. S. (1) kilkakrotnie była w C. wspólnie z P. B. (1) celem oddania pieniędzy za przekazane narkotyki. W trakcie drugiego przesłuchania w dniu 20 października 2016 roku P. S. (1) potwierdziła okoliczności nabycia przez P. B. (1) niecałego kilograma amfetaminy, którą ujawniono w mieszkaniu oskarżonego B. w dniu 4 lipca 2016 roku. W odniesieniu do kilograma amfetaminy przekazanej P. B. (1) przez B. B. (1) i A. K. (1) podała, że miała ona oleistą konsystencję i działała w sposób mocno pobudzający, albowiem jej próbowała. Wskazała, że na początku lutego 2016 roku P. B. (1) otrzymał od D. B. (1) kilogram amfetaminy, do przekazania którego doszło na treningu sztuk walki, na który uczęszczali obaj oskarżeni. P. S. (1) nadmieniła również, że wspólnie z P. B. (1) rozrobiła uzyskaną amfetaminę i podzieliła na mniejsze działki. Potwierdziła ponownie fakt dalszej sprzedaży tak przygotowanej amfetaminy przez P. B. (1). Świadek wskazała, że kolejna transakcja P. B. (1) i D. B. (1) miała miejsce w C. i dotyczyła 1 kilograma amfetaminy i 1 kilograma marihuany, które następnie P. B. (1) wprowadził do dalszego obrotu. P. S. (1) zeznała, że wielokrotnie jeździła z oskarżonym P. B. do C. w celu spłaty pieniędzy za przekazane narkotyki, raz zdarzyło się również, że do przekazania pieniędzy doszło w pobliżu cmentarza dla psów w P.. Podała również, że jeszcze dwukrotnie była wspólnie z P. B. (1) w C. celem odbioru przekazywanych przez oskarżonego B. narkotyków w postaci 1 kilograma amfetaminy. Wskazała również, że oskarżony B. dwukrotnie samodzielnie przywoził od D. B. (1) partie narkotyków w postaci 1 kilograma amfetaminy i 1 kilograma marihuany. Na zakończenie P. S. (1) ponownie potwierdziła nabycie przez P. B. (1) od D. B. (1) jednego kilograma amfetaminy pod koniec czerwca 2016 roku. W trakcie kolejnego przesłuchania mającego miejsce w dniu 30 listopada 2016 roku P. S. (1) potwierdziła ponownie nabycie przez P. B. (1) od B. B. (1) i A. K. (1) 1 kilograma amfetaminy w styczniu 2016 roku, który nabył w celu dalszej sprzedaży. Potwierdziła również, że P. B. (1) kolejną partię amfetaminy w postaci 1 kilograma narkotyku otrzymał w trakcie treningu sztuk walki od D. B. (1), którego P. S. (1) widziała osobiście 2-3 razy. Po raz kolejny świadek zeznała, że była obecna przy przekazywaniu pieniędzy D. B. (1), zarówno w C., jak i w P.. Na pytanie przesłuchującego podała, że trzykrotnie była obecna przy odbiorze od oskarżonego B. amfetaminy i marihuany, gdzie dwukrotnie przedmiotem transakcji był 1 kilogram amfetaminy, zaś jednokrotnie prócz kilograma amfetaminy P. B. (1) odebrał również kilogram marihuany. Nadmieniła również, że oskarżony B. nabywał od D. B. (1) amfetaminę za cenę 8 złotych za gram, zaś za 1 gram marihuany płacił 28 złotych. W trakcie rozprawy mającej miejsce w dniu 19 kwietnia 2017 roku w sprawie Sądu Rejonowego w Pile o sygn. akt II K 62/17 potwierdziła po raz kolejny fakt nabycia przez P. B. (1) kilograma amfetaminy od B. B. (1) i A. K. (1). Wskazała, że pierwsza transakcja narkotykowa z D. B. (1), przy której była obecna, dotyczyła kilograma amfetaminy i kilograma marihuany. Później jeszcze wielokrotnie jeździła wspólnie z P. B. (1) po towar czyli narkotyki, parę razy P. S. (1) była również obecna przy rozliczeniach finansowych oskarżonych B. i B.. Potwierdziła także, że P. B. (1) sam jeździł po towar motocyklem, jak również fakt, że oskarżony P. B. utrzymywał się z prowadzonej działalności narkotykowej, albowiem nie posiadał innego źródła dochodu. Zeznając na rozprawie głównej w przedmiotowym postępowaniu P. S. (1) podała, że P. B. (1)

prowadził szeroko pojętą działalność narkotykową. W tym celu wielokrotnie przywoził do mieszkania znaczne ilości amfetaminy i marihuany. P. S. (1) potwierdziła, że wspólnie z P. B. (1) około pięć razy była u D. B. (1) celem odbioru amfetaminy i marihuany. Wskazała także, że do jednej transakcji doszło w styczniu 2016 roku w mieszkaniu P. B. (1), kiedy to B. B. (1) i A. K. (1) przekazali mu kilogram amfetaminy. Świadek S. wskazała, że w okresie od stycznia 2016 roku do czerwca 2016 roku P. B. (1) nabył łącznie 6 kilogramów amfetaminy oraz 3 kilogramy marihuany. Nadmieniła jednak, że nie jest w stanie podać chronologicznie podczas którego wyjazdu P. B. (1) przywiózł marihuanę. Na pytanie Sądu odpowiedziała, że знаła zapach amfetaminy i marihuany, a także że próbowała nabytych przez oskarżonego P. B. (1) narkotyków. Wskazała, że nabyte narkotyki P. B. (1) sprzedawał dalej. P. S. (1) zeznała także, że nie było jej znane źródło, z którego pochodził otrzymany od B. B. (1) i A. K. (1) kilogram amfetaminy. Po odczytaniu na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego świadek P. S. (1) wskazała, że jedynie dwukrotnie była w C. wspólnie z P. B. (1) w celu odbioru narkotyków, z kolei następnie zeznała, że była w C. wraz z P. B. (1) trzy razy celem odbioru narkotyków od D. B. (1). Odpowiadając na pytanie Sądu co do nieścisłości w złożonych zeznaniach, P. S. (1) wskazała, że z uwagi na upływ czasu nie pamięta dokładnie wszystkich okoliczności sprawy. Po zakończeniu ww. przesłuchania obrońca oskarżonego B. zwrócił się o rozważenie wszczęcia postępowania karnego przeciwko P. S. (1), która wskazując na udział oskarżonych w obrocie znaczących ilości narkotyków, sama w tymże obrocie uczestniczyła. W dniu 15 listopada 2017 roku P. S. (1) przedstawiono zarzut przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. P. S. (1) przyznała się do stawianego zarzutu, składając obszernie wyjaśnienia, co do zasady zbieżne z poprzednimi jej relacjami procesowymi składanymi jako świadek. Z uwagi na zmianę sytuacji procesowej P. S. (1), która miała możliwość skorzystania z uprawnienia określonego w art. 182 § 3 k.p.k., zaszła konieczność ponownego przesłuchania świadka z jednoczesnym pouczeniem o treści ww. przepisu, ponieważ Sąd chciał ujawnić w tym postępowaniu protokół przesłuchania P. S. (1) jako podejrzanej o pomocnictwo do obrotu znaczną ilości narkotyków udzielone P. B.. Po pouczeniu przez Sąd o prawie odmowy składania zeznań, świadek P. S. (1) oświadczyła, iż z prawa tego nie korzysta i podtrzymała wszystkie zeznania złożone dotychczas w toku prowadzonego postępowania, a także wyjaśnienia złożone przez nią po postawieniu jej zarzutu w listopadzie 2017r..

Sąd nie bez przyczyny przywołał powyżej depozycje złożone w toku prowadzonego postępowania przez P. S. (1), co miało na celu wykazanie – wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych, jakoby zeznania świadka S. były niespójne, a przez to niewiarygodne – iż P. S. (1) konsekwentnie podtrzymywała swoje relacje co do udziału oskarżonych P. B. (1), B. B. (1), D. B. (1) oraz A. K. (1) w obrocie znanymi ilościami narkotyków. Nie ulegało bowiem wątpliwości Sądu, że na wiarę zasłużyły zeznania świadka co do udziału P. B. (1), B. B. (1) oraz A. K. (1) w transakcji mającej miejsce w styczniu 2016 roku, której przedmiotem był kilogram amfetaminy. P. S. (1) konsekwentnie w toku toczącego się postępowania przedstawiała okoliczności rzeczonyj transakcji, przedstawiając jej istotne elementy za każdym razem w ten sam sposób. Należy jednocześnie odnotować, że P. S. (1) w odniesieniu do B. B. (1) i A. K. (1) przedstawiała okoliczności tylko jednej transakcji narkotykowej wskazując, że innej wiedzy co do obu oskarżonych nie posiada. Tym samym świadek S. nie pomawiała B. B. (1) i A. K. (1) ponad miarę, zeznając tylko w przedmiocie wydarzeń, o których posiadała stosowną wiedzę.

Na wiarygodność zeznań P. S. (1) wskazuje również fakt, że sam świadek składając szczere i wnikliwe zeznania bezpośrednio obciążyla się, wskazując na swój udział w obrocie nabywanych przez oskarżonego P. B. (1) środków odurzających i substancji psychotropowych (próbowała nabytych narkotyków, mieszała amfetaminę z innymi substancjami oraz dzieliła towar na mniejsze porcje). Mając na uwadze treść depozycji złożonych w trakcie rozprawy w dniu 17 sierpnia 2017 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pile w dniu 15 listopada 2017 roku przedstawił jej bowiem zarzut pomocnictwa w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających. P. S. (1) przesłuchana w roli podejrzanej przyznała się do stawianego jej zarzutu i złożyła wyczerpujące wyjaśnienia, powielając relację przedstawioną w przedmiotowym postępowaniu. Co więcej, w trakcie ponownego przesłuchania w sprawie III K 93/17 mającego miejsce w dniu 24 listopada 2017 roku, P. S. (1) nie skorzystała z prawa do odmowy zeznań z art. 182 § 3 k.p.k., podtrzymując jednocześnie wcześniej złożone zeznania. Powyższe okoliczności wzmocniły przekonanie Sądu co do wiarygodności zeznań złożonych przez P. S. (1), która mogła przecież bronić się przed

stawianym zarzutem poprzez odmowę składania wyjaśnień (zeznania złożone przez P. S. (1) w przedmiotowej sprawie nie mogły być bowiem wykorzystane w postępowaniu karnym toczącym się przeciwko niej).

Powyższe syntetyczne przedstawienie zeznań P. S. (1) miało również na celu zasygnalizowanie, że Sąd był świadomy istnienia pewnego rodzaju nieścisłości w kolejnych relacjach przedstawionych przez P. S. (1), przede wszystkim dotyczących kolejności oraz dat transakcji P. B. (1) oraz D. B. (1). Na wiarę zasłużyły zeznania P. S. (1) odnoszące się do faktu uczestnictwa w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych i środków odurzających przez P. B. (1) i D. B. (1), przy czym pewne niedokładności dotyczyły kwestii pojedynczych transakcji przeprowadzanych przez oskarżonych, ich kolejności i przebiegu. Sąd miał bowiem na uwadze, że P. S. (1) nie była w stanie ze stuprocentową pewnością wskazać ilości wyjazdów do C., podczas których dochodziło do wydania P. B. (1) amfetaminy bądź marihuany, choć jednocześnie wskazywała, że pierwsza transakcja, przy której była obecna, dotyczyła kilograma amfetaminy oraz kilograma marihuany. Jej zeznania co do powyższej kwestii – z wyłączeniem przywołanej powyżej pierwszej transakcji mającej miejsce w C. – były nie do końca konsekwentne, przez co Sąd uznał, analizując całokształt jej relacji, że P. S. (1) była obecna jedynie przy przekazaniu przez D. B. (1) jednej partii narkotyków, na którą składały się kilogram amfetaminy oraz kilogram marihuany. Mając na względzie sposób rozliczania się przyjęty przez P. B. (1) i D. B. (1), nie ulegało wątpliwości, że mężczyźni widywali się stosunkowo często. Świadek S. wskazywała w swoich zeznaniach, że co najmniej kilkakrotnie towarzyszyła oskarżonemu B. przy spłacie zobowiązań za przekazane narkotyki. Mogło zatem się zdarzyć, że świadek S. mylnie wskazywała, iż była świadkiem przekazania amfetaminy bądź marihuany, podczas gdy spotkania mężczyzn, w których przecież nie uczestniczyła, dotyczyły zapłaty za przekazane narkotyki. Warto nadmienić, że P. S. (1) konsekwentnie jednak wskazywała, że P. B. (1) nabył łącznie w okresie kiedy była jego konkubina i razem mieszkali a więc od stycznia do czerwca 2016r. co najmniej 6 kilogramów amfetaminy, czyli 5 kilogramów amfetaminy od B., w tym kilogram amfetaminy, której dotyczyło postępowanie przed Sądem Rejonowym w Pile, plus kilogram amfetaminy nabyty od B. B. (1) i A. K. (1) a także łącznie w trzech transakcjach 3 kilogramy marihuany od B.. W tym zakresie, odnośnie łącznej ilości narkotyków i ich rodzaju, a także tego od kogo nabył je P. B. (1), świadek P. S. (1) była konsekwentna i to zdaniem Sądu świadczy o wiarygodności jej zeznań, wszak – niezależnie od tego czy daną partię narkotyków przywozła z C. razem z P. B., czy też on sam przywiózł od B. narkotyki do ich miejsca zamieszkania, pomagała mu następnie w zajmowanym przez nich mieszkaniu je próbować, mieszać z innymi substancjami, porcjować i przygotowywać do dalszej sprzedaży. Wskazać poza tym należy, iż P. B. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością amfetaminy, w tym nabytą od B. w ilości 4000 gramów oraz marihuany w ilości 3000 gramów, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego o zamiaru, a więc nie było potrzeby ustalać dokładnej daty poszczególnych transakcji, skoro wskazano w zarzucie i w przypisanym mu w wyroku czynie granice czasowego popełnionego przez niego przestępstwa w warunkach art. 12 k.k. Jednocześnie nie ulegało przy tym wątpliwości, iż P. B. (1) – w świetle konsekwentnych zeznań świadka S. - dokonywał odbioru narkotyków od D. B. (1) także samodzielnie, wykorzystując do tego swój motocykl. Przedmiotem dwóch transakcji były wówczas kilogram amfetaminy oraz kilogram marihuany, co wynika z wiarygodnej relacji P. S. (1), która pomagała P. B. (1) następnie w ich miejscu zamieszkania w porcjowaniu i mieszaniu nabytych od D. B. (1) narkotyków. Zatem nawet jeżeli sama nie towarzyszyła P. B. w podróży do C. po odbiór narkotyków, to następnie widziała te narkotyki w ich mieszkaniu i wiedziała od P. B., jak zeznała, że dostawcą ich jest mężczyzna o imieniu D., którego rozpoznała na tablicy poglądowej, bo jego zdjęcie pokazał jej w internecie P. B. i widziała też go kiedy była razem z konkubentem po odbiór narkotyków w C.. W świetle zeznań P. S., nie ulega wątpliwości zatem, że D. B. (1) przekazał również P. B. (1) kilogram amfetaminy w okresie od końca maja 2016 roku do 30 czerwca 2016 roku, którą to substancję psychotropową P. B. (1) odebrał przy okazji wyjazdu do C. wspólnie z M. K. (1). Zeznania P. S. (1) dotyczące okoliczności związanych z działalnością narkotykową P. B. (1) i D. B. (1) potwierdziły także informacje przekazane przez operatorów sieci komórkowych (...) oraz (...), na podstawie których ustalono, że telefon należący do P. B. (1) wielokrotnie logował się do stacji BTS w C., zaś z numeru (...) należącego do D. B. (1) wysyłane były i odbierane głównie wiadomości tekstowe, a połączenia głosowe były niezwykle krótkie, rzadko przekraczając jedną minutę, co sugerowało, iż numer ten wykorzystywany jest przez oskarżonego B. do prowadzenia działalności narkotykowej. Co więcej, w okresie od 8 marca 2016 roku do 31 maja 2016 roku z numerów posiadanych przez P. B. (1) i D. B. (1)

nawiązano 154 połączenia, próby połączeń i wiadomości sms, co potwierdzało nad wyraz częste kontakty P. B. (1) i D. B. (1).

Podsumowując, Sąd oceniając zeznania P. S. (1) uznał je za wiarygodne, albowiem najistotniejsze elementy zeznań świadka S. odnośnie łącznej ilości narkotyków odebranych przez P. B. (1) od D. B. (1) były w toku całego postępowania spójne, logiczne, a przede wszystkim niezmiennie. Tym samym relacja P. S. (1) potwierdziła udział B. B. (1), A. K. (1) we wprowadzeniu do obrotu kilograma amfetaminy w styczniu 2016r., a oraz P. B. (1) w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci 1 kilograma amfetaminy w styczniu 2016 roku. Zeznania świadka S. potwierdziły również udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych oraz środków odurzających co do P. B. (1) w ilości 4.000 gramów amfetaminy i 3.000 gramów marihuany nabytych od B. a także wprowadzenie przez D. B. (1) 5.000 gramów amfetaminy i 3.000 gramów marihuany, sprzedanej P. B. (w tym kilograma amfetaminy, jakiej posiadania przez P. B. dotyczyło postępowanie w Sądzie Rejonowym w Pile). Sąd, jak już było nadmieniane, dostrzegł pewne nieścisłości w zeznaniach P. S. (1), jednak nie miały one decydującego znaczenia w kontekście całokształtu relacji świadka P. S., jaką uznano za wiarygodną i pozwalającą na dokonanie ustaleń faktycznych bez naruszenia zasad wynikających z art. 4 i 7 k.p.k.. Jednocześnie, biorąc pod uwagę okoliczności z jakimi musiała sobie radzić P. S. (1) w okresie pozostawania w związku z P. B. (1), a następnie traumatyczne wspomnienia z tym związane jakie jej towarzyszyły, kiedy zeznawała przeciwko niemu w kolejnym procesach, to nie powinno dziwić, iż pewnych szczegółów odnośnie okoliczności związanych z przeprowadzonymi transakcjami narkotykowymi przez P. B. świadek po prostu nie pamiętała, bądź z uwagi na niepamięć i ilość pojedynczych transakcji, czy też spotkań dotyczących rozliczeń za narkotyki, przedstawiała nieco odmiennie w kolejnych zeznaniach. Oczywistym jest przy tym, że świadek, zeznając w niniejszej sprawie obarczona była znaczną presją, gdyż ponownie musiała konfrontować się z osobą, która przez dłuższy czas znęcała się nad nią fizycznie i psychicznie, wielokrotnie grożąc jej śmiercią.

Ś. J. (k. 28-30, k. 46, k. 106-109, k. 230-232 teczki osobowej nr 12 oraz zeznania złożone na rozprawie w dniu 18.10.2017r. w sprawie III K 208/17 w zw. z k. 917-920), wobec którego został wydany prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 października 2017r., sygn. akt III K 208/17 za czyny związane z przedmiotowym postępowaniem, a przesłuchany w niniejszym postępowaniu po raz pierwszy dopiero na rozprawie, nie miał prawa do skorzystania z odmowy składania zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k. Sąd ocenił zeznania M. J. jako częściowo wiarygodne, dając wiarę relacji świadka w zakresie przekazania w styczniu 2016 roku świadkowi J. przez T. Z. za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny - kuriera paczki zawierającej kilogram amfetaminy oraz 1.000 tabletek ekstazy, pochodzących z Holandii, co konsekwentnie potwierdzał także sam T. Z.. Na prawdzie polegały także według Sądu zeznania świadka M. J., że w zamian na przyjęcie przesyłki otrzymał od T. Z. porcję około 100 gramów amfetaminy, albowiem również tę okoliczność potwierdził T. Z.. Z kolei za niewiarygodne Sąd uznał zeznania M. J., który wskazywał, że jedną z dwóch paczek z tabletkami ekstazy umieszczoną w przesyłce przekazanej z Holandii i dostarczoną do jego miejsca zamieszkania na prośbę Z. przez nieznanego kuriera, zabrał nieznaną mężczyznę, który przywiózł ją do świadka J.. Powyższa relacja nie znalazła bowiem potwierdzenia w zeznaniach T. Z., który wskazał, że po ich odebraniu od M. J. wprowadził je do obrotu, przekazując je m. in. B. B. (1) w ilości 600 sztuk. Ponadto T. Z. przekazał posiadane tabletki ekstazy również K. N. (1) w ilości 50 sztuk oraz kobiecie o imieniu O. w nieustalonej ilości, co zostało potwierdzone zeznaniami K. N. (1) oraz Ł. L., dlatego w części w jakiej zeznania M. J. są sprzeczne z relacją T. Z., nie zasługiwały na podzielenie.

Jako wiarygodne Sąd ocenił natomiast w całości zeznania **świadka M. K. (1)** (k. 22-24 teczki osobowej nr 47 w zw. z k. 926), który potwierdził, że w czerwcu 2016 roku wspólnie z P. B. (1) pojechał do C., udając się na jedno z osiedli domów jednorodzinnych. Według świadka K. jedynie podwiózł P. B. (1) wówczas do C., gdzie oskarżony miał mieć coś do załatwienia. Będąc na miejscu P. B. (1) wysiadł z samochodu i udał się w nieznanym kierunku, wracając do auta po kilku minutach. Powyższe zeznania w ocenie Sądu zasłużyły na walor wiarygodności, albowiem świadek M. K. (1) nie miał interesu, by zeznawać nieprawdę, a przynajmniej Sądowi nie są znane takie powody. Powyższe zeznania znalazły potwierdzenie w relacji P. S. (1), która potwierdziła, iż w czerwcu 2016 roku P. B. (1) udał się wraz z M. K. (1) do D. B. (1), odbierając od niego kilogram amfetaminy. Oczywistym jest przy tym, że P. B. (1) nie przedstawił świadkowi K.

powodów, dla których udał się do C., albowiem jak sam wskazał M. K. (1), nie pozostawał z P. B. (1) w przyjacielskich relacjach, gdyż znali się jedynie z osiedla.

Nic nie wniosły do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy natomiast sprawy zeznania **świadków M. C. (1)** (k. 820-821) oraz **K. Z.** (k. 921), którzy wskazali jedynie, że wspólnie z B. B. (1) i innymi znajomymi przebywali w barze (...), gdzie oglądali galę (...), podczas której walczyła (...) zawodniczka o nazwisku L.. Wskazać należy przede wszystkim, że świadkowie ci nie mieli wiedzy na temat spotkania B. B. (1) i T. Z., mającego miejsce w maju 2016 roku w barze (...), jak wynika z zeznań T. Z. i W. S.. Zważyć należy również, że świadkowie ci - powołani przez obronę B. B. (1) - nie potwierdzili w istocie jego alibi, jakoby w czasie, kiedy według T. Z. miał się spotkać z B. B. (1) i omawiać transakcję narkotykową, B. B. przebywał w towarzystwie swoich kolegów, oglądając walkę. Przecież nawet jeżeli B. B. był wówczas w towarzystwie swoich kolegów to nie świadczy to o tym, iż nie mógł się spotkać z T. Z.. W miejscu, gdzie miało dojść do spotkania według Z. przebywało wiele osób i zdaniem Sądu możliwe jest jak twierdzi Z., że doszło do spotkania z B. B., o którym natomiast jego koledzy jak C. czy Z. albo nie wiedzieli, albo nie chcieli powiedzieć przed Sądem, aby nie obciążać swojego kolegi B. B. .

Ustalenia faktyczne Sąd oparł natomiast na **dokumentach** ujawnionych na rozprawie w trybie art. 393 § 1 – 3 k.p.k. w związku z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których autentyczność, a tym samym wiarygodność nie budziła żadnych wątpliwości, gdyż są to głównie dokumenty procesowe urzędowego pochodzenia oraz dane osobopoznawcze o oskarżonych (w tym dane o karalności). Dokumenty te nie były poza tym kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd również nie znalazł do tego podstaw z urzędu. Zaznaczyć należy jedynie, że wśród tych dokumentów istotnych dla sprawy znajdują się protokoły przeszukania, protokoły zabezpieczenia środków odurzających, protokoły oględzin dowodów rzeczowych, protokoły oględzin telefonów komórkowych, bilingi, wykazy połączeń. Wszystkie wyżej wymienione dokumenty zostały sporządzone przez uprawnionych funkcjonariuszy policji, w ramach ich obowiązków służbowych i zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Prawidłowości dokonania ww. czynności oraz sposobu ich dokumentowania strony w toku procesu nie kwestionowały i dlatego dano im w pełni wiarę, czyniąc podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Dokumenty te sporządzały kompetentne osoby w granicach ich uprawnień i ich treść oraz forma również nie były kwestionowane przez strony i dlatego im również Sąd dał wiarę.

Na potrzeby niniejszego postępowania wykonanych zostało poza tym szereg **opinii** dotyczących wiadomości specjalnych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił wnioski **opinii z zakresu badań chemicznych** (k. 53-60 akt głównych), które potwierdziły, iż ujawnione w dniu 8 czerwca 2016 roku w trakcie zatrzymania T. T. (1) i T. S. substancje przekazane następnie do badań stanowią na gruncie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii substancje zakazane w postaci amfetaminy i jej soli zaliczanej do substancji psychotropowych grupy II-P, (...) i jej soli zaliczanych do substancji psychotropowych grupy I-P oraz kokainy i jej soli zaliczanej do środków odurzających grupy I-N. Zgodnie bowiem z w/w opinią z dnia 25 października 2016 roku substancja oznaczona dla celów badań nr 1 o masie netto 1481,63 gramów zawierała w swoim składzie siarczan amfetaminy o stężeniu powyżej 99,4%. Dostarczone tabletki oznaczone dla celów badawczych nr 2 w łącznej ilości 498 sztuk i jednego fragmentu o łącznej masie 175,46 gramów zawierały chlorowodorek (...), podobnie jak tabletki oznaczone dla celów badań nr 3 w łącznej ilości 483 sztuk i jednego fragmentu o łącznej masie netto 170,34 gramów, natomiast substancja oznaczona dla celów badań nr 5 o masie netto 0,72 gramów zawiera w swoim składzie chlorowodorek kokainy. Biegli stwierdzili również, że substancja oznaczona do badań nr 4 w postaci białej substancji oiekającej cieczą w opakowaniu po kefirze zawiera w swoim składzie siarczan amfetaminy o stężeniu 99 % o masie netto 931,95 grama, zaliczana do substancji psychotropowych grupy II – P według ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd podzielił także w całości **opinię biegłego z dziedziny badań chemicznych** (k. 49-56 teczki osobowej nr 47), z której wynika, że sproszkowane substancje zabezpieczone w trakcie przeszukania mieszkania P. B. (1) w dniu 4 lipca 2016 roku o łącznej masie netto 560,06 gramów zawierały w swoim składzie siarczan amfetaminy, z których można wydzielić od 4.685 do 7.028 porcji-działek.

W toku prowadzonego postępowania dokonano również przeszukania telefonów komórkowych, w tym m. in. należącego do oskarżonego P. B. (1) telefonu marki (...)o numerze (...). Wśród kontaktów zapisanych w pamięci w/ w telefonu ujawniono wpis (...) z przypisanym numerem telefonu (...). Niejako w uzupełnieniu należy wskazać, że

na podstawie informacji przekazanych przez spółkę (...)Sp. z o.o. oba numery, tj. numer P. B. (1) oraz D. B. (1) w okresie od 8 marca 2016 roku do 31 maja 2016 roku nawiązały 154 połączenia, próby połączeń i wiadomości sms. Stwierdzono również, że numer (...)należący do P. B. (1) logował się na masztach BTS w C. w dniach 18.03.2016r., 1.04.2016r. wraz z połączeniami z D. B. (1), 4.04.2016r., 11.04.2016r., 16.04.2016r. i 17.04.2016r. wraz z połączeniami z D. B. (1), 30.04.2016r., 12.05.2016r. i 13.05.2016r. wraz z połączeniami z D. B. (1), 17.05.2016r. 7.06.2016r., 9.06.2016r., 17.06.2016r. oraz w dniu 28.06.2016r. Powyższe dane potwierdziły zatem pozostawanie w stałym kontakcie oskarżonych P. B. (1) i D. B. (1), co jest istotne z punktu widzenia przypisanych tym oskarżonym przestępstw także na podstawie zezna świadka P. S. (1). Z kolei na podstawie informacji przekazanych przez operatora komórkowego (...) ustalono, że numer abonencki (...)po raz pierwszy zalogował się na masztach BTS w C. w dniu 18.03.2016r. i był aktywny do dnia 19.05.2016r. Na podstawie przedstawionych danych ustalono, że wskazany numer logował się najczęściej na masztach BTS w C., a także w P. i w P.. Z numeru wysyłane były i odbierane głównie wiadomości tekstowe, a połączenia głosowe były niezwykle krótkie, rzadko przekraczając jedną minutę. Powyższe okoliczności potwierdziły, że numer abonencki należący do D. B. (1) miał charakter roboczy, albowiem związany był z prowadzoną przez oskarżonego działalnością narkotykową. To za jego pomocą oskarżony omawiał kwestie potencjalnych dostaw narkotyków. Powyższe informacje potwierdziły także częsty kontakt oskarżonych B. i B., uwiarygadniając przy tym zeznania złożone w toku postępowania przez świadka P. S. (1), która konsekwentnie wskazywała, że P. B. (1) stale zaopatrywał się w znaczne ilości amfetaminy i marihuany od oskarżonego D. B. (1).

Wyżej wskazane wnioski wszystkich omówionych opinii (z zakresu informatyki, chemii) należało uznać za trafne albowiem zostały one w sposób przekonywujący uzasadnione, w sposób świadczący o profesjonalizmie ich autorów. Ponadto opinie te nie zawierają błędów formalnych, ani merytorycznych. Są to opinie sporządzone w sposób wnikliwy, jasny i pełny, wewnętrznie spójny oraz pozbawione są jakichkolwiek uchybień logicznych w swej treści. Sąd podzielił zatem wszystkie powyższe opinie biegłych, gdyż są rzetelne, nie budzą wątpliwości pod względem jasności i zupełności, ani też zastrzeżeń pod kątem prawidłowego rozumowania. Wskazać należy również, w związku z uczynieniem podstawą wyrokowania wszystkich wskazanych powyżej opinii, że strony podczas rozprawy nie wniosły o bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie biegłych wydających powyższe opinie. W takiej sytuacji Sąd uznał za w pełni wiarygodne wszystkie powyższe opinie albowiem wydane one zostały w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, z wykorzystaniem wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłych i w zakresie ich kompetencji, opinie te są jednocześnie jasne i logiczne, zaś strony ich nie kwestionowały.

Dodać należy, iż Sąd oddalił wniosek dowody obrońcy oskarżonego o przesłuchanie jako świadka P. Ł., wskazując podstawy takiej decyzji procesowej. Strony nie składały natomiast innych wniosków dowodowych, albo je cofnęły skutecznie, a Sąd działając z urzędu w myśl zasad wyrażonych w art. 4 i 9 k.p.k. nie widział także konieczności przeprowadzania jakichkolwiek innych, nowych dowodów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

B. B. (1) oskarżony został o to, że:

I. w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1), wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy, przeznaczonej do dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.)

II. w nieustalonych bliżej dniach, w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P. i U., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, czynem ciągłym brał udział w obrocie substancji psychotropowych w znacznych ilościach w ten sposób, że od T. Z. odebrał w dwóch partiach łącznie 600 tabletek ekstazy przeznaczonej do dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, w P. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie gotowości zakupu w Polsce pochodzącej z Holandii substancji psychotropowej w znacznych ilościach, udzielił działającym wspólnie i w porozumieniu T. Z. i T. T. (1) pomocy do wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski przeznaczonej dla niego partii 931,95 gramów amfetaminy, przewiezionej do Polski w dniu 7 czerwca 2016 roku przez przejście graniczne w K. w województwie (...), przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób amfetaminy nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.)

P. B. (1) oskarżony został o to, że:

IV. w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r., w P. i C., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie substancji psychotropowych i środków odurzających w znacznych ilościach w ten sposób, że od działających wspólnie i w porozumieniu B. B. (1) i A. K. (1) odebrał partię 1.000 gramów amfetaminy, a od D. B. (1) w czterech transakcjach odebrał łącznie 4.000 gramów amfetaminy i 3.000 gramów marihuany, przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17.06.2014r. do 16.06.2015r. kary 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w Pile z dnia 5.10.2010r. za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. B. (1) oskarżony został o to, że:

V. w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 lutego 2016r. do 30 czerwca 2016r., w P. i C., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu substancje psychotropowe i środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) w pięciu transakcjach przekazał łącznie 5.000 gramów amfetaminy i 3.000 gramów marihuany, przeznaczonych do dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

A. K. (1) oskarżony został o to, że:

VI. w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1) wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy, przeznaczonej do dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2013r. do 22.12.2014r. kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12.04.2012r. sygn. akt III K 43/12 m.in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 204 § 2 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 22 lutego 2017 roku, w P., prowadził na drodze publicznej samochód marki (...), nie stosując się do decyzji Starosty P. z dnia 19 sierpnia 2016r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B

tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

Istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności zaistniałych czynów, których dotyczyły zarzuty aktu oskarżenia, a także wyniki przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, doprowadziły zatem Sąd Okręgowy do wniosku, że wina wszystkich oskarżonych nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, w zakresie czynów wyżej opisanych zarzuconych w akcie oskarżenia z nieznacznymi modyfikacjami co do opisu czynów i kwalifikacji prawnej, została w pełni wykazana.

W ocenie Sądu analiza całości zebranego materiału dowodowego pozwoliła na uznanie oskarżonych B. B. (1), P. B. (1), D. B. (1) oraz A. K. (1) za winnych zarzucanych im przestępstw z tym, że Sąd zgodnie z uprzedzeniem zmienił kwalifikację czynu zarzucanego B. B. (1) w pkt III aktu oskarżenia, przypisanego w pkt 3 części rozstrzygającej wyroku, przy odpowiednio zmienionym opisie czynu, uznając, że oskarżony B. B. (1) – w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia - w okresie od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, w P. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie gotowości zakupu w Polsce pochodzącej z Holandii substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, chcąc, aby T. Z., działający wspólnie i w porozumieniu z T. T. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski przeznaczonej dla oskarżonego partii 931,95 gramów amfetaminy, przewiezionej do Polski w dniu 7 czerwca 2016 roku przez przejście graniczne w K. w województwie (...), podlegał, nakłaniał T. Z. do tego, zlecając mu wykonanie tego czynu zabronionego poprzez przyjęcie oferty T. Z. wyrażającego gotowość wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznej ilości amfetaminy, przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób przez B. B. (1) amfetaminy w postaci tzw. pasty o wadze 931,95 gramów, stanowiącej znaczną ilość substancji psychotropowych, nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję, co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz.U. 2016.24). Ponadto Sąd dokonał pewnych uzupełnień co do opisów przypisanych oskarżonym przestępstw, jak to wskazano w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku, podając wartość amfetaminy i tabletek ekstazy stanowiących przedmiot przestępstw zarzucanych w pkt I i II aktu oskarżenia, a także doprecyzowując opis czynu ciągłego w odniesieniu do czynu zarzucanego B. B. w pkt II aktu oskarżenia, a także opisując znamiona ciągu przestępstw, przyjętego w odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu B. B. w pkt I i II aktu oskarżenia. Sąd ponadto doprecyzował opis czynu przypisanego oskarżonemu P. B. jak w pkt 6 części rozstrzygającej wyroku, podając wartość amfetaminy łączną i łączną wartość marihuany, w obrocie których brał udział P. B., dodając, że oskarżony P. B. uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu i ustalając, że dopuścił się tego czynu przed upływem 5 lat po odbyciu w okresie od 17.06.2014r. do 17.06.2015r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5.10.2010r. sygn. akt II K 437/10 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 04.05.2015r. sygn. akt II K 227/15 wymierzającym m.in. karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem doprecyzowując warunki recydywy. Podobnie w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu B. w pkt 8 części rozstrzygającej wyroku doprecyzowano opis czynu, wskazując jaka była łączna wartość wprowadzonych przez niego do obrotu narkotyków, a także dodając, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu. Również w opisie czynu przypisanego oskarżonemu K. w pkt 11 wyroku doprecyzowano opis czynu, wskazując jaka była łączna wartość wprowadzonej do obrotu wspólnie z B. B. amfetaminy.

Nadto, przypisując oskarżonemu B. B. w wyroku popełnienie czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia w pkt i i II, ustalono, że dopuścił się ich działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, co wyczerpuje znamiona instytucji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Przechodząc zaś do karnoprawnej analizy czynów zarzucanych oskarżonym wskazać należy, że problematykę dotyczącą przestępczości narkotykowej w polskim prawie karnym regulują przede wszystkim przepisy rozdziału 7

ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2016.224). Mając na uwadze kwalifikację prawną przestępstw przypisanych w wyroku oskarżonym B. B. (1), P. B. (1), A. K. (1) oraz D. B. (1) przypomnieć należy, iż przepis **art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (t.j. Dz. U. 2016.224), zwanej dalej: ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje dwie formy sprawcze przestępnego zachowania, tzn. "wprowadzanie do obrotu" lub "uczestniczenie w obrocie" środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową. Ustawodawca przedzielił obie formy działań sprawcy spójnikiem międzydaniowym "albo" wyrażającym przeciwieństwo. W konsekwencji w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie. Zasadę rozróżniania obu form przestępnego zachowania wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 23.12.2008 r., II AKa 380/08, gdzie stwierdził, że w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie. Nabywanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Znamieniem kwalifikującym typ przestępstwa określony w **art. 56 ust. 3 cyt. ustawy** jest **znaczna ilość** środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, będąca przedmiotem czynu określonego w art. 56 ust.1 ustawy. Zważyć należy bowiem, że znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych występująca jako znamię przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czy innych (art. 62 ust. 2 cyt. ustawy) jest znamieniem ocennym „Dotychczasowe orzecznictwo wykształciło kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Zgodnie z wyrokiem SA w Warszawie z 18.4.2000 r., II AKa 22/00, (OSA 2001, Nr 2, poz. 8) „kryterium decydującym o tym, czy ilość środków odurzających jest znaczna, nieznaczna czy zwykła są: ich masa wagowa (gramy, kilogramy, tony, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie) i cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne)”. Jednocześnie w orzecznictwie przyjmuje się, że miarą „znaczności” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (zob. wyrok SA w Lublinie z 17.12.2002 r., II AKA 282/02, OSA 2003, Nr 9, poz. 94). W wyroku z 24.7.1997 r., II AKa 94/97, (KZS 1997, Nr 8, poz. 47) SA w Krakowie przyjął następujące określenie znacznej ilości narkotyku: „to taka ilość, która wystarczy do jednorazowego odurzenia się najmniej kilkudziesięciu osób”. Biorąc pod uwagę kierunek orzecznictwa uznać należy, że o znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych decyduje kryterium ilościowe (masa wagowa określona w gramach, kilogramach, tonach, porcjach), kryterium jakościowe (rodzaj środka odurzającego lub substancji psychotropowej, biorący pod uwagę właściwości uzależniające i odurzające, a więc uwzględniający podział na narkotyki miękkie i twarde), kryterium jakościowo-ilościowe (ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej wystarczająca do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób); kryterium wartości rynkowej środka odurzającego lub substancji psychotropowej” (tak w: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, dr Tomasz Srogosz, Rok wydania: 2008, Wydawnictwo: C.H. Beck, Wydanie: 2). Analizując wypełnienie przez oskarżonych znamion przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przywołać trzeba również orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, które to Sąd orzekający w pełni podziela, a odnoszą się do znamienia „znaczności” w rozumieniu cytowanego przepisu, a mianowicie:

- wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 1 marca 2006 roku, (II KK 47/05, Opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna rok 2006, Nr 6, poz. 57, str. 45): „Miarą "znaczności" w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość”;

- postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku (I KZP 10/09 Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna 2009/10/84/18)- „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji

psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy";

- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 roku (II KK 30/08 Biuletyn SN w Sprawach Karnych 2008/10/6) – „Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób”;

- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 20 lutego 2008 roku (II AKa 10/08 Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych 2008/10/45/3) – „Znaczna ilością środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy z dnia 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest ilość pozwalająca na sporządzenie co najmniej kilkuset jednorazowych porcji, mogących odurzyć co najmniej kilkaset osób”.

Za znaczną ilość środka odurzającego Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.10.2000r. w sprawie II AKa 124/00, (orzeczenie opublikowane w KZS 2000, z. 11, poz. 48) uznał natomiast 200 g amfetaminy, podając, że skoro bowiem jedna porcja tego środka wynosi zwykle 0,1 grama, to podana ilość wystarcza do wykonania 2000 porcji, zatem wystarczy do jednorazowego odurzenia się znacznej liczby ludzi. W uzasadnieniu kolejnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Lubinie (II AKa 14/06, wyrok z dnia 14.02.2006r.) zauważono, iż, uwzględniając w konkretnej sprawie, iż zakwestionowana u oskarżonego ilość amfetaminy wynosi 89,84 g, uznał, że stanowi ona "znaczna ilość" substancji psychotropowej w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., minimalna bowiem dawka aktywna amfetaminy wynosi 10 mg, natomiast z zatrzymanej amfetaminy można sporządzić 8984 porcje i taka liczba osób jednorazowo mogłaby ulec odurzeniu. Kolejnymi zaś orzeczeniami, które stanowiły podobnie o tej kwestii był: 1) wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 08.07.2009r. (II AKa 132/00) w którym wyrażono ponownie pogląd, że znaczną ilością narkotyku jest nie mniej jak 2 kg substancji aktywnej, bo z tej masy można wykonać co najmniej kilkadziesiąt (20) tysięcy porcji oraz 2) postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 01.02.2007r. w sprawie II KK257/06 który orzekł, że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób.

Analizując pozostałe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy wskazać należy, iż **środkiem odurzającym** jest zgodnie z art. 4 cyt. ustawy każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a **substancją psychotropową** jest zgodnie z art. 4 cyt. ustawy każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy. Z kolei **korzyścią majątkową lub osobistą** jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.). Korzyść majątkową określa się w doktrynie i orzecznictwie jako przysporzenie sobie lub komu innemu majątku albo uniknięcie strat bądź zmniejszenie obciążeń majątku - a zatem zarówno wszelkie zwiększenie aktywów majątkowych, jak i zmniejszenie pasywów (R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2000, s. 171). Korzyść osobista obejmuje natomiast świadczenia o charakterze niemajątkowym, które mają znaczenie dla uzyskującego ją, polepszając jego sytuację, a nawet oznaczają określoną przyjemność (np. przyznanie odznaczenia, atrakcyjny wyjazd, kontakty seksualne); (A. Marek, Prawo karne, Warszawa 2000, s. 636).

Zatem działanie przestępcze, o którym stanowi art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polega na dokonywanym wbrew przepisom art. 33-35 i 37, 40 wprowadzaniu do obrotu albo uczestniczeniu w obrocie środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową. Kryterium, pozwalającym na rozróżnienie wskazanych znamion od znamienia "udzielania", o którym stanowią m.in. art. 58 i 59 niniejszej ustawy, jest osoba odbiorcy tych środków, jeżeli osobą taką jest konsument, to sprawca popełnia przestępstwo udzielania, a nie przestępstwo z art. 56. Obrót środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi, słomą makową oznacza przeniesienie ich własności bądź posiadania, odpłatnie bądź nieodpłatnie, bez udziału konsumenta. Wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 u.p.n., polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. W

przypadku gdy odbiorcą jest konsument takich środków, sprawca nie popełnia przestępstwa określonego w art. 56, lecz jedno z przestępstw udzielania, określanych w przepisach art. 58 lub 59 (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 31 października 2006 r., II AKa 177/06, KZS 2006, z. 12, poz. 31; wyrok SA w Białymstoku z dnia 12 lutego 2004 r., II AKa 389/03, OSAB 2004, nr 2, poz. 27). Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem. Gdyby nabywcą był konsument, ocena zachowania sprawcy następuje z uwzględnieniem art. 58 lub art. 59. Konsument, któremu udzielono środków, nie popełnia przestępstwa uczestniczenia w obrocie z art. 56. W orzecznictwie występuje szeroka interpretacja znamienia uczestniczenia w obrocie. Przyjmuje się, że "uczestniczącym w obrocie jest zarówno ten, którego zadaniem jest magazynowanie wymienionych środków czy substancji, które dopiero po zgromadzeniu ich w większej ilości wprowadza się do obrotu, jak i ten kto udostępnia np. lokal dla wprowadzenia tych środków do obrotu" (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 25 maja 2006 r., II AKa 383/05, Lex, nr 196084). Czyn z art. 56 jest przestępstwem materialnym w odniesieniu dla formy sprawczej w postaci "wprowadzenia do obrotu". Dla jego zaistnienia konieczne jest określenie skutku w postaci wprowadzenia do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowej lub słomy makowej. Jeżeli nie nastąpi wprowadzenie środków do obrotu, to sprawca odpowiada za usiłowanie dokonania przestępstwa. Z kolei dla realizacji znamienia "uczestniczyć w obrocie" nie jest konieczne wystąpienie skutku, sam fakt bowiem brania udziału w określonej transakcji, bez względu na to, czy doszła ona do skutku, realizuje tę formę sprawczą. Artykuł 56 określa przestępstwo wieloczynowe oraz wieloodmianowe, przewidując dwie formy przestępnego zachowania: pierwszą - wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, drugą - uczestniczenie w obrocie nimi. Przestępstwo z art. 56 ust. 1-3 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym. Sprawca musi obejmować zamiarem również okoliczność "wprowadzenia do obrotu" środków odurzających lub substancji psychotropowych albo znamie "uczestniczyć w obrocie". Formy sprawcze z art. 56 zostały określone z uwzględnieniem alternatywy rozłącznej, tzn. "wprowadzenie do obrotu" albo "uczestniczenie w obrocie", z czego wynika, iż sprawca nie może jednocześnie wprowadzać środków do obrotu i uczestniczyć w nim. (tak: Katarzyna Łucarz, Anna Muszyńska Komentarz do art.55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii LEX 2007).

Odnosząc się z kolei do znamion przestępstwa określonego w **art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii** wskazać należy, popełnia je ten, kto wbrew przepisom ustawy dokonuje przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzwspólnotowego nabycia lub wewnątrzwspólnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca popełnia kwalifikowany typ (zbrodnię) określony w **art. 55 ust. 3 cyt. ustawy**.

Dla bytu przestępstwa z art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii konieczne jest zatem wykazanie, że zachowanie sprawcy obejmuje sprzeczny z ustawą przywóz, wywóz, wewnątrzwspólnotowe nabycie, wewnątrzwspólnotową dostawę, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Wewnątrzwspólnotowa dostawa to przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej; **wewnątrzwspólnotowe nabycie** to z kolei przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; wywóz to każde wyprowadzenie poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej środków odurzających lub substancji psychotropowych. Czyn z art. 55 jest przestępstwem formalnym, dla jego zaistnienia nie jest konieczne określenie skutku. Artykuł 55 określa przestępstwo wieloodmianowe, przewidując kilka form przestępnego zachowania. Przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym. Przestępstwo, określone w art. 55 ust. 3, obejmujące znamie działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, można dokonać natomiast jedynie w zamiarze bezpośrednim. Ze względu na działanie celowe (dolus coloratus) wykluczony jest zamiar ewentualny. Przedmiotem ochrony art. 55 jest zdrowie publiczne (por. Katarzyna Łucarz, Anna Muszyńska Komentarz do art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii LEX 2007). Znamieniem kwalifikującym typ przestępstwa określony w art. 55 ust. 3 cyt. ustawy jest

także znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, będąca przedmiotem czynu określonego w art. 55 ust. 1 ustawy. Aktualne są przy tym rozważania w przedmiocie znamienia znacznej ilości środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, poczynione w odniesieniu do przestępstwa omówionego wyżej z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Analizując pozostałe znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy wskazać należy, iż środkiem odurzającym jest zgodnie z art. 4 cyt. Ustawy każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.). Korzyść majątkową określa się w doktrynie i orzecznictwie jako przysporzenie sobie lub komu innemu majątku albo uniknięcie strat bądź zmniejszenie obciążeń majątku - a zatem zarówno wszelkie zwiększenie aktywów majątkowych, jak i zmniejszenie pasywów (R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2000, s. 171).

Z kolei konieczny dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy „zamiar bezpośredni (dolus directus) polega na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. Stanowiąca treść zamiaru bezpośredniego chęć ("chcenie") popełnienia czynu zabronionego jest aktem woli, której zaistnienie uwarunkowane jest świadomością obejmującą okoliczności tworzące zespół znamion przedmiotowych czynu zabronionego. Brak świadomości co do zaistnienia któregośkolwiek z tych znamion (...), jako błąd istotny, wyklucza umyślne popełnienie przestępstwa. (...).” (tak: A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. V).

Wreszcie, przestępstwa opisanego w **art. 180a k.k.** dopuszcza się ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Czynność sprawcza w tym wypadku polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego. W doktrynie słusznie podkreśla się, że sformułowanie „prowadzenie pojazdu” nie ma swojej legalnej definicji. Nie ma jednak wątpliwości, że prowadzenie pojazdu immanentnie łączy się z podjęciem czynności polegających na wprowadzeniu pojazdu w ruch, a następnie na utrzymywaniu pojazdu w ruchu (R.A. Stefański, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 1993 r., sygn. akt II KRN 110/93). Warunkiem przypisania odpowiedzialności sprawcy na podstawie komentowanego przepisu jest pozbawienie sprawcy uprawnień do kierowania pojazdami na mocy decyzji właściwego organu. Organem uprawnionym do cofania uprawnień do kierowania pojazdami jest starosta. Oczywistym jest przy tym, że wydana decyzja musi być ostateczna.

Mając na względzie przyjętą kwalifikację zachowań oskarżonego B. B. (1) przypisanych mu w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku, P. B. (1) w pkt 6, a D. B. (1) w pkt 8 części rozstrzygającej wyroku jako czynu ciągłego, zważywszy należy, iż zgodnie z brzmieniem **art. 12 k.k.** czyn ciągły zachodzi, gdy sprawca dopuszcza się dwóch lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Przesłanką podmiotową przyjęcia czynu ciągłego jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe przyjęcia czynu ciągłego to „krótkie odstępy czasu” między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Słusznie przy tym Sąd Najwyższy w wyroku z 26.03.1999 r. (IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, nr 10, poz. 2) podkreślił, że chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. W treści art. 12 k.k. brak jest wyraźnego wskazania, iż przesłanką konstrukcji czynu ciągłego jest jednorodność zachowań składających się na taki czyn, aczkolwiek taki warunek w literaturze przedmiotu formułuje się. Jednorodności zachowań nie można jednak utożsamiać z jednorodnością (por. Komentarz do art. 12 kodeksu karnego w: A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007). Zawarta w art. 12 przesłanka "krótkich" odstępów czasu między poszczególnymi zachowaniami składającymi się na przestępstwo ciągle w orzecznictwie i doktrynie różnie jest interpretowana. Wydaje się jednak, że niezależnie od ustalenia granic czasowych, omawianą przesłankę należy interpretować w kontekście więzi uzasadniającej uznanie poszczególnych zachowań za fragmenty większej całości, jaką jest przestępstwo ciągle. Muszą to być bowiem zachowania realizujące ten sam zamiar.

Oskarżeni P. B. (1) i D. B. (1), dopuszczając się przestępstw przypisanych im odpowiednio w punktach 6 i 8 części rozstrzygającej wyroku, uczynili sobie z powyższego przestępczego procederu stałe źródło dochodu, co natomiast

uzasadniało także kwalifikację z **art. 65 § 1 k.k.** Zgodnie z przepisem art. 65 § 1 k.k. przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym. Zwrot „stałe źródło dochodu” odnosi się do „popełnienia przestępstwa”, co umożliwia zastosowanie komentowanego przepisu, nie tylko dla sprawców co najmniej dwóch przestępstw, ale również wobec sprawców jednego przestępstwa, z którego był czerpany stały dochód. Oznacza to możliwość zastosowania art. 65 do sprawcy czynu ciągłego (zob. G. Łabuda, [w:] Giezek, Kłaczyńska, Łabuda, Kodeks karny, s. 483), przy czym dochód uzyskany z jednego zachowania składającego się na czyn ciągły nie może świadczyć o stałości dochodu. Zwrot „uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu” oznacza trwałość oraz ciągłość uzyskiwanego dochodu. Nie musi to być źródło główne, ani też jedyne (wyr. SN z 20.12.1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, z. 5, poz. 87; wyr. SN z 29.5.1980 r., I KR 100/80, GP 1980, Nr 20, s. 403; post. SN z 13.2.2008 r., III KK 369/07, OSNKW 2008, z. 6, poz. 46). O stałym dochodzie sprawcy będziemy mówić, gdy sprawca dopuszcza się przestępstwa wielokrotnie i regularnie, a takie zachowania stanowią dla niego sposób na uzyskiwanie dochodu. W orzecznictwie SN wskazuje się, że „stałość źródła dochodu” musi się łączyć z wielokrotnością i systematycznością działalności przestępnej nacelowanej na uzyskanie dochodu. Nie może się zatem „materializować” w pojedynczym akcie czynu sprawcy (zob. wyr. SN z 20.4.2005 r., III KK 27/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 804; post. SN z 13.2.2008 r., III KK 369/2007, OSNKW 2008, z. 6, poz. 46) – tak: (Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 32-116, dr Michał Królikowski, prof. dr hab. Robert Zawłocki, Rok wydania: 2010, Wydawnictwo: C.H. Beck, Wydanie 1). Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zdaniem Sądu bezsprzeczne jest, że oskarżeni P. B. (1) i D. B. (1) w odniesieniu do przestępstw opisanych wyżej w punktach 6 i 8 części rozstrzygającej wyroku, uczynili sobie z powyższego przestępczego procederu stałe źródło dochodu, jeżeli weźmie się pod uwagę, że ich przestępczy proceder uczestnictwa w obrocie narkotykami miał cechy trwałości oraz ciągłości, dostarczając im regularne i systematycznie dochody. Oskarżeni ci dopuszczali się przestępstwa wprowadzania do obrotu (B.) i uczestnictwa w obrocie (P. B.) narkotykami wielokrotnie i regularnie, a takie zachowania stanowiły dla nich sposób na uzyskiwanie dochodu. O tym, że było to dla nich stałe źródło dochodu świadczyć mogą wysokości korzyści osiągniętych przez nich z popełnienia przestępstwa oraz braku stałego zatrudnienia, o czym w odniesieniu do oskarżonego P. B. (1) nadmieniała w zeznaniach P. S. (1), wskazując, że nie posiadał stałej pracy i utrzymywał się z handlu narkotykami.

Mając także na uwadze kwalifikację czynów przypisanych oskarżonym w wyroku, wskazać należy, iż zgodnie z dyspozycją **art. 64 § 1 k.k.** jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W oparciu o treść cytowanego przepisu można wyróżnić następujące przesłanki recydywy specjalnej zwykłej: a) sprawca popełnił przestępstwo umyślne; b) został za nie skazany na karę pozbawienia wolności; c) odbył co najmniej sześć miesięcy orzeczonej kary; d) popełnia przestępstwo umyślne podobne do tego, za które został skazany; e) popełnia je w ciągu pięciu lat od odbycia kary z pkt c. Co istotne przy tym, w wypadku orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności, 5-letni okres przewidziany w art. 64 § 1 k.k. biegnie od odbycia kary łącznej, przy czym kara za przestępstwo poprzednie, do którego odnosi się podobieństwo przestępstwa ponownego, musi być orzeczona w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności (zob. m.in. wyrok SN z dnia 20 marca 2013 r., IV KK 51/13, Lex nr 1292225).

Z kolei **konstrukcja współsprawstwa** zakłada, że wszyscy współsprawcy ponoszą odpowiedzialność za całość akcji przestępnej objętej istniejącym pomiędzy nimi porozumieniem, a nie tylko za części, które własnym działaniem zrealizowali. Nie jest przy tym konieczne, aby każda z działających osób realizowała osobiście znamiona czynu zabronionego. Stanowisko takie konsekwentnie zajmuje Sąd Najwyższy (między innymi w orzeczeniach z dnia 20 kwietnia 2004 roku, sygn. V KK 351/03, opublikowane OSNKW 2004/5/53 oraz z dnia 1 marca 2005 roku, sygn. III KK 208/04 opublikowane OSNKW 2005/7-8/62 i z tego samego dnia III KK 249/04, opublikowane OSNKW 2005/7-8/63). Według zgodnych poglądów doktryny, porozumienie pomiędzy współsprawcami może być także dorozumiane, kształtowane na bieżąco w trakcie przestępczego działania. Zgodnie z art. 18 § 1 k.k. poza tym odpowiada

za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zachowania B. B. (1) opisane w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku (odnosząc to zarówno do zachowania opisanego w pkt I, jak i w pkt II aktu oskarżenia) z całą pewnością wypełniły wszystkie znamiona czynności sprawczych przypisanych mu czynów tj. ciągu dwóch przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Oskarżony B. B. (1), jak wykazało postępowanie dowodowe, wprowadził bowiem do obrotu środki psychotropowe w postaci amfetaminy, przy czym przedmiotem czynu były znaczne ilości tych narkotyków, albowiem wspólnie z A. K. (1) przekazał swojemu bratu, P. B. (1), 1.000 gramów amfetaminy w celu dalszej odsprzedaży. Biorąc przy tym pod uwagę zeznania P. S. (1) Sąd ustalił, że wartość przekazanej przez B. B. (1) i A. K. (1) amfetaminy opiewała na kwotę 8.000 złotych, przez co należało odpowiednio zmodyfikować opis przypisanego B. B. (1) przestępstwa. Na podstawie zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego nie ulegało również wątpliwości, że B. B. (1), niezależnie od przekazania P. B. (1) znacznej ilości amfetaminy, w nieustalonych bliżej dniach, w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku w P. i U., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czynem ciągłym brał udział w obrocie substancji psychotropowych w znacznych ilościach w ten sposób, że od T. Z. odebrał w dwóch partiach łącznie 600 tabletek ekstazy przeznaczonych do dalszej sprzedaży. Na podstawie wiarygodnych zeznań T. Z. Sąd poczynił zmiany w opisie tego przypisanego czynu, ustalając że nabyte tabletki ekstazy miały wartość 3.600 złotych. W ocenie Sądu powyższe zachowanie oskarżonego polegające na odebraniu w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku w dwóch partiach łącznie 600 tabletek ekstazy przeznaczonych do dalszej sprzedaży stanowiło w istocie jeden czyn zabroniony – czyn ciągły opisany w art. 12 k.k. Zgodnie z normą art. 12 k.k. zamiar przypisany oskarżonemu istniał niejako „z góry” – w niniejszej sprawie od samego początku podjęcia przez oskarżonego przestępnych zachowań składających się na ów czyn ciągły.

Jednocześnie nie ulegało wątpliwości Sądu, że B. B. (1) popełniając ww. czyny działał w ramach tzw. ciągu przestępstw. W świetle art. 91 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Nie ulegało przy tym wątpliwości Sądu, że B. B. (1) popełnił czyny opisane w pkt I oraz II aktu oskarżenia wykorzystując taką samą sposobność. Jak słusznie bowiem uznaje się w doktrynie, sformułowanie „przy takiej samej sposobności” zatem rozumieć jako swojego rodzaju tożsamą „okazję” czy „warunki” do popełnienia kolejnego przestępstwa. Jednocześnie wydaje się, że nie można wykluczyć jednej sposobności rozciągniętej w czasie, albowiem dyskusyjnym jest bowiem kryterium wyznaczenia początku i końca sposobności (M. Królikowski, R. Zawłocki, [red.] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Art. 1–116. Wyd. 4, Warszawa 2017). Przedmiotem czynności wykonawczej czynu oskarżonego B. B. (1), opisanego w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku, była amfetamina i tabletki ekstazy, co stanowi okoliczność bezsporną, a wskazują na to zeznania świadków. Od strony podmiotowej Sąd uznał, iż oskarżony B. B. (1) dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt 1 wyroku umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim. W świetle przedstawionego i zanalizowanego wyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, że przedmiotem obrotu jest amfetamina i tabletki ekstazy, jednocześnie miał świadomość, że środki psychotropowe przekazuje innym osobom bądź nabywa je w celu ich dalszej odsprzedaży. Z opisanych w pkt I i II wyroku i pkt 1 części rozstrzygającej zachowań oskarżonego B. B. można wyciągnąć tylko jeden logiczny wniosek – oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania tych czynów zabronionych.

Sąd, zgodnie z uprzedzeniem w trybie art. 399 § 1 k.p.k., nie podzielił kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego B. B. (1) przez oskarżyciela w pkt III aktu oskarżenia, uznając, iż B. B. (1) w okresie od dnia 22 maja 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku, w P. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez wyrażenie gotowości zakupu w Polsce

pochodzącej z Holandii substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci amfetaminy, chcąc, aby T. Z., działający wspólnie i w porozumieniu z T. T. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski przeznaczonej dla oskarżonego partii 931,95 gramów amfetaminy, przewiezionej do Polski w dniu 7 czerwca 2016 roku przez przejście graniczne w K. w woj. (...), podzegał, nakłaniał T. Z. do tego, zlecając mu wykonanie tego czynu zabronionego poprzez przyjęcie oferty T. Z. wyrażającego gotowość wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznej ilości amfetaminy, przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób przez B. B. (1) amfetaminy w postaci tzw. pasty o wadze 931,95 gramów, stanowiącej znaczną ilość substancji psychotropowych, nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a także poglądów doktryny, jak i orzecznictwa, Sąd uznał zaproponowaną przez prokuratora kwalifikację prawną z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za niewłaściwą. Sąd skonstatował, mając na względzie podgląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku zapadłym w dniu 3 kwietnia 2006 roku w sprawie o sygnaturze V KK 316/05, gdzie wskazano, że zlecenie innej osobie wykonania czynu zabronionego, także w wyniku przyjęcia „oferty” osoby wyrażającej gotowość jego dokonania – jak przyjęto w niniejszej sprawie – może wypełniać znamię czynności sprawczej podżegania jako zjawiskowej formy popełnienia przestępstwa. Nie ulegało wątpliwości Sądu, że w przedmiotowej sprawie osobą, która wyszła z propozycją wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy był T. Z., który w celu skontaktowania się z B. B. (1) podjął stosowne kroki (poszukiwał go w miejscu jego zamieszkania, próbował uzyskać numer telefonu oskarżonego B.). Dopiero rozmowa z W. S. ps. (...)” pozwoliła mu na zorganizowanie spotkania z B. B. (1), podczas którego przedstawił mu propozycję nabycia amfetaminy wysokiej jakości oraz próbki prekursora służącego do wytwarzania amfetaminy. B. B. (1) wyraził jednak zgodę na przedstawioną ofertę wiedząc, że narkotyki w znacznej ilości miały pochodzić i być przemycone z Holandii, czym wypełnił – w świetle też poglądu wyrażonego w cyt. wyroku Sądu Najwyższego w sprawie V KK 316/05, z którym to poglądem sąd orzekający w tym składzie w pełni się zgadza – znamiona czynu zabronionego nakłaniania do wewnątrzspółnotowego nabycia w celu osiągnięcia korzyści majątkowych znacznych ilości substancji psychotropowych. Wszak, zgodnie z art. 18 § 2 k.k., odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie nie można było natomiast mówić o formie zjawiskowej przygotowania do przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycia substancji psychotropowych (art. 57 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), albowiem forma zjawiskowa przygotowania zachodzi wówczas, gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania (art. 16 § 1 k.k.) Z kolei zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie wskazuje się, że sporządzanie planu działania jest przygotowaniem w sensie organizacyjno-intelektualnym. Może sprowadzać się np. do dokładnego zaplanowania przerzutu partii narkotyków przez granicę państwa lub granice wielu państw (T. Srogosz: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii, Komentarz do art. 57, Wydanie 2, 2008). W świetle powyższych rozważań, trudno również było dostrzec w zachowaniu B. B. (1) okoliczności, które miałyby w jakikolwiek sposób ułatwić (w rozumieniu art. 18 § 3 k.k.) dokonanie przez T. Z. czynu polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, co uzasadniało przyjęcie, że opisane w pkt 3 części rozstrzygającej wyroku zachowanie oskarżonego B. B. (1) stanowiło podżeganie do popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w konsekwencji zakwalifikowano je jako przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz.U. 2016.24).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy bezsporne jest w ocenie Sądu, że oskarżony B. B. (1) swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony, poprzez zaakceptowanie oferty złożonej przez T. Z., nakłaniał go do dokonania wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznej ilości amfetaminy, przy czym do odbioru zamówionej w ten sposób przez B. B. (1) amfetaminy w postaci tzw. pasty o wadze 931,95 gramów, stanowiącej znaczną ilość substancji psychotropowych, nie doszło z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) przez Policję. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie, zwłaszcza wyjaśnienia i zeznania T. Z. oraz T. T. (1), okoliczności zatrzymania tych dwóch ostatnich, jak również opinia kryminalistyczna potwierdzająca, iż ujawnione w trakcie przeszukania pojazdu marki (...)substancje były narkotykami, wykazały, że B. B. (1) swoim zachowaniem

wypełnił znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ilość narkotyków będących przedmiotem działania oskarżonego (931,95 gramów amfetaminy) wskazuje zdaniem Sądu jednoznacznie, mając na względzie przytoczone powyżej poglądy doktryny i orzecznictwa, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w stosunku do znacznej ilości środków odurzających, zatem działanie oskarżonego wyczerpało także znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy związane z definicją wewnątrzwspólnotowego nabycia zawartą w słowniczku ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – polegało bowiem na nabyciu - wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w Holandii a następnie przywozie z Holandii do Polski przedmiotowych narkotyków, a więc przemieszczeniu substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co wyczerpuje znamiona czynności sprawczej wewnątrzwspólnotowego nabycia ww. narkotyków. Oskarżony zdaniem Sądu miał również pełną świadomość znaczenia nabywanych w Holandii, a następnie przewożonych do Polski substancji, albowiem jak ustalono B. B. (1) poszukiwał usilnie źródła, z którego mógłby zaopatrywać się w amfetaminę wysokiej jakości, celem jej dalszej odsprzedaży na lokalnym rynku. Jednocześnie oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, dopuścił się tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednakże z uwagi na zatrzymanie T. T. (1) i T. S. celu tego nie osiągnął. Reasumując oskarżony wypełnił swym zachowaniem wszystkie znamiona przypisanego mu przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Umyślność jego działania z zamiarem bezpośrednim nie budzi również w ocenie Sądu żadnych wątpliwości i została w pełni wykazana, także mając na uwadze wiek oskarżonego i jego doświadczenie życiowe oraz brak okoliczności mogących w jakikolwiek sposób utrudniać jego logiczne myślenie.

Także zachowanie oskarżonego P. B. (1) opisane w pkt 6 części rozstrzygającej wyroku z całą pewnością wypełniło znamiona czynności sprawczych przypisanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony P. B. (1), jak wykazało postępowanie dowodowe, brał udział w obrocie środkami psychotropowymi w postaci amfetaminy i środkami odurzającymi w postaci marihuany, przy czym przedmiotem czynu były znaczne ilości tych narkotyków, jak wykazało postępowanie dowodowe, albowiem nabywał od B. B. (1), A. K. (1) oraz D. B. (1) środki psychotropowe i substancje odurzające w jednorazowych ilościach co najmniej 1.000 gramów celem późniejszego ich przekazania innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – nabywcom – nie konsumentom, czyli w celu dalszej odsprzedaży. Z uwagi na ustalenie wartości amfetaminy oraz marihuany, w obrocie których wziął udział P. B. (1), należało uzupełnić opis czynu o wskazanie, iż narkotyki te miały wartość odpowiednio co najmniej 40.000 oraz 84.000 złotych. Mając na uwadze systematyczność, skalę przestępczej działalności oskarżonego P. B. (1), opisaną w pkt 6 wyroku, konieczne było również wskazanie w kwalifikacji prawnej działania oskarżonego w warunkach z art. 65 § 1 k.k., a więc uczynienia sobie z przestępczego procederu we wskazanym okresie stałego źródła dochodu. W ramach toczącego postępowania ustalono bowiem, że w okresie od 1 stycznia 2016 roku do 31 maja 2016 roku P. B. (1) nie posiadał stałej pracy, z kolei zeznania P. S. (1) potwierdziły, że oskarżony B. utrzymywał się w w/w okresie z dochodów wynikających z udziału w obrocie znacznych ilości narkotyków. Przedmiotem czynności wykonawczej czynu oskarżonego P. B. (1), opisanego w pkt 6 wyroku, była amfetamina i marihuana, co stanowi okoliczność bezsporną, a to wobec oświadczeń procesowych P. S. (1), która wspólnie z P. B. (1) uczestniczyła w narkotykowym procederze, wskazując jednoznacznie, że substancje, jakie nabywał P. B. (1) w celu dalszej odsprzedaży, to marihuana i amfetamina, a zresztą próbowała je. Od strony podmiotowej Sąd uznał, iż oskarżony B. dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt 6 wyroku umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim. W świetle przedstawionego i zanalizowanego wyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, że przedmiotem obrotu jest amfetamina i marihuana, jednocześnie miał świadomość, że środki psychotropowe i substancje odurzające nabywa w celu ich dalszej odsprzedaży. Z opisanego zachowania oskarżonego można wyciągnąć tylko jeden logiczny wniosek – oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania czynu zabronionego z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy. W ocenie Sądu to zachowanie oskarżonego przypisane mu w 6 wyroku stanowiło w istocie jeden czyn zabroniony – czyn ciągle opisany w art. 12 k.k. Zgodnie z normą art. 12 k.k. zamiar przypisany oskarżonemu istniał niejako „z góry” – w niniejszej sprawie od samego początku podjęcia przez oskarżonego przestępnych zachowań składających się na czyn ciągły. P. B. (1) realizował z góry powzięty zamiar, którego istotą było uczestnictwo w obrocie środkami psychotropowymi, stanowiące dla niego stałe źródło dochodu. Świadczy o tym systematyczność jego działalności oraz fakt, że działalność oskarżonego została

przerwana dopiero interwencją organów ścigania. Przy ocenie istnienia „z góry” powziętego zamiaru oskarżonego wypada pamiętać, że dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne wykazanie i udowodnienie tego, że oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności przestępczej wiedział już z góry, w którym konkretnym dniu oraz miejscu będzie nabywał środki psychotropowe i substancje odurzające, nadto bezspornym jest, że wykorzystywał każdą nadarżającą się sposobność by funkcjonować w obrocie narkotykami. Z całą pewnością został też spełniony drugi z warunków koniecznych dla uznania zachowań oskarżonego za czyn ciągły, a mianowicie odstępy czasu dzielące zachowania oskarżonego, które można niewątpliwie określić jako krótkie. Sąd nadto przyjął, iż oskarżony P. B. (1) dopuścił się popełnienia przypisanego mu w pkt 6 wyroku czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 kk. Oskarżony popełnił go bowiem działając w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 17.06.2014r. do 17.06.2015r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5 października 2010r. sygn. akt II K 437/10 za umyślne przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 4.05.2015r. sygn. akt II K 227/15 wymierzającym karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a oba czyny były czynami podobnymi, tj. popełnionymi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stwierdził również, że zachowanie oskarżonego D. B. (1) opisane w pkt 8 części rozstrzygającej wyroku 9 (i odpowiednio w pkt V aktu oskarżenia) polegające na tym, że w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 1 lutego 2016 roku do 30 czerwca 2016 roku, w P. i w C. w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu substancje psychotropowe i środki odurzające w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) w pięciu transakcjach przekazał łącznie 5.000 gramów amfetaminy o wartości co najmniej 40.000 złotych i 3.000 gramów marihuany o wartości co najmniej 84.000 złotych, przeznaczonych do dalszej sprzedaży, z całą pewnością wypełniło wszystkie znamiona czynności sprawczych przypisanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.. Oskarżony B., jak wykazało postępowanie dowodowe, przede wszystkim wiarygodne zeznania P. S. (1), a także analiza logowań telefonów należących do oskarżonych P. B. (1) oraz D. B. (1), jak również wykaz połączeń nawiązywanych pomiędzy oskarżonymi, wprowadził bowiem do obrotu znaczne ilości środków psychotropowych w postaci amfetaminy i środków odurzających w postaci marihuany. Przedmiotem przypisanego D. B. (1) czynu były przy tym znaczne ilości tych narkotyków, albowiem przekazywał P. B. (1) środki psychotropowe i substancje odurzające w jednorazowych ilościach co najmniej 1.000 gramów w celu późniejszego ich przekazania innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – nabywcom – nie konsumentom, przy czym wszystkie transakcje wymienione w pkt 8 składające się na czyn ciągły, dotyczyły znacznej ilości narkotyków, a to z uwagi na to, że byłyby wystarczające do odurzenia jednorazowo co najmniej kilkuset a nawet więcej osób. Mając na uwadze systematyczność, skalę przestępczej działalności oskarżonego B., opisaną w pkt 8 wyroku, jak już wcześniej wskazano, nie budziło wątpliwości także działanie oskarżonego w warunkach z art. 65 § 1 k.k., a więc uczynienie sobie z przestępczego procederu we wskazanym okresie stałego źródła dochodu. Przedmiotem czynności wykonawczej czynu oskarżonego D. B. (1), opisanego w pkt 8 wyroku, była amfetamina i marihuana, co stanowi okoliczność bezsporną, a to wobec oświadczeń procesowych P. S. (1), która co najmniej kilkukrotnie była obecna podczas transakcji pomiędzy P. B. (1) a D. B. (1), w trakcie których dochodziło do przekazania narkotyków bądź regulowania zapłaty za odebraną wcześniej amfetaminę bądź marihuanę, które to środki następnie próbowała. Świadek S. wskazywała jednoznacznie, że substancje, jakie oskarżony B. przekazywał w celu dalszej odsprzedaży, to marihuana i amfetamina. Od strony podmiotowej Sąd uznał, iż oskarżony D. B. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt 8 wyroku umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim. W świetle przedstawionego i zanalizowanego wyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, że przedmiotem obrotu jest amfetamina i marihuana, jednocześnie miał świadomość, że środki psychotropowe i substancje odurzające przekazuje P. B. w celu ich dalszej odsprzedaży. Z opisanego zachowania oskarżonego można wyciągnąć tylko jeden logiczny wniosek – oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania czynu zabronionego. W ocenie Sądu to zachowanie oskarżonego przypisane mu w punkcie 8 wyroku stanowiło w istocie jeden czyn zabroniony – czyn ciągły opisany w art. 12 k.k. Zgodnie z normą art. 12 k.k. zamiar przypisany oskarżonemu istniał niejako „z góry” – w niniejszej sprawie od samego początku podjęcia przez oskarżonego przestępnych zachowań składających się na czyn ciągły. D. B. (1) realizował z góry powzięty zamiar, którego istotą było wprowadzanie do obrotu środków psychotropowych

i marihuany, stanowiące dla niego stałe źródło dochodu. Świadczy o tym m. in. systematyczność jego działalności. Przy ocenie istnienia „z góry” powziętego zamiaru oskarżonego wypada pamiętać, że dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego nie jest konieczne wykazanie i udowodnienie tego, że oskarżony w chwili rozpoczęcia działalności przestępczej wiedział już z góry, w którym konkretnym dniu oraz miejscu będzie zbywał narkotyki, nadto bezspornym jest, że wykorzystywał każdą nadarżającą się sposobność by funkcjonować w obrocie narkotykami. Z całą pewnością został też spełniony drugi z warunków koniecznych dla uznania zachowań oskarżonego za czyn ciągły, a mianowicie odstępy czasu dzielące zachowania oskarżonego, które można niewątpliwie określić jako krótkie.

Sąd nie miał wątpliwości także co do sprawstwa i zawinienia oskarżonego A. K. (1) odnośnie czynu przypisanego mu w pkt 11 części rozstrzygającej wyroku, a polegającego na tym, że w nieustalonym bliżej dniu, pomiędzy 1 stycznia 2016 roku do 31 stycznia 2016 roku, w P. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wspólnie i w porozumieniu z B. B. (1) wprowadził do obrotu substancje psychotropowe w znacznych ilościach w ten sposób, że P. B. (1) przekazał 1.000 gramów amfetaminy o wartości co najmniej 8.000 złotych, przeznaczonej do dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2013r. do 22.12.2014r. kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III K 43/12 za umyślne przestępstwo podobne z art. 204 § 2 k.k., które z całą pewnością wypełniło wszystkie znamiona czynności sprawczych przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony K., jak wykazało postępowanie dowodowe, wprowadził bowiem do obrotu środki psychotropowe w postaci amfetaminy, przy czym przedmiotem czynu była znaczna ilość tych narkotyków, jak wykazało postępowanie dowodowe, albowiem wspólnie z B. B. (1) przekazali P. B. (1) środki psychotropowe w ilości 1.000 gramów amfetaminy o wartości 8.000 złotych celem późniejszego ich przekazania innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – nabywcom – nie konsumentom. Nie ulegało wątpliwości, że przedmiotem czynności wykonawczej czynu oskarżonego A. K. (1), opisanego w pkt 11 części rozstrzygającej wyroku, była amfetamina, co stanowi okoliczność bezsporną, przede wszystkim w świetle wiarygodnych i konsekwentnych zeznań P. S. (1). Od strony podmiotowej Sąd uznał, iż oskarżony K. dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt 11 wyroku umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim. W świetle przedstawionego i zanalizowanego wyżej materiału dowodowego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, że przedmiotem obrotu jest amfetamina, jednocześnie miał świadomość, że środki psychotropowe przekazuje P. B. w celu ich dalszej odsprzedaży. Niewątpliwie A. K. (1) dokonując opisanego w pkt 11 części rozstrzygającej wyroku działał z zamiarem bezpośrednim dokonania czynu zabronionego. Sąd nadto przyjął, iż oskarżony A. K. (1) dopuścił się popełnienia przypisanego mu w pkt 11 wyroku czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 kk. Oskarżony popełnił bowiem ten czyn przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 24.08.2013r. do 22.12.2014r. kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III K 43/12 za umyślne przestępstwo podobne z art. 204 § 2 k.k., a oba te czyny były czynami popełnionymi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd nie miał wreszcie wątpliwości co do winy oraz sprawstwa oskarżonego A. K. (1) odnośnie czynu polegającego na tym, że w dniu 22 lutego 2017 roku w P., prowadził na drodze publicznej samochód marki (...), nie stosując się do decyzji Starosty P. z dnia 19 sierpnia 2016 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B, zakwalifikowanego jako przestępstwo z art. 180a k.k. Nie budzi wątpliwości, że A. K. (1) swoim zachowaniem wypełnił zarówno stronę przedmiotową, jak i podmiotową przypisanego mu czynu. Oskarżony bowiem w dniu 22 lutego 2017 roku kierował pojazdem (...o nr rej. (...), mając przy tym świadomość, że na podstawie decyzji wydanej przez Starostę P. w dniu 19 sierpnia 2016 roku o nr (...cofnięto mu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B. Na tej podstawie Sąd przypisał A. K. (1) winę umyślną w formie zamiaru bezpośredniego, albowiem niewątpliwie sprawca chciał jego popełnienia, jawnie nie stosując się do wydanej decyzji administracyjnej w przedmiocie cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami osobowymi kategorii B. Oskarżony K. przyznał się do stawianego mu zarzutu, a jego oświadczenie w tym zakresie znalazło potwierdzenie w protokole zatrzymania A. K. (1), decyzji Starosty P. w sprawie o nr (...) oraz zeznaniach złożonych przez świadka Ł. P..

Sąd jednocześnie zauważa, że w przypadku A. K. (1) brak było podstaw do orzeczenia obligatoryjnego środka karnego opisanego w art. 42 § 1a pkt 1 k.k., albowiem ww. przepis w obecnym brzmieniu wprowadzono ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r. poz. 966), czyli po dacie popełnienia przez A. K. (1) czynu przypisanego w pkt 13 części rozstrzygającej wyroku. W konsekwencji, w świetle art. 4 § 1 k.k., niemożliwe było orzeczenie wobec oskarżonego K. obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Oczywiście ustalenie umyślności jako znamienia strony podmiotowej czynów przypisanych oskarżonym nie przesądzało jeszcze o ich winie, a dopiero ją warunkowało (vide: J. Zientek, „Karygodność i wina jako przesłanki odpowiedzialności”, Prokuratura i Prawo 1998/6). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonym, tj. ukończenie przez nich odpowiedniego wieku, a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania im winy (okoliczności wyłączających winę).

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił nie tylko na przypisanie oskarżonym B. B. (1), P. B. (1), D. B. (1) oraz A. K. (1) sprawstwa w zakresie wszystkich zarzuconych im czynów zabronionych, ale również na przypisanie im winy w czasie ich popełnienia.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonych B. B. (1), P. B. (1), D. B. (1) oraz A. K. (1) za udowodnioną, Sąd przystąpił do wymierzenia im kar adekwatnych do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynów, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonych oraz warunki i właściwości osobiste sprawców.

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane im przestępstwa Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonych z zamiarem bezpośrednim, dyrektywę społecznej szkodliwości czynów, która w niniejszej sprawie jest znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, dyrektywę prewencji indywidualnej - wymierzona oskarżonym kara ma wdrożyć ich do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstw i ich nagminność, konieczne jest uświadomienie, iż takie zachowania jak oskarżonych są nieopłacalne i spotykają się z nieuchronną karą.

Sąd, wymierzając oskarżonym kary, miał zatem na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wymienione w art. 53 k.k., zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę konieczność zachowania proporcji między społeczną szkodliwością czynu, a stopniem zawinienia. Mając na uwadze względy prewencji generalnej i funkcję kary w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał za konieczne umocnienie przekonania w społeczeństwie, że popełnianie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieopłacalne i wiąże się poniesieniem odpowiedzialności karnej.

Jako okoliczności wpływające obciążająco przy wymiarze w stosunku do oskarżonego B. B. (1) Sąd uznał:

- wysoką społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu,
- uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa, jego niepoprawność i dotychczasowy naganny tryb życia, niewyciąganie wniosków z dotychczasowych skazań,
- działanie w ramach ciągu przestępstw co do przestępstw przypisanych w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku,
- działanie w warunkach czynu ciągłego;
- działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, z zamiarem bezpośrednim, w sposób zaplanowany
- znaczne ilości narkotyków będących przedmiotem przypisanych przestępstw,

- brak skruchy
- popełnienie przestępstw z niskiej motywacji bo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej
- dotychczasowy naganny tryb życia, brak stałej pracy, nie czynienie starań o pracę.

Jako okoliczność wpływającą łagodząco na wymiary kary wobec B. B. (1) wskazać należy jedynie stosunkowo pozytywną opinię z aresztu śledczego, przy jednoczesnym wskazaniu, że nie mogło to mieć decydującego wpływu przy wymiarze kary, wszak poprawne zachowanie w warunkach aresztu śledczego jest podstawowym obowiązkiem osadzonego, podobnie jak pozytywna opinia jaką ma oskarżony w miejscu zamieszkania wśród osób bliskich, ponieważ matka i konkubina oskarżonego, które udzielały informacji kuratorowi nie są obiektywne w ocenie zachowania oskarżonego.

Jako okoliczności wpływające zaostrzająco na wymiar kary w stosunku do oskarżonego P. B. (1) Sąd uznał:

- uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa, w tym za przestępstwa podobne, jego niepoprawność i dotychczasowy naganny tryb życia, nie wyciąganie wniosków z dotychczasowych skazań i nie wykorzystanie szansy, jaka dawały mu poprzednio organy wymiaru sprawiedliwości zawieszając warunkowo nawet wykonanie kary wymierzanych poprzednimi wyrokami,
- popełnienie przestępstwa opisanego w punkcie 6 w warunkach art. 64 § 1 k.k., a także w warunkach art. 65 § 1 k.k. - uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu,
- wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu,
- znaczne ilości narkotyków będących przedmiotem przypisanego przestępstwa,
- negatywną opinię z zakładu karnego,
- brak skruchy.
- dotychczasowy naganny tryb życia, brak stałej pracy, nie czynienie starań o pracę.
- popełnienie przestępstw z niskiej motywacji bo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej
- działanie w warunkach czynu ciągłego;
- działanie z zamiarem bezpośrednim,

Jako okoliczność wpływającą natomiast na złagodzenie odpowiedzialności karnej oskarżonego P. B. (1) Sąd uznał jedynie stosunkowo młody wiek w chwili popełnienia przypisanego mu w pkt 6 części rozstrzygającej wyroku czynu, co jednak nie mogło mieć decydującego znaczenia z uwagi na dotychczasowy naganny i niepoprawny prowadzony tryb życia przez oskarżonego P. B. (1).

W odniesieniu do oskarżonego D. B. (1) Sąd jako okoliczności obciążające uznał:

- uprzednią karalność za przestępstwa, nie wyciąganie wniosków z dotychczasowych skazań i nie wykorzystanie szansy, jaka dawały mu poprzednio organy wymiaru sprawiedliwości zawieszając warunkowo nawet wykonanie kary wymierzanych poprzednimi wyrokami,
- wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu,
- znaczne ilości narkotyków będących przedmiotem przypisanego przestępstwa,
- uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu – art. 65 § 1 k.k.

- działanie w warunkach czynu ciągłego;
- działanie z zamiarem bezpośrednim,
- dotychczasowy naganny tryb życia, brak stałej pracy, nie czynienie starań o pracę.
- brak skruchy.

Jako okoliczności wpływające na złagodzenie odpowiedzialności karnej oskarżonego D. B. (1) Sąd uznał natomiast stosunkowo młody wiek w chwili popełnienia przypisanego mu w pkt 8 części rozstrzygającej wyroku czynu oraz pozytywną opinię z zakładu karnego, dającą nadzieję na możliwą resocjalizację oskarżonego B.. Wnioski zawarte w opinii z zakładu karnego dotyczącej D. B. (1) były decydujące na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego B., niższy niż wobec oskarżonego P. B..

I wreszcie, jako okoliczności wpływające zaostrzająco na wymiar kary w stosunku do oskarżonego A. K. (1) Sąd uznał:

- uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa, w tym za przestępstwa podobne, jego niepoprawność i dotychczasowy naganny tryb życia, nie wyciąganie wniosków z dotychczasowych skazań i nie wykorzystanie szansy, jaka dawały mu poprzednio organy wymiaru sprawiedliwości zawieszając warunkowo nawet wykonanie kary wymierzanych poprzednimi wyrokami,
- popełnienie przestępstwa opisanego w punkcie 11 wyroku w warunkach art. 64 § 1 k.k.,
- wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 11 wyroku,
- ilość i rodzaj narkotyków będących przedmiotem przestępstwa przypisanego w pkt 11 części rozstrzygającej wyroku
- działanie z zamiarem bezpośrednim,
- brak skruchy.

Jako okoliczność wpływającą natomiast na złagodzenie odpowiedzialności karnej oskarżonego A. K. (1) Sąd uznał jedynie przyznanie się do winy w zakresie czynu z art. 180a k.k. , a także jego starania o pracę.

Mając na uwadze wszystkie wyżej wymienione okoliczności obciążające i łagodzące Sąd wymierzył **oskarżonemu B. B. (1)**:

- przy ustaleniu, że czyny zarzucone mu w akcie oskarżenia, opisane w pkt I oraz pkt II aktu oskarżenia, a przypisane w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku, stanowią ciąg dwóch przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. 2016.224 z późn. zm.) i z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. - ***na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. - karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;***
- za przestępstwo opisane wyżej w pkt 3 części rozstrzygającej wyroku, tj. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – ***na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 1 k.k. - karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.***

Mając na uwadze wszystkie wyżej wymienione okoliczności obciążające i łagodzące Sąd wymierzył **oskarżonemu P. B.** za przestępstwo opisane wyżej w pkt 6 części rozstrzygającej wyroku, tj. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - **na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. - karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych.**

W odniesieniu do **oskarżonego D. B. (1)** Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo opisane w pkt 8 części rozstrzygającej wyroku, tj. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - **na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. - karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (sto) złotych.**

Wreszcie, mając na względzie wymienione wyżej okoliczności obciążające i łagodzące Sąd wymierzył **oskarżonemu A. K. (1)**:

- za przestępstwo opisane wyżej w pkt 11 części rozstrzygającej wyroku tj. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. - **na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych,**
- za przestępstwo opisane wyżej w pkt 13 części rozstrzygającej wyroku, tj. z art. 180a k.k. - **na podstawie art. 180a k.k. - karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.**

Wymierzając oskarżonym obok kary pozbawienia wolności karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych grzywny wobec każdego z nich w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynów – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.

Jeśli chodzi o stawkę dzienną wskazać należy, iż oceniając stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonych należało wziąć pod uwagę, iż są oni młodzi, zdrowi, zdolni do pracy zarobkowej, tak więc mają realną możliwość podjęcia pracy, a tym samym przy dołożeniu określonych starań mają faktyczne możliwości na zdobycie środków na zapłatę orzeczonej przez Sąd grzywny wobec każdego z nich, które w sferze materialnej pozwolą im odczuć naganność swoich zachowań.

W ocenie Sądu, wymierzenie oskarżonym kar grzywny zapobiegnie wytworzeniu u oskarżonych mylnego przekonania, iż nie spotkała ich żadna finansowa dolegliwość za popełnione przestępstwa i dodatkowo uświadomi im ekonomiczną nieopłacalność popełniania przestępstw. Powyższe rozstrzygnięcie jest konieczne również ze względów ogólnoprewencyjnych, bowiem nie wytworzy się dzięki temu społeczne przeświadczenie, że wymiar sprawiedliwości pobłaża sprawcom podobnych przestępstw. Wysokość wymierzonych stawek dziennych grzywny za poszczególne czyny jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynów – wyrażający się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających. Tak określony wymiar kary grzywny pozostaje w odpowiedniej relacji do stosunków majątkowych, dochodów oskarżonych i ich możliwości zarobkowych i jako taki nie może zostać uznany za naruszający przepis art. 58 § 2 k.k.

Równocześnie, z uwagi na fakt, iż oskarżeni B. B. (1) i A. K. (1) przypisane im przestępstwa popełnili w warunkach realnego zbiegu przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, zgodnie z kategorycznym brzmieniem przepisu art. 85 § 1 i 2 k.k. Sąd zobligowany był wymierzyć im kary łączne określając ich wysokość w granicach od

najwyższej z kar wymierzonych do ich sumy na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k., zaś w odniesieniu do oskarżonego B. B. (1) również przy uwzględnieniu art. 91 § 2 k.k.

Zważywszy na powyższe uregulowania Sąd wymierzył na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. **oskarżonemu B. B. (1) karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych**, natomiast na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. **Sąd wymierzył oskarżonemu A. K. (1) jedną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

Wymierzając takie kary łączne zaznaczyć należy, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić oskarżonemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Inaczej należałoby zawsze stosować zasadę absorpcji, co przeczyłoby zasadom wymiaru kary łącznej (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 16 listopada 2010 r., II AKa 188/10, Prok. i Pr.-wkł. 2011/6/26). Jednocześnie nie sposób uznać, aby założeniem ustawodawcy było traktowanie tej instytucji jako swoiście pojętej nagrody dla przestępcy popełniającego większą liczbę czynów karalnych. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. postanowienie SN z 8 listopada 2006 roku III KK 63/06, LEX nr 324527; wyrok SA w Gdańsku z dnia 25 października 2007 roku sygn. akt II AKa 301/07, POSAG 2008/1/158; wyrok SA w Gdańsku z dnia 19 maja 2010 r., II AKa 119/10, POSAG 2010/3/165). Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03, LEX nr 183336).

Mając w polu widzenia powyższe wskazania judykatury i doktryny określając wymiar kary łącznej w stosunku do oskarżonych B. B. (1) i A. K. (1) Sąd kierował się zasadą asperacji. Uwzględnić trzeba, że w przypadku oskarżonego B. połączeniu uległy kary pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwa narkotykowe, a więc podobne, poza tym zachodziła duża zbieżność czasowa pomiędzy nimi, co uzasadniało zastosowanie zasady asperacji ale bliżej absorpcji. Mając na uwadze powyższe podmiotowo-przedmiotowe związki czynów oskarżonych oraz ilość kar podlegających połączeniu uznać należało, iż kary łączne wymierzone oskarżonym są adekwatne do okoliczności sprawy i uwzględniając wszystkie zasady wymiaru kary, omówione wyżej. Z kolei w odniesieniu do A. K. (1) Sąd zastosował zasadę asperacji, bowiem połączeniu podlegały kary wymierzone za przestępstwo narkotykowe oraz przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przy czym pomiędzy oboma przestępstwami zachodziła znaczna rozbieżność czasowa, co w ocenie Sądu uniemożliwiło zastosowanie wobec A. K. (1) zasady asperacji z tendencją ku zasadzie absorpcji.

Wymierzone zatem oskarżonym kary są surowe, oddają one jednak stopień winy oskarżonych, uwzględniają wysoki stopień szkodliwości społecznej ich czynów.

Sąd uznał, że tylko takie kary będą dla oskarżonych bodźcem do przemyślenia swego postępowania, a z drugiej strony spełnią swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowodują, iż oskarżeni będą mieli świadomość zagrożenia, jakie niesie za sobą popełnianie kolejnych przestępstw, w szczególności przestępstw wskazanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i nie będą mieli poczucia bezkarności.

Mając na uwadze obligatoryjny środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej albo jej równowartości, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa choćby pośrednio korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów, Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w wyroku wobec oskarżonego B. B. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej

z popełnienia ciągu przestępstw opisanych w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku w wysokości łącznie 7.600 zł (siedmiu tysięcy sześciuset złotych). Ustalając wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez B. B. (1) z popełnienia przestępstw opisanych w pkt 1 wyroku, Sąd miał na względzie, że ustalenie wysokości takiej korzyści może nastęrczać trudności, zwłaszcza w sytuacji, gdy oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd doszedł jednak do wniosku, że w toku postępowania nie ustalono na podstawie innych dowodów, aby B. B. (1) uzyskał w wyniku wprowadzenia do obrotu i udziału w obrocie wskazanymi w pkt 1 wyroku znacznymi ilościami narkotyków korzyści większej, niż cena za jaką nabył je, to wartość korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstw opisanych w pkt 1 ustalono sumując wartości jakie przedstawiały poszczególne partie narkotyków, bo jeżeli je dalej zbył, to uzyskał cenę co najmniej taką, za jaką sam nabył narkotyki, a jeżeli nie zbył jakiejś partii narkotyków, to korzyścią jest sama wartość tych narkotyków. Mając powyższe na uwadze ustalono, że korzyścią majątkową uzyskaną z ciągu przestępstw opisanego w pkt 1 wyroku jest łącznie kwota 7.600 złotych, na którą składa się kwota korzyści osiągniętych z obrotu 600 tabletek ekstazy, przy przyjęciu ceny 6 złotych za jedną tabletkę, tj. kwota 3.600 złotych plus kwota korzyści 4.000 złotych, stanowiąca połowę korzyści osiągniętej z wprowadzenia do obrotu wspólnie z A. K. (1) 1.000 gramów amfetaminy, przy przyjęciu ceny za gram w kwocie 8 złotych.

Podobnie, na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego P. B. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 6 wyroku w łącznej wysokości 124.000 złotych (stu dwudziestu czterech tysięcy złotych), a ustalając wysokość tego środka karnego, a tym samym wysokość korzyści majątkowej uzyskanej przez P. B. (1) z popełnienia przestępstwa udziału w obrocie znacznymi ilościami narkotyków, Sąd kierował się przesłankami, jak przy orzekaniu tego środka karnego wobec oskarżonego B. B. (1), a więc skoro oskarżony nie podaje jaką korzyść osiągnął, to uznać należało, iż korzyścią majątkową osiągniętą z popełnienia przestępstwa udziału w obrocie znacznymi ilościami narkotyków, jest de facto wartość tych narkotyków, którymi „obracał” oskarżony, to jest nabywał, czy zbywał w celu dalszej odsprzedaży, gdyż zapewne nie odsprzedawał ich po cenie niższej, niż zakupił, a jeżeli sprzedał je, to uzyskał korzyść majątkową równą cenie uzyskanej ze sprzedaży narkotyków i ustalając, że oskarżony P. B. (1) brał udział w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie sposób uznać, że odsprzedawał nabyte wcześniej narkotyki po niższej cenie, niż je kupił, wręcz przeciwnie zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wskazują, że jeszcze zarobił na odsprzedawanych narkotykach. Skoro zatem nie ustalono na podstawie innych dowodów, aby P. B. (1) uzyskał w wyniku obrotu wskazanymi w pkt 6 wyroku znacznymi ilościami narkotyków korzyści większej, niż cena za jaką nabył je, to wartość korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt 6 ustalono sumując wartości jakie przedstawiały poszczególne partie narkotyków, bo jeżeli je dalej zbył, to uzyskał cenę co najmniej taką, za jaką sam nabył narkotyki, a jeżeli nie zbył jakiejś partii narkotyków, to korzyścią jest sama wartość tych narkotyków. Mając powyższe na uwadze ustalono, że korzyścią majątkową uzyskaną z przestępstwa opisanego w pkt 6 wyroku jest łącznie kwota 124.000 złotych, na którą składa się kwota korzyści 8.000 złotych (tj. wartość 1.000 gramów amfetaminy nabytej od K. i B. B., przy przyjęciu ceny za jeden gram 8 złotych), kwota korzyści 32.000 złotych (tj. łączna wartość 4.000 gramów amfetaminy uzyskanej od D. B. (1), przy przyjęciu średniej ceny za jeden gram amfetaminy na 8 złotych), a dodatkowo kwota 84.000 złotych (łączna cena za jaką nabył od oskarżonego B. marihuanę w ilości 3.000 gramów w cenie 28 złotych za 1 gram).

W odniesieniu do oskarżonego D. B. (1), kierując się ww. ustaleniami, Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł także środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 8 wyroku w łącznej wysokości 124.000 złotych (stu dwudziestu czterech tysięcy złotych). Jak bowiem ustalono w toku prowadzonego postępowania, korzyścią majątkową uzyskaną z przestępstwa opisanego w pkt 8 wyroku jest łącznie kwota 124.000 złotych, na którą składa się kwota korzyści 40.000 złotych (tj. wartość 5.000 gramów amfetaminy przekazanej P. B. (1), przy przyjęciu ceny za jeden gram 8 złotych), a także kwota korzyści 84.000 złotych (tj. łączna wartość 3.000 gramów marihuany przekazanej P. B. (1), przy przyjęciu średniej ceny za jeden gram marihuany na 28 złotych).

W odniesieniu do A. K. (1) Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w wyroku także środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego

w punkcie 11 wyroku w wysokości 4.000 zł (czterech tysięcy złotych), co stanowiło połowę korzyści uzyskanej z przekazania P. B. (1) przez oskarżonego wspólnie z B. B. (1) 1.000 gramów amfetaminy, przy przyjęciu ceny 8 złotych za 1 gram amfetaminy.

Wartość marihuany i amfetaminy, której dotyczą zarzuty, a tym samym wysokość środka karnego z art. 45 § 1 k.k., Sąd natomiast ustalił na podstawie zeznań świadków Z. i S., przyjmując na korzyść oskarżonych najniższą cenę, jaką podali świadkowie.

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył ponadto oskarżonym na poczet orzeczonych kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności okres zatrzymania oraz stosowania tymczasowego aresztowania w następujący sposób:

- oskarżonemu B. B. (1) zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 25.10.2016r. godz. 15:50 do – nadal;
- oskarżonemu D. B. (1) zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 21.02.2017r. godz. 8:15 do dnia 5.10.2017r. godz. 8:15;
- oskarżonemu A. K. (1) zaliczono okres zatrzymania od dnia 22.02.2017r. godz. 12:00 do dnia 23.02.2017r. godz. 13:00.

Wobec oskarżonego P. B. nie podlegał zaliczeniu na poczet orzeczonych kar okres tymczasowego aresztowania stosowanego w niniejszej sprawie, ponieważ został on już zaliczony w innej sprawie i nadto obecnie oskarżony odbywa karę w innej sprawie.

W wyroku Sąd poza tym na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., oraz art. 1, art.2 ust.1 pkt. 5 i 6, art. 3 ust.1 oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty procesu, tj.: w 1/4 części od każdego z oskarżonych za postępowanie przygotowawcze i sądowe oraz wymierzył im opłaty w następujących kwotach: B. B. (1) w kwocie 3.400 złotych, P. B. (1) w kwocie 4.600 złotych, D. B. (1) w kwocie 4.400 złotych oraz A. K. (1) w kwocie 1.900 złotych. Mając na uwadze sytuację oskarżonych, możliwości zarobkowe, stan zdrowia i młody wiek Sąd stwierdził, iż zapłata kosztów sądowych przez oskarżonych nie będzie na tyle uciążliwa, by koniecznym było zwolnienie ich od tych kosztów w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k..

SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień (termin przedłużony do 9.02.2018r.);
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcom;
3. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.
4. Przedłożyć najpóźniej 3 tygodnie przed upływem tymczasowego aresztowania.

P., dnia 9 lutego 2018 roku SSO Dorota Biernikowicz